ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

Ρόμπερτ Χάουαρντ	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΚΩΛΗΚΑ
Τανίθ Λι	ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ
Μίκαελ Μούρκοκ	ΕΝΩ ΟΙ ΘΕΟΙ ΓΕΛΟΥΝ
Τζόρτζ Μακντόναλντ	ΦΩΤΟΓΕΝΝΗΤΟΣ ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ
Λόρδος Ντάνσανι	ΤΟ ΑΠΑΡΤΟ ΚΑΣΤΡΟ
Φίλιπ Λάβκραφτ	Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΙΡΑΝΟΥ

Ιστορίες από βελούδο, γεμάτες θλιμμένη ομορφιά, μαβιά δειλινά, πικρή αγάπη και γλυκό μίσος, όχι λιγότερο συναρπαστικές από τις πρώτες, αλλά με κονίστρα την ανθρώπινη ψυχή...

Ιστορίες από ατσάλι, γεμάτες δράση, αγωνία και την αέναη πάλη του ανθρώπου για επιβίωση μέσα σε κάθε είδους κινδύνους και αντιξοότητες...

Ελάτε για άλλη μια περιπλάνηση στο μαγευτικό κόσμο της φαντασίας... Εκεί που κάθε όνειρο, αλλά και κάθε εφιάλτης, μπορεί να γίνει πραγματικότητα.

Δρχ.

20

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλία τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

20

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο τίτλος αυτής της ανθολογίας νομίζω πως ταιριάζει απόλυτα όχι μόνο με το περιεχόμενο των διηγημάτων που συμπεριλαμβάνει, αλλά και σ' αυτή καθ' αυτή τη φύση του κλάδου της λογοτεχνίας που στα αγγλικά ονομάζεται *fantasy* και στη γλώσσα μας έχουμε συνηθίσει να αποκαλούμε ηρωϊκή φαντασία, περισσότερο για να την ξεχωρίζουμε από την επιστημονική φαντασία παρά για να δηλώσουμε με ακρίβεια την ουσία της.

Ακούγοντας για ηρωική φαντασία ή διαβάζοντας τον τίτλο σ' ένα εξώφυλλο, η πρώτη συνειρμική σκέψη που έρχεται στους περισσότερους είναι αυτή ενός αρματωμένου πολεμιστή που τσακίζει τους πολυάριθμους εχθρούς του ή σφάζει το φριχτό τέρας, έτοιμος να αγκαλιάσει στη συνέχεια, βουτηγμένος ακόμα μέσα στο αίμα, τη μισόγυμνη κοπέλα που παρακολουθεί τρομαγμένη τη σκηνή.

Δεν αρνιέμαι τις ιστορίες αυτού του τύπου, και πολλοί είναι οι συγγραφείς που μας έχουν δώσει θαυμάσια δείγματα σ' αυτόν τον τομέα, ξεφεύγοντας από τα χιλιοχρησιμοποιημένα κλι-

σέ και τις βαρετές επαναλείψεις των ίδιων θεμάτων. Σ' αυτές, εκφράζεται η πλευρά του αγωνιστή ανθρώπου που, καθώς βρίσκει τον εαυτό του μέσα σε κάθε είδους αντιξοότητες, παλεύει με νύχια και με δόντια για να βγει νικητής.

Ίσως σήμερα να μην υπάρχουν δράκοι, αλλά η καταστροφική και σκοτεινή πλευρά της Φύσης την οποία συμβολίζουν συνεχίζει να βασανίζει την ανθρωπότητα με σεισμούς, πλημμύρες, ξηρασίες...

Ίσως δεν υπάρχουν πια μάγοι και δαίμονες, τουλάχιστον με τη μορφή που εμφανίζονται στα διηγήματα, αλλά ποιος μπορεί να υποστηρίξει πως το Κακό έχει σβύσει από τον κόσμο;

Οι ιστορίες από ατσάλι πάντα γοήτευαν και θα γοητεύουν τον άνθρωπο. Ο αναγνώστης — ή ο ακροατής για τις πιο παλιές εποχές — συμμετέχει στον αγώνα του πρωταγωνιστή, εκτονώνει τα βίαια συναισθήματα που η κοινωνία έχει συσσωρεύσει μέσα του και αισθάνεται την κάθαρση που επέρχεται με το τέλος της ιστορίας, έστω κι αν αυτό δεν είναι πάντα αίσιο.

Όμως, υπάρχει κι άλλο ένα παρακλάδι αυτού του τόσο όμορφου αλλά και τόσο παρεξηγημένου τομέα της φανταστικής λογοτεχνίας που απευθύνονται στην άλλη πλευρά του ατόμου, την πλευρά του ονειροπόλου. Είναι οι ιστορίες από βελούδο, αυτές στις οποίες σπάνια χύνεται αίμα, σπάνια οι φωνές υψώνονται, σπάνια η βία παίρνει εξωτερική μορφή. Είναι ιστορίες θλιμμένης ομορφιάς, μαβιών δειλινών, πικρής αγάπης και γλυκού μίσους. Ιστορίες που δεν έχουν μικρότερες συγκρούσεις απ' ότι οι ιστορίες από ατσάλι, μόνο που αυτές γίνονται μέσα στην ψυχή

και πολλές φορές είναι πιο καταστρεπτικές και πιο εξοντωτικές απ' ότι οι πρώτες.

Νομίζω πως μέσα σ' έναν τόσο ταραγμένο κόσμο όπως είναι ο δικός μας, ο άνθρωπος έχει την ίδια ανάγκη τις ιστορίες από βελούδο όπως και τις ιστορίες από ατσάλι. Έχει αναγκη να μπει μέσα σε πτυχές τις ανθρώπινης ύπαρξης και μέσα σε διαστάσεις συνειδητότητας που μέχρι τώρα αγνοούσε ή αδιαφορούσε γι' αυτές.

Οι έξι ιστορίες αυτής της ανθολογίας παρουσιάζονται ενναλάξ, από τρεις στο κάθε είδος, και ελπίζω όλες να έχουν κάτι να σας προσφέρουν, οι μεν στο πνεύμα, οι δε στην ψυχή.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα 1992

Λευκό Ατσάλι...

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΚΩΛΗΚΑ

του Ρόμπερτ Έργουιν Χάουαρντ

Μια ιστορία από τον δημιουργό του Κόναν του Βάρβαρου είναι πάντα συναρπαστική, ειδικά όταν δεν έχει εμφανιστεί ξανά στα ελληνικά. Είναι ένα διήγημα γεμάτο πρωτόγονο πάθος και έντονα συναισθήματα, όπως αυτά που μόνο ο Χάουαρντ μπορεί να προκαλέσει στον αναγνώστη. Η ιστορία έχει υποστεί άπειρες διασκευές, ειδικά με τη μορφή κόμικ, αλλά εδώ σας την παραδίδω χωρίς καμιά λογοκρισία. Η πίστη του Χάουαρντ στην ανωτερότητα της αρείας φυλής και στην βαρβαρότητα σαν φυσική κατάσταση του ανθρώπου είναι γνωστές από όλα τα έργα του, αλλά εδώ, σε μερικά σημεία, ίσως να φανεί εντονότερη. Ωστόσο, όποια κι αν είναι η κοσμοθεωρία του αναγνώστη, είναι σίγουρο πως η ιστορία αυτή θα τον γοητεύσει με την ένταση της και την πλημμύρα ζωής και θανάτου που την κατακλύζει.

Θ.Μ.

Θα σας πω την ιστορία του Νιορντ και του Σκώληκα. Θα έχετε ακούσει την ιστορία αυτή με πολλές μορφές, σε μύθους όπου ο ήρωας ήταν ο Τυρ, ο Περσέας, ο Μπέογουλφ ή ο Άγιος Γιώργης. Ήταν, όμως, ο Νιορντ που αντιμετώπισε το φριχτό δαιμονιακό πλάσμα που βγήκε σερνάμενο απ' την κόλαση κι έτσι ξεκίνησε τον κύκλο των ηρωικών επών που ξετυλίγεται μέσα στους αιώνες μέχρι που η ίδια η ουσία της αλήθειας χάνεται και περνάει στον άδη όλων των ξεχασμένων θρύλων. Ξέρω καλά γιατί μιλάω, επειδή ο Νιορντ ήμουν εγώ.

Καθώς κείτομαι εδώ και περιμένω το θάνατο που σέρνεται αργά προς το μέρος μου σαν τυφλός γυμνοσάλιαγκας, τα όνειρά μου είναι γεμάτα από λαμπερές οπτασίες και θύμησες δόξας. Δεν ονειρεύομαι τη δική μου άχαρη και βασανισμένη ζωή, αλλά τις φωτεινές μεγαλοπρεείς μορφές που υπήρξαν κάποτε και θα υπάρξουν πάλι. Έχω, βλέπετε, δει αμυδρά, όχι μόνο όσες μορφές απλώνονται πίσω μου αλλά και όσες θα έρθουν στο μέλλον, σαν κάποιος άνθρωπος σε μια μεγάλη παρέλαση που διακρίνει μακριά μπροστά του τις σειρές που προηγούνται να περιγράφονται σαν σκιές με φόντο τον ουρα-

νό. Είμαι ένα τμήμα αλλά και το σύνολο αυτής της φαντασμαγορίας των σχημάτων, των μορφών και των μασκών που ήταν, είναι και θα είναι οι ορατές ενσαρκώσεις του φευγαλαίου, άυλου αλλά φλογισμένου πνεύματος που τώρα ζει μια σύντομη και παροδική ζωή κάτω απ' το όνομα του Τζέιμς Άλισον.

Κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα πάνω στη γη αποτελεί τμήμα και σύνολο ενός παρόμοιου καραβανιού μορφών και όντων, μα δεν μπορούν να τις θυμηθούν. Τα μυαλά τους δεν μπορούν να γεφυρώσουν τις μεγάλες σκοτεινές αβύσσους που κείτονται ανάμεσα σ' αυτές τις ασταθείς μορφές και τις οποίες περνώντας, το πνεύμα ή ψυχή ή το εγώ, τινάζει από πάνω του τις σάρκινες μάσκες του. Το γιατί μπορώ εγώ και θυμάμαι, είναι η πιο παράξενη ιστορία απ' όλες. Μα καθώς κείτομαι ξαπλωμένος και τα μαύρα φτερά του θανάτου απλώνονται αργά από πάνω μου, όλες οι αμυδρές πτυχές των προηγούμενων ζωών μου ξεδιπλώνονται μπροστά στα μάτια μου και βλέπω τον εαυτό μου με πολλά πρόσωπα- γενναίο και δειλό, αξιαγάπητο και ηλίθιο, όλα όσα μπορεί να γίνει ένας άνθρωπος.

Ήμουν Άνθρωπος σε πολλές χώρες και κάτω από πολλές συνθήκες. Ωστόσο, κι εδώ είναι ένα άλλο παράξενο πράγμα, η γραμμή των μετενσαρκώσεών μου ακολουθεί ένα μόνο ολόισιο κανάλι. Ποτέ δεν υπήρξα οτιδήποτε άλλο από μέλος της ανήσυχης φυλής που κάποτε ονομαζόταν Νόρντχάιμρ, αργότερα αρεία και σήμερα έχει πολλά ονόματα και πολλούς προορισμούς. Η ιστορία τους είναι η ιστορία μου, από το πρώτο κλαψούρισμα ενός άτριχου λευκού πιθήκου στις

παγωμένες ερήμους του βορρά μέχρι την επιθανάτεια κραυγή του τελευταίου εκφυλισμένου γόνου ενός απώτερου πολιτισμού σε κάποιο θαμπό και μακρινό μέλλον.

Τα ονόματά μου ήταν Χίαλμαρ, Τιρ, Μπράγκι, Μπραν, Χόρσα, Έρικ και Τζον. Μπήκα με ματωμένα χέρια μέσα στους δρόμους της Ρώμης πίσω από τον ξανθομάλλη Βρένο. Περιπλανήθηκα μέσα σε ερημωμένα χωράφια μαζί με τον Αλάριχο και τους Γότθους του, ενώ οι φλόγες απ' τις πυρπολημένες βίλες φώτιζαν τη νύχτα σαν μέρα και μια αυτοκρατορία έπνεε τα λοίσθια κάτω απ' τα σανδαλωμένα μας πόδια. Βούτηξα με το σπαθί στο χέρι στα αφρισμένα κύματα από τη γαλέρα του Χένγκιστ για να θέσω τα θεμέλια της Αγγλίας μέσα στο αίμα και τη λεηλασία. Όταν ο Λέιφ ο Τυχερός είδε για πρώτη φορά τις λευκές ακτές μιας καινούργιας ηπείρου, εγώ στεκόμουν δίπλα του στην πλώρη του καραβιού του και το χρυσό μου γένι ανέμιζε στον άνεμο. Όταν ο Γοδεφρίγος ντε Μπουγιόν οδηγούσε τους Σταυροφόρους του πάνω απ' τα τείχη της Ιερουσαλήμ, εγώ ήμουν ανάμεσά τους με ατσάλινο κράνος κι αλυσσιδωτό θώρακα.

Δεν πρόκειται, όμως, να σας μιλήσω γι' αυτά. Προτιμώ να σας πάρω μαζί μου σε μια εποχή συγκρινόμενη με την οποία ο καιρός του Βρένου και της Ρώμης είναι απλά ένα χθες. Θα σας γυρίσω πίσω όχι απλά αιώνες και χιλιετηρίδες, αλλά σε εποχές που δεν έχει φανταστεί ούτε ο πιο παράτολμος φιλόσοφος.

Θα σας μιλήσω για την ιστορία του Νιορντ, του Σκωληκοφονιά — τη ρίζα απ' την οποία ξεπηδάει ένας ολόκληρος κύκλος ηρωικών θρύ-

λων που δεν έχει φτάσει ακόμα στο τέλος του, την σκληρή πραγματικότητα που κρύβεται κάτω απ' τους παραμορφωμένους απ' το χρόνο μύθους για δράκους, δαίμονες και τέρατα.

Δεν πρόκειται, ωστόσο, να σας μιλήσω μονάχα με το στόμα του Νιορντ. Τώρα είμαι ο Τζέιμς Άλισον κι έτσι, καθώς θα διηγούμαι την ιστορία του Νιορντ, θα ερμηνεύω κάποιες από τις σκέψεις, τα όνειρα και τις πράξεις του, έτσι ώστε το έπος του να μην σας φανεί ένα άμορφο χάος. Το αίμα του είναι το αίμα όσων από σας ανήκουν στη λευκή φυλή, αλλά τα μεγάλα κι ομιχλώδη χάσματα των αιώνων μπαίνουν ανάμεσά μας, έτσι ώστε οι πράξεις και τα όνειρα του Νιορντ να σας φαίνονται τόσο ξένα όσο ξένο φαίνεται και το παρθένο άγριο δάσος στους τσιμεντένιους δρόμους μιας σύγχρονης μεγαλούπολης.

Παράξενος ήταν ο κόσμος μέσ' στον οποίο ο Νιορντ έζησε, αγάπησε και πολέμησε, τόσο μακρινός που ακόμα κι η δικιά μου μνήμη που γεφυρώνει άμετρητους αιώνες, δεν μπορεί ν' αναγνωρίσει χαρακτηριστικά του. Από τότε, η επιφάνεια της Γης δεν έχει αλλάξει μόνο μια, αλλά δεκάδες φορές. Ήπειροι έχουν αναδυθεί κι έχουν βουλιάξει, θάλασσες έχουν αλλάξει τις θέσεις τους και ποταμοί τις κοίτες τους, παγετώνες μεγάλωσαν κι έλιωσαν και οι ίδιοι οι αστερισμοί του στερεώματος έχουν μεταβάλλει μορφή.

Πάει τόσος καιρός από τότε, που η γενέτειρα της φυλής μου βρισκόταν ακόμα στο Νόρντχάιμ. Όμως, οι επικές μεταναστεύσεις του λαού μου είχαν ήδη αρχίσει και οι φρατρίες είχαν ξεκινήσει τα ταξίδια τους προς το νότο, την ανατολή

και τη δύση, ταξίδια που θα κρατούσαν αιώνες, θα τους εξάπλωναν σ' όλο τον κόσμο και θ' άφηναν τα κόκκαλα και τα χνάρια τους σε παράξενους τόπους κι αλλόκοτα άγρια μέρη. Σε μια απ' αυτές τις μεταναστεύσεις από παιδί έγινα άντρας. Οι αναμνήσεις μου από εκείνη τη βορεινή μας γενέτειρα μοιάζουν με μισοξεχασμένα όνειρα. Θυμάμαι εκτυφλωτικά λευκές χιονισμένες πεδιάδες, μεγάλες φωτιές να μουγκρίζουν μέσα σ' έναν κύκλο από σκηνές κι έναν ήλιο να δύει μέσα σε πορφυρά σύννεφα και να φωτίζει ποδοπατημένο χιόνι όπου σκοτεινές μορφές κείτονταν μέσα σε λιμνούλες πιο κόκκινες απ' το ηλιοβασίλεμμα.

Αυτή η τελευταία μου ανάμνηση είναι πιο καθαρή από τις άλλες. Ήταν το πεδίο του Τζότουνχάιμ, όπως έμαθα σε κατοπινά χρόνια, εκεί που είχε δοθεί η τρομερή μάχη που αποτέλεσε τον Αρμαγεδώνα των Αεζίρ και που έχει φτάσει μέχρι τις μέρες μας σαν θαμπά όνειρα του Ράγκναροκ, του Λυκόφωτος των Θεών. Είδα αυτή τη μάχη σαν μωρό στις φασκιές, άρα θα πρέπει να είχα ζήσει γύρω στο... μα δεν θα κατονομάσω τη χρονολογία, γιατί θα με αποκαλέσουν τρελό κι όλοι οι ιστορικοί κι οι γεωλόγοι θα ξεσηκωθούν για να με διαψεύσουν.

Οι αναμνήσεις μου από το Νόρντχάιμ είναι λίγες και αμυδρές, κι έχουν ξεθωριάσει από τις θύμησες εκείνου του μεγάλου ταξιδιού πάνω στο οποίο πέρασα τη ζωή μου. Δεν κρατούσαμε σταθερή πορεία, αλλά η κατεύθυνσή μας ήταν πάντα προς το νότο. Μερικές φορές καθυστερούσαμε για λίγο σε κάποια εύφορη κοιλάδα ή σε κάποια πλούσια πεδιάδα, αλλά πάντα παίρναμε

το μονοπάτι ξανά κι όχι πάντα εξαιτίας της πείνας ή της ξηρασίας. Συχνά αφήναμε περιοχές γεμάτες με κυνήγι και άγριους καρπούς για να μπούμε μέσα σε ερήμους. Ακολουθούσαμε τυφλά κάποιο κοσμικό νόμο που ποτέ δεν καταλάβαμε πώς λειτουργούσε, όπως οι άγριες χήνες δεν ξέρουν τί είναι αυτό που τις ωθεί να πετούν σ' ολόκληρο τον κόσμο. Έτσι, φτάσαμε τελικά στην Χώρα του Σκουληκιού.

Θα αρχίσω την ιστορία από τη στιγμή που βρεθήκαμε στους λόφους της ζούγκλας που ήταν γεμάτοι με τη μυρωδιά της αποσύνθεσης αλλά και της ζωής, ενώ τα τύμπανα ενός άγριου λαού χτυπούσαν ακατάπαυστα μέσα στην καυτή πνιχτή νύχτα. Αυτοί οι άνθρωποι προσπάθησαν να μας σταματήσουν. Ήταν κοντοί, γεροδεμένοι, άγριοι και βαμένοι με πολεμικά χρώματα αλλά αναμφισβήτητα λευκοί. Ξέραμε από παλιά τη ράτσα τους. Ήταν Πίκτες, κι απ' όλες τις άγνωστες φυλές η πιο πολεμοχαρής. Είχαμε συναντήσει τους όμοιούς τους και πριν, μέσα σε πυκνά δάση και βουνίσιες κοιλάδες, κοντά σε λίμνες. Όμως, είχαν περάσει πολλά φεγγάρια από την τελευταία συνάντηση.

Ειδικά αυτός ο λαός θα πρέπει να αντιπροσώπευε το πιο ανατολικό παρακλάδι της φυλής τους. Ήταν οι πιο πρωτόγονοι και οι πιο άγριοι απ' όλους όσους είχα συναντήσει. Ήδη, έδειχναν χαρακτηριστικά των μαύρων που κατοικούσαν σ' εκείνες τις ζούγκλες, αν κι είχαν εγκατασταθεί εκεί μόνο πριν λίγες γενιές. Η αβυσσαλέα ζούγκλα τους κατάπινε, αλλοίωνε τα χαρακτηριστικά τους και τους έδινε το δικό της φριχτό καλούπι. Θα πρέπει ν' απήχαν ένα μόνο βήμα

από το κυνήγι κεφαλιών και τον καννιβαλισμό, και πιστεύω να έφτασαν και μέχρι εκεί πριν να εξαλειφθούνε. Αυτά τα πράγματα είναι φυσικά μέσα στη ζούγκλα. Οι Πίκτες δεν τα έμαθαν από τους μαύρους λαούς, επειδή εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν μαύροι σ' εκείνους τους λόφους. Σε κατοπινά χρόνια ήρθαν από το νότο κι οι Πίκτες πρώτα υποδουλώθηκαν και μετά απορροφήθηκαν απ' αυτούς. Όμως, το έπος του Νιορντ δεν ασχολείται μ' αυτές τις εξελίξεις.

Έτσι, μπήκαμε σ' αυτή την χώρα των λόφων, της ζούγκλας και του σκοτεινού πρωτογονισμού. Όλη η φυλή πήγαινε περπατώντας. Γέροι, σαν λύκοι, με λιπόσαρκα μέλη και μακριά γένια, γιγάντιοι πολεμιστές στο άνθος της ηλικίας τους, γυμνά παιδιά που έτρεχαν πάνω κάτω, γυναίκες με κατάξανθες μπούκλες που κρατούσαν στις αγκαλιές τους μωρά που ποτέ δεν έκλαιγαν — εκτός κι αν φώναζαν από καθαρή οργή. Δεν θυμάμαι τον ακριβή μας αριθμό, εκτός απ' το ότι ήμασταν κάπου πεντακόσιοι πολεμιστές — και όταν λέω πολεμιστές, εννοώ όλους τους αρσενικούς, από το παιδί που είχε τη δύναμη να σηκώσει ένα τόξο μέχρι τον πιο γέρο από τους γέρους. Οι γυναίκες μας πολεμούσαν επίσης, σαν τίγρεις, και θυμάμαι ένα μωρό που δεν ήταν ακόμα αρκετά μεγάλο για να αρθρώσει συγκεκριμένες λέξεις να συσπά το κεφάλι του και να βυθίζει τα δόντια του στο πόδι που το έλιωνε στο χώμα.

Ήμασταν πράγματι πολεμιστές! Αφήστε με τώρα να σας περιγράψω τον Νιορντ. Είμαι περήφανος γι' αυτόν, ειδικά καθώς βλέπω το αδύνατο και σακατεμένο κορμί του Τζέιμς Άλισον, την ασταθή μάσκα του οποίου φοράω σήμερα. Ο

Νιορντ ήταν ψηλός, με μεγάλους ώμους, λεπτούς γοφούς και πανίσχυρα μπράτσα. Οι μυς του έδειχναν όχι μόνο δύναμη, αλλά αντοχή και γρηγοράδα. Μπορούσε να τρέχει όλη τη μέρα χωρίς να κουράζεται και οι κινήσεις του ήταν τόσο συντονισμένες που έκανε τα πάντα με αστραπιαία ταχύτητα. Ας σας περιέγραφα την αληθινή του δύναμη, θα με απορρίπτατε σαν ψεύτη. Όμως, δεν υπάρχει σήμερα πάνω στη γη άνθρωπος αρκετά δυνατός για να μπορεί να λυγίσει το τόξο που ο Νιορντ χειριζόταν με τόση ευκολία. Η μακρύτερη βολή με τόξο λέγεται πως είναι αυτή ενός Τούρκου τοξότη που πέταξε ένα βέλος 482 μέτρα μέτρα μακριά. Δεν υπήρχε έφηβος στη φυλή μου που να μην μπορεί να ρίξει μακρύτερα απ' αυτό.

Καθώς μπαίναμε στη ζούγκλα, αρχίσαμε ν' ακούμε τα τύμπανα που αντηχούσαν κατά μήκος της μυστηριώδους κοιλάδας που ανοιγόταν ανάμεσα στους απότομους λόφους. Τελικά, σ' ένα ανοιχτό πλάτωμα, συναντήσαμε τους εχθρούς μας. Δεν πιστεύω πως αυτοί οι Πίκτες μας ήξεραν, ακόμα κι από θρύλους, αλλιώς δεν θα μας είχαν ποτέ επιτεθεί τόσο ανοιχτά, παρ' ότι ήταν περισσότεροι από μας. Όμως, δεν έκαναν καμιά προσπάθεια να μας στήσουν ενέδρα. Ξεχύθηκαν μέσα απ' τα δέντρα, χορεύοντας και τραγουδώντας τα πολεμικά τους τραγούδια, ουρλιάζοντας τις βαρβαρικές ιαχές τους. Ήθελαν να κρεμάσουν τα κεφάλια μας στην καλύβα των ειδώλων και να γεννήσουν παιδιά με τις γυναίκες μας. Εμείς γελάσαμε ακούγοντας τις απειλές τους, μ' ένα βαθύ τρανταχτό γέλιο που έβγαινε από πλατιά, γεροδεμένα στήθη. Το μονοπάτι μας είχε α-

φήσει πίσω του αίμα και στάχτες σε πολλές περιοχές. Εμείς ήμασταν οι λεηλατητές που διασχίζαμε τον κόσμο με το σπαθί στο χέρι και η ιδέα πως αυτοί οι άνθρωποι μας απειλούσαν ξυπνούσε μέσα μας μια χοντροκομμένη αίσθηση του χιούμορ.

Ορμήσαμε να τους συναντήσουμε, γυμνοί εκτός από τα λυκοτόμαρά μας, κραδαίνοντας μπρούτζινα σπαθιά, και το τραγούδι μας έμοιαζε με τον ήχο του κεραυνού που έρχεται απ' τα βουνά. Έστειλαν τα βέλη τους ανάμεσά μας κι εμείς τους ανταποδώσαμε τα πυρά. Δεν μπορούσαν να μας φτάσουν στην τοξοβολία. Τα βέλη μας σφύριζαν σε πυκνά σύννεφα ανάμεσά τους, ρίχνοντάς τους σαν τα φθινοπωριάτικα φύλλα, μέχρι που άρχισαν να ουρλιάζουν και, αφρίζοντας σαν λυσσασμένα σκυλιά, όρμησαν επάνω μας. Εμείς, τρελοί από τη μανία της μάχης, πετάξαμε τα τόξα μας και τρέξαμε να τους συναντήσουμε, όπως κάποιος ερωτευμένος τρέχει προς την αγαπημένη του.

Μα τον Ύμιρ, ήταν μια μάχη που σε τρέλαινε και σε μεθούσε από μανία και σφαγή. Οι Πίκτες ήταν το ίδιο πολεμόχαροι με μας, αλλά τα δικά μας κορμιά ήταν πιο γεροδεμένα, το μυαλό μας πιο εύστροφο και οι πολεμικές μας τέχνες πιο αναπτυγμένες. Τους νικήσαμε, αλλά η νίκη μας δεν ήταν εύκολη. Πτώματα γέμισαν την αιματοβαμμένη γη, αλλά τελικά ο σχηματισμός τους έσπασε και εμείς τους πετσοκόψαμε καθώς έτρεχαν, κυνηγώντας τους μέχρι την άκρη της ζούγκλας. Περιέγραψα τη μάχη με λίγα απλά λόγια. Δεν μπορώ να ζωγραφίσω την τρέλα, τη μυρωδιά του αίματος και του ιδρώτα, το λαχάνιασμα,

την τρομερή προσπάθεια, το σπάσιμο των κοκκάλων κάτω από φοβερά χτυπήματα, το ξέσκισμα της παλλόμενης έλλογης σάρκας. Πάνω απ' όλα δεν μπορώ να περιγράψω την ανηλέητη και αβυσσαλέα αγριότητα της μάχης στην οποία δεν υπήρχαν ούτε τάξη ούτε κανόνες, κι ο καθένας πολεμούσε όπως μπορούσε. Αν προσπαθούσα να το κάνω, θα αναπηδούσατε απ' τον τρόμο. Ακόμα κι εγώ, που αναγνωρίζω την στενή επαφή μου μ' εκείνους τους καιρούς, φρικιάζω καθώς θυμάμαι εκείνη τη σφαγή. Ο οίκτος δεν είχε ακόμα γεννηθεί παρά μόνο σαν το καπρίτσιο κάποιου ατόμου, και οι κανόνες του πολέμου ήταν κάτι αδιανόητο. Ήταν μια εποχή στην οποία κάθε φυλή και κάθε άνθρωπος πολεμούσε με νύχια και με δόντια από τη γέννηση ως το θάνατό του, κι ούτε έδειχνε, αλλά ούτε και περίμενε έλεος.

Έτσι, πετσοκόψαμε τους Πίκτες που υποχώρησαν και οι γυναίκες μας ήρθαν στο πεδίο της μάχης να σπάσουν τα κεφάλια των πληγωμένων εχθρών ή να τους κόψουν τα λαρύγγια με χάλκινα μαχαίρια. Δεν βασανίζαμε τους αιχμαλώτους. Δεν ήμασταν περισσότερο σκληροί απ' όσο απαιτούσε η ζωή. Ο κανόνας της ζωής ήταν ανηλέητος, αλλά στο σημερινό κόσμο υπάρχει περισσότερη σκληρότητα απ' όση εμείς είχαμε ποτέ ονειρευτεί. Δεν ήταν η τρελή αιμοδιψία που μας έκανε να σκοτώνουμε τους πληγωμένους και τους αιχμάλωτους εχθρούς μας. Η αιτία ήταν πως οι πιθανότητές μας για επιβίωση αύξαναν με κάθε νεκρό εχθρό μας.

Ωστόσο, μερικές φορές κάποιο άτομο έδειχνε έλεος, κι έτσι έγινε σ' αυτή τη μάχη. Είχα μπλέξει σε μια μονομαχία μ' έναν ιδιαίτερα γενναίο εχθρό. Οι ανάκατες τούφες των μαύρων μαλλιών του μόλις και μετά βίας έφταναν το πηγούνι μου, αλλά ήταν ένας συμπαγής κόμπος από ατσάλινους μυς και κινιόταν σαν αστραπή. Εκείνος κρατούσε ένα σιδερένιο σπαθί και μια ασπίδα από τομάρι. Εγώ είχα έναν χοντρό πέτρινο κεφαλοθραύστη. Η μάχη ήταν τέτοια που κόρεσε ακόμα και την πολεμόχαρη ψυχή μου. Αιμορραγούσε από μια δεκάδα πληγές πριν ένα από τα τρομερά μου χτυπήματα τον βρει στο απροστάτευτο κεφάλι του. Μα τον Ύμιρ! Ακόμα και τώρα θαυμάζω κι απορώ με την αντοχή του κρανίου αυτού του Πίκτη. Οι άνθρωποι εκείνης της εποχής ήταν στ' αλήθεια ανθεκτικοί. Το χτύπημα έπρεπε να του είχε ανοίξει το κεφάλι σαν αυγό, αλλά απλά του έσκισε το δέρμα του κρανίου και τον έρριξε αναίσθητο στη γη, όπου τον άφησα, νομίζοντάς τον για νεκρό, καθώς ακολούθησα τους υπόλοιπους πολεμιστές στη σφαγή.

Όταν επέστρεψα, στάζοντας αίμα και ιδρώτα, με το ρόπαλό μου γεμάτο πηγμένο αίμα και μυαλά, πρόσεξα πως ο ανταγωνιστής μου είχε ξαναβρεί τις αισθήσεις του και πως μια γυμνή κοπέλλα της φυλής μας ετοιμαζόταν να του δώσει το τελειωτικό χτύπημα με μια πέτρα που μετα βίας μπορούσε να σηκώσει. Ένα καπρίτσιο της στιγμής μ' έκανε να τη σταματήσω. Είχα απολαύσει τη μονομαχία και θαύμαζα την αντοχή του κρανίου του.

Στρατοπεδεύσαμε λίγη απόσταση μακρύτερα, κάψαμε τους νεκρούς μας σε μια μεγάλη πυρά και, αφού σκυλέψαμε τα πτώματα των εχθρών, τα σύραμε κατά μήκος του οροπεδίου και

τα πετάξαμε σε μια κοιλάδα για να τα φάνε οι ύαινες, τα τσακάλια και τα όρνεα που ήδη είχαν αρχίσει να μαζεύονται. Ήμασταν σ' επιφυλακή όλη τη νύχτα, αλλά δεν δεχτήκαμε επίθεση, αν και μακριά μέσα στη ζούγκλα μπορούσαμε να διακρίνουμε την κόκκινη λάμψη της φωτιάς και να ακούσουμε αμυδρά, όταν ο άνεμος φυσούσε προς το μέρος μας, τον παλμό των τυμπάνων και τα δαιμονιακά ουρλιαχτά που ίσως ήταν μοιρολόγια για τους σκοτωμένους ή ίσως πάλι ζωώδεις κραυγές οργής.

Ούτε και τη μέρα που ακολούθησε μας επιτέθηκαν. Δέσαμε τις πληγές του αιχμαλώτου μας και γρήγορα μάθαμε την πρωτόγονη γλώσσα του που ήταν τόσο διαφορετική από τη δική μας ώστε δεν μπορώ να φανταστώ ότι μπορεί να είχαν κάποτε μια κοινή ρίζα.

Το όνομά του ήταν Γκρομ και καυχιόταν πως ήταν μεγάλος κυνηγός και πολεμιστής. Μιλούσε ελεύθερα, χωρίς να κρατάει κακία, χαμογελώντας πλατιά και δείχνοντας δόντια σαν χαυλιόδοντες, ενώ τα μικρά σαν χάντρες μάτια του γυάλιζαν κάτω από την μπλεγμένη μαύρη χαίτη που του σκέπαζε το χαμηλό του μέτωπο. Τα άκρα του ήταν τόσο χοντρά που έμοιαζαν σχεδόν πιθηκήσια.

Έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τους αιχμαλωτιστές του, αν και ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει γιατί του είχαμε χαρίσει τη ζωή. Μέχρι το τέλος του, παρέμεινε γι' αυτόν ένα ανεξήγητο μυστήριο. Οι Πίκτες υπάκουαν στο νόμο της επιβίωσης πολύ περισσότερο απ' ότι εμείς των Αεζίρ και επίσης ήταν πιο πρακτικοί, όπως φαινόταν κι από την μόνιμη εγκατάστασή τους σ' ένα

μέρος. Ποτέ δεν είχαν περιπλανηθεί τόσο μακριά όσο εμείς.

Ο Γκρομ, εντυπωσιασμένος από την εξυπνάδα μας και τις πολεμικές μας ικανότητες, προθυμοποιήθηκε να πάει στους λόφους και να κλείσει ειρήνη ανάμεσα σε μας και το λαό του. Αυτό για μας δεν είχε σημασία, αλλά τον αφήσαμε να φύγει. Η δουλεία ήταν κάτι ανύπαρκτο εκείνη την εποχή.

Έτσι, ο Γκρομ ξαναγύρισε στους δικούς του κι εμείς τον ξεχάσαμε. Μόνο εγώ πήγαινα με λίγο μεγαλύτερη προσοχή στο κυνήγι μου, περιμένοντας πως κάπου ίσως να μου είχε στήσει καρτέρι για να καρφώσει ένα βέλος στην πλάτη μου. Ύστερα, κάποια μέρα, ακούσαμε το θόρυβο από τα τύμπανα και ο Γκρομ εμφανίστηκε στην άκρη της ζούγκλας, με το πρόσωπο ανοιγμένο στα δυο από το γοριλίσιο του χαμόγελο, μαζί με τους βαμμένους, δερματοντυμένους και φτεροστόλιστους αρχηγούς των φυλών. Η αγριότητά μας τους είχε προκαλέσει δέος και το ότι είχαμε χαρίσει τη ζωή στον Γκρομ τους είχε εντυπωσιάσει ακόμα περισσότερο. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν την επιείκεια. Νόμιζαν πως δεν τους λογαριάζαμε καθόλου για να μην μπούμε στον κόπο να σκοτώσουμε κάποιο δικό τους ενώ τον είχαμε στα χέρια μας.

Έτσι, έκλεισε η ειρήνη, με πολλές τελετουργίες και παράξενους όρκους. Εμείς ορκιζόμασταν μόνο στον Ύμιρ, κι οι Αεζίρ ποτέ δεν παρέβαιναν τον όρκο τους. Εκείνοι, όμως, ορκίστηκαν στα στοιχεία της φύσης, στο είδωλο που βρισκόταν μέσα στην καλύβα των φετίχ, όπου φωτιές έκαιγαν συνεχώς και μια σταφιδιασμένη

γριά χτυπούσε όλη τη νύχτα ένα μικρό δερματοντυμένο τύμπανο, και σ' ένα άλλο ον, πολύ τρομερό για να κατονομαστεί.

Ύστερα, όλοι καθίσαμε γύρω από τις φωτιές και μασουλίσαμε κοψίδια από κρέας και ήπιαμε ένα δυνατό ποτό που έφτιαχναν από άγριους καρπούς. Ήταν θαύμα πως η γιορτή δεν κατέληξε σε γενική σφαγή, γιατί το υγρό αυτό είχε διαβόλους μέσα του κι έκανε σκουλίκια να συσπώνται μέσα στο μυαλό μας. Όμως, τελικά τίποτα κακό δεν έγινε μέσα στο μεθύσι μας κι απο εκείνη την ημέρα ζούσαμε ειρηνικά δίπλα στους βάρβαρους γείτονές μας. Μας δίδαξαν πολλά πράγματα κι έμαθαν ακόμα περισσότερα από εμάς. Μας δασκάλεψαν πώς να δουλεύουμε το σίδερο που υπήρχε άφθονο σ' εκείνους τους λόφους, κι εμείς γρήγορα τους ξεπεράσαμε σ' αυτή την τέχνη.

Τριγυρνάγαμε ελεύθερα στα χωριά τους που τα αποτελούσαν καλύβια μέσα σ' έναν χωμάτινο οχύρωμα που σκίαζαν γιγάντια δέντρα, κι εμείς τους επιτρέπαμε να έρχονται στον καταυλισμό μας — σειρές από δερμάτινες σκηνές που ήταν απλωμένες στο πεδίο που είχε γίνει η μάχη. Οι νεαροί μας δεν ενδιαφέρονταν για τις κοντόχοντρες γυναίκες τους ούτε και τα ψιλόλιγνα κορίτσια μας για τους τριχωτούς άγριους. Η οικειότητα μετά από χρόνια θα μείωνε αυτή την απέχθεια κι από τις δυο πλευρές μέχρι που οι δυο φυλές να ενωθούν και να δημιουργήσουν έναν καινούργιο λαό, αλλά πολύ πριν γίνει αυτό οι Αεζίρ θα ξανάφευγαν και θα χάνονταν στις μυστηριώδεις ομίχλες του στοιχειωμένου νότου. Όμως, πριν γίνει αυτή η έξοδος, ήρθε ανάμεσά μας ο

τρόμος του Σκουληκιού.

Κυνηγούσα μαζί με τον Γκρομ κι αυτός με οδήγησε μέσα από ακατοίκητες κοιλάδες και πάνω σ' έρημους λόφους όπου πόδι ανθρώπου δεν είχε πατήσει πριν από μας. Ωστόσο, υπήρχε μια κοιλάδα στα νοτιοανατολικά, στην οποία αρνιόταν να πάει. Απομεινάρια σπασμένων κιόνων, λείψανα ενός ξεχασμένου πολιτισμού, ξεφύτρωναν ανάμεσα στα δέντρα αυτής της κοιλάδας. Ο Γκρομ μου τους έδειξε, καθώς στεκόμασταν στην άκρη ενός απ' τους απόκρυμνους γκρεμούς που την περιέβαλαν, αλλά δεν δεχόταν να πάει κάτω και προσπαθούσε ν' αποτρέψει κι εμένα απ' το να το κάνω. Δεν μιλούσε καθαρά για τον κίνδυνο που κρυβόταν εκεί, αλλά καθώς φαίνεται ήταν μεγαλύτερος από αυτόν του φιδιού, της τίγρης ή των ελεφάντων που κατά περιόδους ερχόταν σε κοπάδια από το νότο και σάρωναν τα πάντα στο πέρασμά τους.

Απ' όλα τα ζώα, καθώς μου έλεγε ο Γκρομ στη λαρυγγώδη γλώσσα του, οι Πίκτες φοβόνταν μόνο τον Σάθα, το μεγάλο φίδι, κι απέφευγαν τα μέρη της ζούγκλας όπου ζούσε. Όμως, υπήρχε και κάτι άλλο που τρέμανε, κι αυτό είχε κάποια σχέση με την Κοιλάδα των Σπασμένων Λιθαριών, όπως ονόμαζαν οι Πίκτες τους ρημαγμένους κίονες. Πολύ καιρό πριν, όταν οι πρόγονοί του είχαν έρθει σ' εκείνη την χώρα, είχαν τολμήσει να μπουν σ' αυτή τη σκοτεινή κοιλάδα και μια ολόκληρη φρατρία είχε χαθεί ξαφνικά, φρικιαστικά και ανεξήγητα. Ή, ίσως υπήρχε εξήγηση, αλλά ο Γκρομ αρνιόταν να τη δώσει. Ο τρόμος φαίνεται πως είχε βγει μέσα απ' τη γη και δεν ήταν φρόνιμο ν' αναφέρεται κανείς σ' αυτόν, μια

και πίστευαν πως το Πλάσμα μπορούσε να επικληθεί αν άκουγε να μιλάνε γι' αυτό — ό,τι κι αν ήταν.

Αλλά ο Γκρομ ήταν πρόθυμος να κυνηγήσει μαζί μου οπουδήποτε αλλού γιατί ήταν ο καλύτερος κυνηγός ανάμεσα στους Πίκτες κι οι περιπέτειές μας ήταν πολλές και τρομερές. Κάποτε σκότωσα με το σιδερένιο σπαθί που είχα σφυρηλατήσει με τα ίδια μου τα χέρια, το πιο τρομερό απ' όλα τα κτήνη — τον μαχαιροδόντη που οι άνθρωποι σήμερα αποκαλούν τίγρη επειδή έμοιαζε περισσότερο με τίγρη απ' οτιδήποτε άλλο. Στην πραγματικότητα, το κορμί του ήταν σχεδόν αρκουδίσιο, εκτός από το φανερά αιλουροειδές κεφάλι του. Ο μαχαιροδόντης χάθηκε από τον κόσμο επειδή ήταν πολύ τρομερό αρπακτικό, ακόμα και για εκείνη την σκληρή εποχή. Όσο οι μύες και η αγριότητά του μεγάλωναν, τόσο το μυαλό του μίκραινε, μέχρι που έχασε ακόμα κι αυτό το ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Η φύση, που διατηρεί μια ισορροπία σ' αυτά τα πράγματα, τον κατέστρεψε επειδή, αν οι τρομερές του σωματικές ικανότητες ζευγάρωναν μ' ένα ικανό μυαλό, θα αφάνιζε όλες τις άλλες μορφές ζωής από τη γη. Ήταν ένα λανθασμένο παρακλάδι στο δρόμο της εξέλιξης — ένα πλάσμα στραμμένο μόνο προς το θάνατο και την καταστροφή.

Σκότωσα τον μαχαιροδόντη σε μια μάχη που από μόνη της θα έγραφε ένα έπος και για πολλούς μήνες μετά κειτόμουν μισοπεθαμένος, με το κορμί γεμάτο τέτοιες φοβερές πληγές που έκαναν ακόμα και τους πιο σκληρούς πολεμιστές να σείουν θλιμμένα τα κεφάλια τους. Οι Πίκτες έλεγαν πως ποτέ πριν άνθρωπος δεν είχε σκοτώσει μόνος του μαχαιροδόντη σε μάχη σώμα με σώμα. Κι όμως, γλίτωσα, προς μεγάλη έκπληξη όλων.

Όσο εγώ βρισκόμουν στα πρόθυρα του θανάτου, η φυλή μου χωρίστηκε. Ήταν ένας ειρηνικός χωρισμός που συνέβαινε συχνά και που είχε συνεισφέρει πολύ στην εξάπλωση του λαού μου πάνω στη γη. Σαραντα πέντε νεαροί πήραν ταυτόχρονα συντρόφισσες και έφυγαν για να δημιουργήσουν μια δική τους φατρία. Δεν έγινε καμιά επανάσταση. Ήταν ένα φυλετικό έθιμο που έφερε καρπούς σ' όλες τις κατοπινές εποχές, όταν λαοί που είχαν ξεπηδήσει από την ίδια ρίζα συναντιόνταν μετά από αιώνες χωρισμού κι έσφαζαν ο ένας τον άλλο με αιμοδιψή χαρά. Οι Άρειοι είχαν πάντα μια τάση προς τη διαίρεση, κι οι φατρίες συνεχώς αποσπώνταν από τον κεντρικό κορμό της φυλής και σκόρπιζαν.

Έτσι, αυτοί οι νεαροί, με αρχηγό τους τον Μπράγκι τον σταυραδελφό μου, πήραν τις κοπέλες τους και κατευθύνθηκαν νοτιοδυτικά, κάνοντας τον καταυλισμό τους στην Κοιλάδα των Σπασμένων Λιθαριών. Οι Πίκτες έδειξαν μεγάλη ανησυχία και άφηναν αόριστα υπονοούμενα για ένα φριχτό κακό που στοίχειωνε την κοιλάδα, αλλά εμείς οι Αεζίρ γελάσαμε. Είχαμε αφήσει τους δικούς μας δαίμονες στις παγωμένες ερήμους του μακρυνού βορρά και τα πνεύματα των άλλων φυλών δεν μας εντυπωσίαζαν και τόσο.

Όταν συνήλθα εντελώς και οι φριχτές πληγές μου ήταν πια μόνο ουλές, ζώστηκα τα όπλα μου και πήγα να επισκεφτώ τη φυλή του Μπράγκι. Ο Γκρομ δεν με συνόδεψε. Είχε να έρθει στον καταυλισμό των Αεζίρ για αρκετές μέρες.

Ωστόσο, ήξερα το δρόμο. Θυμόμουν καλά την κοιλάδα με τη λίμνη στη μια της άκρη και τα δέντρα να πυκνώνουν και να γίνονται δάσος στην άλλη. Οι πλευρές της κοιλάδας ήταν ψηλοί κι απότομοι γκρεμοί και μεγάλες προεξοχές στο πετρώδες έδαφος στα δυο της άκρα την απέκοπταν από τη γύρω περιοχή. Οι κατεστραμένοι κίονες βρίσκονταν στη νοτιοδυτική άκρη της κοιλάδας. Μερικοί στέκονταν ακόμα όρθιοι και ξεπερνούσαν σε ύψος τα γιγάντια δέντρα. Άλλοι, είχαν σωριαστεί κι είχαν σχεδόν εξαφανιστεί κάτω από τους λειχήνες και τ' αναρριχητικά φυτά. Κανείς δεν ήξερε ποια φυλή τους είχε στήσει, αλλά ο Γκρομ είχε πει κάποιες κουβέντες για ένα τριχωτό, πιθηκοειδές πλάσμα που χόρευε κάτω απ' το φεγγάρι στον ήχο ενός δαιμονικού αυλού που προκαλούσε τρόμο και παραφροσύνη.

Διέσχισα το οροπέδιο πάνω στο οποίο ήταν στημένος ο καταυλισμός μας, κατέβηκα την πλαγιά, πέρασα μια ρηχή κοιλάδα πνιγμένη στη βλάστηση και χώθηκα μέσα στους λόφους. Μισής μέρας άνετο περπάτημα μ' έφερε στο φρύδι του γκρεμού που έβλεπε την Κοιλάδα των Σπασμένων Λιθαριών. Για πολλά χιλιόμετρα δεν είχα δει σημάδια ανθρώπων. Τα χωριά των Πικτών βρίσκονταν πολλά χιλιόμετρα προς τ' ανατολικά. Κοίταξα την ήσυχη κοιλάδα από τη μια άκρη μέχρι την άλλη, ψάχνοντας να βρω σημάδια καπνού. Δεν είδα πουθενά, αλλά παρατήρησα όρνεα να κάνουν κύκλους στον ουρανό γύρω από ένα συνονθύλευμα σκηνών στην όχθη της λίμνης.

Κατέβηκα τον γκρεμό προσεκτικά και πλησίασα τον σιωπηλό καταυλισμό. Εκεί σταμάτησα,

παγωμένος από τον τρόμο. Δεν ταραζόμουν εύκολα. Είχα δει το θάνατο σε πολλές μορφές, και είχα πάρει μέρος σε πολλές σφαγές όπου το αίμα χυνόταν σαν νερό και η γη ήταν σπαρμένη με πτώματα. Εκείνη τη στιγμή, όμως, έβλεπα μπροστά μου μια ερήμωση που με συγκλόνιζε ως τα τρίσβαθα της ψυχής μου. Από την μικρή φυλή του Μπράγκι δεν είχε απομείνει ούτε ένας ζωντανός και δεν υπήρχε κορμί που να είναι ακέραιο. Μερικές από τις σκηνές στεκόταν ακόμα όρθιες. Άλλες ήταν πεσμένες στο χώμα, σαν να είχαν πατηθεί από ένα τεράστιο βάρος, έτσι που στην αρχή σκέφτηκα πως κάποιο κοπάδι ελεφάντων θα είχε περάσει πάνω από τον καταυλισμό. Μα ποτέ ελέφαντες δεν είχαν κάνει καταστροφή όπως αυτήν που έβλεπα στο ματωμένο χώμα. Όλο το στρατόπεδο ήταν διαλυμένο και παντού υπήρχαν σκορπισμένα κομμάτια ανθρώπινης σάρκας. Υπήρχαν και αρκετά όπλα, μερικά απ' τα οποία ήταν λεκιασμένα με μια πράσινη γλίτσα, όπως αυτήν που βγαίνει από το σώμα μιας λιωμένης κάμπιας.

Κανένας ανθρώπινος αντίπαλος δεν θα μπορούσε να διαπράξει μια τόσο αποτρόπαιη πράξη. Κοίταξα τη λίμνη κι αναρωτήθηκα αν ακατανόμαστα αμφίβια τέρατα είχαν βγει μέσα απ' τα ήρεμα νερά που το βαθύ μπλε χρώμα τους μου έδειχνε τα απύθμενα βάθη τους. Ύστερα είδα το χνάρι που είχε αφήσει πίσω του ο καταστροφέας. Ήταν μια αυλακιά όπως αυτή που θα μπορούσε ν' αφήνει πίσω του ένα γιγάντιο σκουλήκι, με μέτρα πλάτος, που ελισσόταν ελικοειδώς κατά μήκος της κοιλάδας. Το χορτάρι ήταν πατημένο εκεί απ' όπου περνούσε, και θάμνα και μικρά δέ-

ντρα είχαν γίνει ένα με τη γη κι ήταν όλα πασαλειμένα φριχτά με αίμα και πρασινωπή γλίτσα.

Με παράφρονη οργή μέσα στην ψυχή μου, τράβηξα το σπαθί μου και άρχησα ν' ακολουθώ το μονοπάτι όταν μια φωνή μου τράβηξε την προσοχή. Γύρισα και είδα μια κοντόχοντρη μορφή να κατεβαίνει τον γκρεμό. Ήταν ο Γκρομ, ο Πίκτης, κι όταν σκέφτομαι το θάρρος που θα χρειάστηκε για να ξεπεράσει όλους τους φόβους που του είχαν φυτέψει μέσα του οι διδαχές της φυλής του κι η προσωπική του εμπειρία, συνειδητοποιώ το μεγεθος της φιλίας που ένιωθε για μένα.

Καθισμένος ανακούρκουδα δίπλα στη λίμνη, με το κοντάρι στα χέρια και τα μαύρα του μάτια καρφωμένα συνεχώς στη σκοτεινή άκρη της δάσους της κοιλάδας, ο Γκρομ μου είπε για τον τρόμο που είχε πέσει πάνω στη φυλή του Μπράγκι με τον ερχομό του φεγγαριού. Πρώτα, όμως, μου είπε την ιστορία όπως του την είχαν διηγηθεί οι παπούδες του.

Πολύ καιρό πριν, οι Πίκτες είχαν έρθει από τα βορειοδυτικά, φτάνοντας μετά από ένα μεγάλο ταξίδι σ' αυτές τις ζούγκλες όπου, επειδή ήταν πια εξαντλημένοι, αλλά κι επειδή το κυνήγι και τα φρούτα ήταν άφθονα και δεν υπήρχαν εχθρικές φυλές, σταμάτησαν κι έφτιαξαν με λάσπη τα χωριά τους.

Μερικοί απ' αυτούς, μια ολόκληρη φρατρία της πολυάριθμης φυλής τους, έφτιαξε το χωριό της στην Κοιλάδα των Σπασμένων Λιθαριών. Ανακάλυψαν τους κίονες κι έναν μεγάλο ερειπωμένο ναό ανάμεσα στα δέντρα. Αυτός ο ναός δεν είχε βωμό μέσα του, αλλά μόνο το στόμιο ενός

πηγαδιού που χανόταν βαθιά στη μαύρη γη και που δεν είχε μέσα του σκαλοπάτια όπως αυτά που κάποιος άνθρωπος μπορούσε να φτιάξει ή να χρησιμοποιήσει. Έφτιαξαν το χωριό τους στην κοιλάδα και μια νύχτα, κάτω απ' το φεγγάρι, ο τρόμος έπεσε επάνω τους και άφησε πίσω του μόνο χαλάσματα και κομμάτια γλιτσιασμένης σάρκας.

Εκείνες τις μέρες οι Πίκτες δεν φοβόνταν τίποτα. Οι πολεμιστές των άλλων φυλών συγκεντρώθηκαν και τραγούδησαν τα πολεμικά τους τραγούδια, χόρεψαν πολεμικούς χορούς, κι ύστερα ακολούθησαν το πλατύ μονοπάτι του αίματος και τις γλίτσας μέχρι το στόμιο του πηγαδιού μέσα στο ναό. Άρχισαν να ουρλιάζουν και να πετάνε κάτω βράχια που ποτέ δεν έφταναν στον πάτο του πηγαδιού. Τότε ακούστηκε μια δαιμονιακή μουσική από αυλό και σε λίγο μέσα απ' το πηγάδι ξεπήδησε ένα φριχτό ανθρωπόμορφο σχήμα που χόρευε στον αλλόκοτο ρυθμό μιας φλογέρας που κρατούσε στα τερατώδη χέρια του. Η τρομερή του όψη προκάλεσε τόση έκπληξη στους άγριους Πίκτες που όλοι πάγωσαν για μια στιγμή, ενώ πίσω από τη μορφή, ενάς τεράστιος άσπρος όγκος αναδύθηκε μέσα από το υπόγειο σκοτάδι. Ήταν ένας φρικιαστικός εφιάλτης που τα βέλη τρυπούσαν αλλά δεν μπορούσαν να σταματήσουν. Έπεσε πάνω στους πολεμιστές στάζοντας μύξα, πολτοποιώντας τους, κόβοντάς τους κομμάτια όπως ένα χταπόδι διαλύει μικρά ψάρια, ρουφώντας το αίμα τους από τα διαμελισμένα τους άκρα και καταβροχθίζοντάς τους ενώ ήταν ακόμα ζωντανοί. Οι επιζώντες το έβαλαν στα πόδια, κυνηγημένοι μέχρι

τον γκρεμό τον οποίο, προφανώς το τέρας δεν μπορούσε να σκαρφαλώσει με τον τεράστιο όγκο του.

Μετά απ' αυτό, δεν τόλμησαν να ξαναμπούν στη σιωπηλή κοιλάδα. Ωστόσο, οι νεκροί ήρθαν στα όνειρα των σαμάνων και των γερόντων και τους είπαν παράξενα και τρομερά μυστικά. Μίλησαν για μια αρχαία φυλή ημιανθρώπινων πλασμάτων που κάποτε κατοικούσαν στην κοιλάδα και που είχαν υψώσει αυτές τις κολώνες για τους δικούς τους ανεξήγητους σκοπούς. Το λευκό τέρας του πηγαδιού ήταν ο θεός τους, που είχε καλεστεί από τις νυχτωμένες αβύσσους της γης, αμέτρητες οργιές κάτω από το μαύρο χώμα, από μια μαγεία άγνωστη στους γιους των ανθρώπων. Το τριχωτό ανθρωπόμορφο πλάσμα, ένα άμορφο στοιχειακό πνεύμα του κάτω κόσμου που είχε ντυθεί με με κάποιο είδος σάρκας, είχε δημιουργηθεί για να τον υπηρετεί. Οι Αρχαίοι είχαν από καιρό χαθεί στο χάος απ' όπου είχαν βγεί έρποντας στη μαύρη αυγή του κόσμου, αλλά ο κτηνώδης θεός τους κι ο δαιμονικός σκλάβος του συνέχιζαν να ζουν. Κι όμως, κι οι δυο ήταν καμωμένοι από σάρκα, και μπορούσαν να πληγωθούν, αν και δεν είχε βρεθεί ανθρώπινο όπλο αρκετά δυνατό για να τους σκοτώσει.

Ο Μπράγκι κι η φυλή του κατοικούσαν για βδομάδες στην κοιλάδα πριν ο τρόμος τους χτυπήσει. Την προηγούμενη νύχτα, ο Γκρομ κυνηγούσε πάνω από τους γκρεμούς όταν παρέλυσε από τον στριγγό δαιμονικό ήχο ενός αυλού και την παραφρονεμένη οχλοβοή ανθρώπινων κραυγών. Έπεσε μπρούμητα στο χώμα κι έχωσε το κεφάλι του μέσα στα χόρτα, μην τολμώντας

καν να κουνηθεί, ακόμα κι όταν οι στριγγλιές έσβυσαν κι αντικαταστάθηκαν από τους γλιτσερούς και αηδιαστικούς ήχους κάποιου όντος που έτρωγε. Όταν ήρθε η αυγή, σύρθηκε τρεμάμενος ως την άκρη του γκρεμού για να κοιτάξει κάτω την κοιλάδα και αυτό που είδε, ακόμα κι από μακριά, τον είχε κάνει να τρέξει τρομοκρατημένος πίσω στους λόφους. Ύστερα, όμως, πέρασε από το μυαλό του πως έπρεπε να ειδοποιήσει την υπόλοιπη φυλή και, επιστρέφοντας προς το οροπέδιο, με είχε δει να μπαίνω στην κοιλάδα.

Αυτά μου είπε ο Γκρομ, ενώ εγώ καθόμουν σκεφτικός κι αμίλητος, με το σαγόνι ακουμπισμένο πάνω στη δυνατή γροθιά μου. Δεν μπορώ να περιγράψω με σύγχρονες φράσεις τήν ενότητα της φυλής που εκείνους τους καιρούς ήταν ένα ζωντανό συναίσθημα μέσα στην καρδιά του κάθε άντρα και της κάθε γυναίκας. Σ' έναν κόσμο όπου νύχια και δόντια υψώνονταν από παντού και τα χέρια όλων των ανθρώπων ήταν στραμμένα ενάντια σε κάθε άλλο άτομο εκτός απ' αυτά της φρατρίας τους, το φυλετικό ένστικτο ήταν κάτι πολύ περισσότερο από μια έκφραση, όπως είναι σήμερα. Ήταν κομμάτι του καθενός, όπως η καρδιά του ή το δεξί του χέρι. Αυτό ήταν απαραίτητο, γιατί μόνο έτσι ενωμένη σε αδιάσπαστες ομάδες θα μπορούσε η ανθρωπότητα να επιβιώσει στο τρομερό περιβάλλον του πρωτόγονου κόσμου. Έτσι, η προσωπική θλίψη που ένιωθα για τον Μπράγκι, τα ψηλόλιγνα παλικάρια του και τα γελαστά λευκόδερμα κορίτσια πνιγόταν μέσα στη βαθύτερη θάλασσα μιας οργής και μιας λύπης κοσμικών διαστάσεων. Καθόμουν αμίλητος ενώ ο Πίκτης στεκόταν ανήσυχα δίπλα

μου, με το βλέμμα του να πηγαίνει μια σε μένα και μια στα απειλητικά βάθη της κοιλάδας όπου οι καταραμένες κολώνες ξεφύτρωναν σαν τα σπασμένα δόντια μιας γριας μάγισσας ανάμεσα στις φυλλωσιές.

Εγώ, ο Νιορντ, δεν ήμουν συνηθισμένος να χρησιμοποιώ το μυαλό μου πολύ. Ζούσα σ' έναν υλικό κόσμο και άφηνα τις σκέψεις για τους γέροντες της φυλής μου. Όμως, ανήκα σε μια φυλή που ήταν προορισμένη να κυριαρχήσει στον κόσμο όχι μόνο σωματικά αλλά και πνευματικά και δεν ήμουν απλά ένα μυώδες ζώο. Έτσι, όπως καθόμουν εκεί, ήρθε καθαρά στο μυαλό μου μια σκέψη που έφερε ένα κοφτό άγριο γέλιο στα χείλη μου.

Σηκώθηκα και είπα στον Γκρομ να με βοηθήσει. Πρώτα φτιάξαμε μια νεκρική πυρά από ξερά ξύλα, παλούκια τσαντηριών και σπασμένα στελέχη ακοντίων, δίπλα στην όχθη της λίμνης. Ύστερα, περιμαζέψαμε τα μακάβρια απομεινάρια της φυλής του Μπράγκι, τα ακουμπήσαμε πάνω στο σωρό και ανάψαμε τη φωτιά μ' ένα τσακμάκι.

Καθώς ο πνιγηρός καπνός ανέβαινε στον ουρανό, γύρισα προς τον Γκρομ και του είπα να με οδηγήσει στη ζούγκλα, στο μέρος που ζούσε ο Σάθα, το μεγάλο ερπετό. Ο Γκρομ με κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Ούτε κι ο μεγαλύτερος κυνηγός των Πικτών δεν έψαχνε να βρει το τρομερό αυτό φίδι. Όμως, η θέλησή μου ήταν σαν μανιασμένος άνεμος, και τελικά τον έπεισα να με οδηγήσει. Αφήσαμε την κοιλάδα από την πάνω μεριά, αποφεύγοντας τους ψηλούς γκρεμούς και χωθήκαμε μέσα στην απεραντοσύνη της ζούγκλας του νότου όπου οι μόνοι κάτοικοι ήταν τα

άγρια θεριά. Φτάσαμε τελικά σε μια επίπεδη έκταση, σκοτεινή απ' τα πνιγμένα στ' αναρριχητικά φυτά δέντρα, όπου τα πόδια μας βούλιαζαν βαθιά μέσα στο σπογγώδες έδαφος που το αποτελούσε σαπισμένη βλάστηση και γλίτσα. Αυτό, καθώς μου είπε ο Γκρομ, ήταν το βασίλειο του Σάθα, του μεγάλου ερπετού.

Τώρα θα σας μιλήσω για τον Σάθα. Δεν υπάρχει τίποτα σαν κι αυτόν πάνω στη γη σήμερα, ούτε κι υπήρξε για αμέτρητους αιώνες. Σαν τον σαρκοφάγο δεινόσαυρο και τον μαχαιροδόντη ήταν κι αυτός πολύ τρομερός για να συνεχίσει να ζει. Ακόμα και στις μέρες του Νιορντ, ήταν απομεινάρι μιας άλλης, πιο άγριας εποχής, όπου η ζωή και οι μορφές της ήταν ακόμα πιο σκληρές και απαίσιες. Δεν είχαν πια απομείνει πολλά απ' το είδος του, αν και κάποτε μπορεί αν υπήρχαν σε μεγάλους αριθμούς μέσα στη βρωμερή λάσπη των απέραντων βάλτων, ακόμα πιο νότια. Ήταν μακρύτερος απ' οποιονδήποτε σημερινό πύθωνα και τα δόντια του έσταζαν φαρμάκι χίλιες φορές πιο θανατερό απ' αυτό μιας βασιλικής κόμπρας.

Ποτέ δεν τον λάτρεψαν οι καθαρόαιμοι Πίκτες, αν κι οι μαύροι που ήρθαν αργότερα τον θεοποίησαν και αυτή η λατρεία διατηρήθηκε και στην υβριδική φυλή που δημιουργήθηκε απ' αυτούς και τους λευκούς κατακτητές τους. Όμως, για άλλους λαούς έγινε το ναδίρ του κακού και οι θρύλοι γι' αυτόν μπλέχτηκαν με τη δαιμονολογία. Έτσι, σε κατοπινές εποχές ο Σάθα έγινε ο ίδιος ο διάβολος των λευκών φυλών. Οι Στυγιανοί πρώτα τον λάτρεψαν και μετά, όταν έγιναν Αιγύπτιοι, τον έτρεμαν και τον αποκαλούσαν

Σετ, ο Αρχαίος Όφις, ενώ για τους Σημίτες έγινε ο Λεβιάθαν κι ο Σατανάς. Ήταν αρκετά τρομερός για να γίνει θεός, γιατί ήταν ένας σερνάμενος θάνατος. Είδα κάποτε έναν αρσενικό ελέφαντα να πέφτει κεραυνοβολημένος από το δηλητήριο του Σάθα. Τον είχα δει από μακριά να ανήγει δρόμο μέσα στη ζούγκλα και να καταβροχθίζει τα θηράματά του, αλλά ποτέ δεν τον είχα κυνηγήσει. Ήταν πολύ επικίνδυνος, ακόμα και για τον φονιά του μαχαιρόδοντα.

Τώρα, όμως, τον έψαχνα και χωνόμουν όλο και πιο βαθιά μέσα στην καυτή αποπνιχτική ζούγκλα του, ακόμα κι όταν ο Γκρομ αρνήθηκε να συνεχίσει, παρ' όλη τη φιλία του για μένα. Με παρότρυνε να βάψω το σώμα μου και να τραγουδήσω το επιθανάτιο τραγούδι μου πριν προχωρήσω παραπέρα, αλλά εγώ συνέχισα ακάθεκτος.

Σε ένα φυσικό μονοπάτι ανάμεσα στα δέντρα, έστησα μια παγίδα. Βρήκα ένα μεγάλο δέντρο με μαλακή και σπογγώδη υφή, αλλά χοντρό και βαρύ, και πελέκησα τη βάση του με το τεράστιο σπαθί μου. Φρόντισα ώστε να πέσει πάνω στα κλαριά ενός μικρότερου δέντρου, αφήνοντάς το γυρτό πάνω από το μονοπάτι, με το ένα άκρο ακουμπισμένο στη γη και το άλλο μπλεγμένο στο μικρό δέντρο. Έπειτα έκοψα τα κλαριά ενός λεπτού και γερού κορμού και τον έστησα όρθιο κάτω από το δέντρο που έγερνε. Μετά, έκοψα εντελώς το μικρότερο δέντρο που στήριζε τον γυρμένο κορμό, έτσι που έμεινε να ισορροπεί μέ αστάθεια πάνω στο ξύλινο παλούκι γύρω απ' το οποίο έδεσα μια κλιματσίδα χοντρή όσο ο καρπός μου.

Ύστερα, προχώρησα μόνος μέσα στο μισό-

φωτο της ζούγκλας μέχρι που μια αποπνιχτική μυρωδιά χτύπησε τα ρουθούνια μου και μέσα από τη σάπια βλάστηση μπροστά μου, ο Σάθα ύψωσε το απαίσιο κεφάλι του, κουνόντας το υπνωτιστικά πέρα δώθε. Η διχαλωτή του γλώσσα μπαινόβγαινε στο στόμα του και τα τεράστια τρομερά κίτρινα μάτια του με κοιτούσαν παγερά με όλη τη δαιμονική σοφία του μαύρου αρχαίου κόσμου που είχε υπάρξει πριν τον ερχομό του ανθρώπου. Υποχώρησα χωρίς να νιώθω φόβο, αλλά μόνο μια παγερή αίσθηση στη ραχοκοκκαλιά μου, κι ο Σάθα με ακολούθησε. Το γυαλιστερό του κυλινδρικό σώμα, που είχε μάκρος πάνω από εικοσιπέντε μέτρα, ελισσόταν πάνω στο έδαφος με υπνωτιστική σιωπή. Το σφηνοειδές του κεφάλι ήταν μεγαλύτερο απ' το κεφάλι του πιο μεγαλόσωμου αλόγου, ο κορμός του πιο παχύς από το σώμα ενός ανθρώπου και τα λέπια του γυάλιζαν με μύριες αναλαμπές. Ήμουν για τον Σάθα ότι ένα ποντίκι για μια κόμπρα, αλλά εγώ είχα δόντια μεγαλύτερα απ' οποιοδήποτε ποντίκι. Παρ' ότι ήμουν πολύ γρήγορος, ήξερα πως δεν θα μπορούσα να αποφύγω το αστραπιαίο χτύπημα από αυτό το μεγάλο τριγωνικό κεφάλι. Έτσι, δεν τολμούσα να τον αφήσω να με πλησιάσει πολύ κοντά. Έτρεξα προς την παγίδα ενώ πίσω μου το σφύριγμα του μεγάλου ευλύγιστου κορμιού έμοιαζε με το πέρασμα του ανέμου μέσα απ' το χορτάρι.

Με είχε σχεδόν φτάσει όταν πέρασα τον γυρμένο κορμό και το μακρύ γυαλιστερό σώμα του χώθηκε κάτω από την παγίδα. Έπιασα την κλιματσίδα και με τα δυο χέρια και τράβηξα απεγνωσμένα. Μ' ένα βρόντο, ο μεγάλος κορμός έπεσε

πάνω στη λεπιδωτή πλάτη του Σάθα, κάπου δυο μέτρα πιο πίσω απ' το σφηνοειδές κεφάλι του.

Είχα την ελπίδα να του σπάσω τη ραχοκοκκαλιά, αλλά δεν νομίζω πως τα κατάφερα, γιατί το μεγάλο σώμα κουλουριάστηκε και συσπάστηκε, ενώ η πανίσχυρη ουρά άρχισε να τινάζεται, θερίζοντας το χορτάρι σαν ένα μεγάλο δρεπάνι. Τη στιγμή της πτώσης, το τεράστιο κεφάλι γύρισε και έδωσε μια τρομερή δαγκωνιά στο δέντρο. Τα φαρμακερά του δόντια διαπέρασαν τον φλοιό και τον κορμό σαν γιαταγάνια. Ύστερα, καταλαβαίνοντας, λες, πως δεν πολεμούσε ζωντανό αντίπαλο, ο Στράθα στράφηκε προς το μέρος μου και τεντώθηκε για να με φτάσει. Ο λεπιδωτός λαιμός συσπάστηκε και τα πανίσχυρα σαγόνια άνοιξαν, αποκαλύπτοντας δόντια τριάντα πόντους μάκρος που έσταζαν φαρμάκι τόσο ισχυρό ώστε θα μπορούσε να λιώσει ακόμα και συμπαγή πέτρα.

Νομίζω πως με την απίστευτη δύναμή του, ο Σάθα θα κατάφερνε να ξεγλυστρήσει κάτω από τον κορμό, αν δεν ήταν ένα σπασμένο κλαρί που είχε χωθεί βαθιά στα πλευρά του και τον κρατούσε σαν αγκίστρι. Ο ήχος του σφυρίγματός του γέμιζε τη ζούγκλα και τα μάτια του με κοιτούσαν με τόση κακία που άρχισα να τρέμω άθελά μου. Ήξερε καλά πως ήμουν εγώ που τον είχα παγιδέψει. Πλησίασα όσο πιο κοντά τολμούσα, και με μια δυνατή βολή του δόρατός μου του διαπέρασα το λαιμό ακριβώς κάτω από τα ορθάνοιχτα σαγόνια και τον κάρφωσα πάνω στον κορμό. Ύστερα, έκανα ένα μεγάλο τόλμημα, γιατί κάθε άλλο παρά ψόφιος ήταν, κι ήξερα πως σε μια στιγμή θα ξερίζωνε το δόρυ από το δέντρο και

θα μου ριχνόταν πάλι. Όμως, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, εγώ έτρεξα δίπλα του και, κατεβάζοντας το σπαθί μ' όλη μου τη δύναμη, του έκοψα το τρομερό κεφάλι του.

Οι συσπάσεις του παγιδευμένου Σάθα όσο ήταν ζωντανός δεν ήταν τίποτα μπροστά στους επιθανάτιους σπασμούς του ακέφαλου κορμιού του. Υποχώρησα, τραβώντας το γιγάντιο κεφάλι πίσω μου με τη βοήθεια ενός κυρτού παλουκιού σε ασφαλή απόσταση από την ουρά που για ώρα πολλή βολόδερνε, κι έπιασα τη δουλειά. Είχα μέσα στα χέρια μου το θάνατο γυμνό, και έδινα όλη μου την προσοχή σ' αυτό που έκανα. Άνοιξα τους σάκους με το δηλητήριο, στη βάση εκείνων των τεράστιων δοντιών, και μέσα στο φοβερό δηλητήριο βούτηξα τις αιχμές από έντεκα βέλη, προσέχοντας μόνο η μπρούτζινη μύτη να μπει στο φαρμακερό υγρό που διαφορετικά θα κατέτρωγε το σκληρό ξύλο τους. Όσο εγώ έκανα αυτό, ο Γκρομ, οδηγημένος απ' τη φιλία και την περιέργεια, βγήκε τρεμάμενος μέσα απ' τη ζούγκλα κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό καθώς είδε το κεφάλι του Σάθα.

Για ώρες βούταγα τις αιχμές των βελών μέσα στο δηλητήριο, μέχρι που καλύφθηκαν τελείως από ένα φριχτό πρασινωπό ξεράδι, δείχνοντας μικρές φλούδες διάβρωσης στα σημεία που το φαρμάκι είχε καταφάει τον συμπαγή μπρούτζο. Τα τύλιξα προσεκτικά σε πλατιά, παχιά και ελαστικά φύλλα κι ύστερα, αν κι η νύχτα είχε πέσει και τα αγρίμια μούγκριζαν παντού γύρω μας, πήρα το δρόμο του γυρισμού με τον Γκρομ ξοπίσω μου, μέχρι που την αυγή φτάσαμε ξανά στους ψηλούς γκρεμούς που τριγυρνούσαν την Κοιλά-

δα των Σπασμένων Λιθαριών.

Στο στόμιο της κοιλάδας τσάκισα το ακόντιό μου, όπως κι όλα τα βέλη στη φαρέτρα μου που δεν είχαν δηλητήριο. Ζωγράφισα το πρόσωπο και το σώμα μου όπως συνήθιζαν οι Αεζίρ όταν πήγαιναν να βρουν σίγουρο θάνατο και τραγούδισα το επιθανάτιο τραγούδι μου στον ήλιο, καθώς αυτός ανέτελε πίσω απ' τους λόφους κι η χαίτη μου ανέμιζε στον πρωινό άνεμο.

Ύστερα, κατέβηκα στην κοιλάδα με το τόξο στο χέρι.

Ο Γκρομ δεν μπορούσε να βρει το θάρρος να με ακολουθήσει. Έπεσε με την κοιλιά στη σκόνη κι άρχισε να ουρλιάζει σαν ετοιμοθάνατο σκυλί.

Πέρασα τη λίμνη και τον σιωπηλό καταυλισμό όπου ακόμα σιγόκαιγαν τ' αποκαΐδια της μεγάλης νεκρικής πυράς και μπήκα μέσα στα πυκνά δέντρα που άρχισαν πιο πέρα. Γύρω μου, οι κολώνες υψώνονταν σαν άμορφοι σωροί μετά απ' το πέρασμα τόσων αιώνων. Τα δέντρα έγιναν πιο πυκνά και κάτω από τα ατέλειωτα φυλλωτά κλαδιά τους το φως λιγόστεψε κι έγινε απειλητικό. Λες και ήμουν μέσα στις σκιές του δειλινού, είδα τον ερειπωμένο ναό, με τα κυκλώπεια τείχη του να αναδύονται μέσα από σωρούς βλάστησης και σπασμένης πέτρας. Κάπου εξακόσια μέτρα μπροστά του, μια μεγάλη κολώνα υψωνόταν σ' ένα ξέφωτο, φτάνοντας κοντά τα τριάντα μέτρα. Ήταν τόσο φθαρμένη από τον καιρό και τα στοιχεία της φύσης που οποιοδήποτε παιδί της φυλής μου θα μπορούσε να σκαρφαλώσει στην κορυφή της, κι έτσι την έβαλα στο νου κι άλλαξα το σχέδιό μου.

Έφτασα τα ερείπια και είδα τεράστια ετοιμόρροπα τείχη να στηρίζουν μια θολωτή οροφή απ' την οποία πολλές πέτρες είχαν πέσει, έτσι που μου φαινόταν σαν τα λειχηνοσκεπασμένα πλευρά του σκελετού κάποιου μυθικού τέρατος να υψώνονταν από πάνω μου. Γιγάντιες κολώνες περιέβαλλαν μιαν ανοιχτή είσοδο μέσα απ' την οποία δέκα ελέφαντες θα μπορούσαν να περάσουν με ευκολία, ο ένας πλάι στον άλλο. Κάποτε ίσως υπήρχαν επιγραφές και ιερογλυφικά στις κολώνες και τους τοίχους, αλλά είχαν φαγωθεί πριν από καιρό. Γύρω από το μεγάλο δωμάτιο του εσωτερικού, υπήρχαν κίονες πιο καλοδιατηρημένοι. Πάνω στον καθένα τους βρισκόταν ένα επίπεδο βάθρο και κάποια αμυδρή ενστικτώδης ανάμνηση ζωγράφισε μέσα μου μια σκιερή σκηνή στην οποία μαύρα τύμπανα μούγκριζαν μανιασμένα και πάνω σ' αυτά τα βάθρα ήταν καθισμένα ανακούρκουδα φριχτά πλάσματα, κάνοντας ανεξήγητες τελετουργίες ριζωμένες στη μαύρη αυγή του σύμπαντος.

Δεν υπήρχε βωμός — μόνο το στόμιο ενός μεγάλου πηγαδιού στο πέτρινο πάτωμα, με παράξενα και χυδαία σκαλίσματα γύρω απ' το χείλος του. Έβγαλα μεγάλα κομμάτια πέτρας από το ραγισμένο πάτωμα και άρχισα να τα πετάω μέσα στο πηγάδι που χανόταν λοξά μέσα στο σκοτάδι. Τα άκουσα να αναπηδάνε στα τειχώματά του, αλλά όχι και να χτυπάνε στον πάτο του. Έρριχνα την μια πέτρα μετά απ' την άλλη, την κάθε μια μαζί με μια οργισμένη κατάρα και τελικά άκουσα έναν ήχο που δεν ήταν ο βρόντος από τις πέτρες που κατρακυλούσαν. Μέσα από το πηγάδι βγήκε μια αλλόκοτη δαιμονική μελωδία που μ' έφερε κοντά στην παραφροσύνη. Βαθιά μέσα στο σκο-

τάδι, είδα την αμυδρή και τρομακτική λάμψη ενός τεράστιου λευκού όγκου.

Υποχώρησα αργά καθώς ο ήχος του αυλού δυνάμωνε, βγαίνοντας έξω από την φαρδιά είσοδο. Άκουσα έναν θόρυβο από ξυσίματα και μέσα από το πηγάδι και την είσοδο ανάμεσα στις γιγάντιες κολώνες βγήκε χοροπηδώντας ένα πλάσμα αδιανόητο. Ήταν όρθιο σαν άνθρωπος, αλλά καλυμμένο με τρίχωμα που ήταν ακόμα πιο πυκνό στο σημείο που έπρεπε να βρίσκεται το πρόσωπό του. Αν είχε αυτιά, μύτη και στόμα, εγώ δεν μπορούσα να τα διακρίνω. Μονάχα ένα ζευγάρι γουρλωμένα κόκκινα μάτια με αγριοκοίταζαν μέσα από την τριχωτή μάσκα. Τα παραμορφωμένα χέρια του κρατούσαν μια παράξενη σειρά αυλών πάνω στην οποία έπαιζε τον αλλόκοτο σκοπό του καθώς ερχόταν προς το μέρος μου με πολλά τερατώδη πηδήματα.

Πίσω του άκουσα έναν αηδιαστικό και χυδαίο θόρυβο, σαν μια παλλόμενη και ασταθής μάζα να ξεχυνόταν μέσα απ' το πηγάδι. Ύστερα, πέρασα ένα βέλος στο τόξο μου, τράβηξα τη χορδή και διαπέρασα με το βέλος μου το τριχωτό στήθος του πλάσματος που χόρευε. Σωριάστηκε λες και το είχε χτυπήσει κεραυνός, αλλά προς μεγάλο μου τρόμο ο ήχος των αυλών συνεχίστηκε, αν και το όργανο είχε πέσει από τα αλλόκοτα χέρια. Γύρισα κι άρχισα να τρέχω γοργά προς την κολώνα και σκαρφάλωσα στην κορυφή της πριν γυρίσω πάλι να κοιτάξω πίσω. Όταν έφτασα στην κορυφή, κοίταξα πίσω μου, κι ο τρόμος που μου προκάλεσε αυτό που είδα σχεδόν με έκανε να πέσω από το μέρος που τόσο επικίνδυνα ήμουν κουρνιασμένος.

Ο τερατώδης κάτοικος του σκοταδιού είχε βγεί μέσα από το ναό κι εγώ, που ακόμα περίμενα κάποιο κίνδυνο καλουπωμένο σ' ένα γήινο σχήμα, βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με το σπέρμα ενός εφιάλτη. Δεν ξέρω από ποια υποχθόνια κόλαση είχε συρθεί, ούτε και ποια μαύρη εποχή αντιπροσώπευε. Δεν ήταν, όμως, ζώο, τουλάχιστον όπως η ανθρωπότητα αναγνωρίζει τα ζώα. Το ονομάζω σκουλήκι από έλλειψη καλύτερου όρου. Δεν υπάρχει γλώσσα πάνω στη γη που να έχει γι' αυτό κατάλληλη λέξη. Μπορώ μονάχα να πω ότι έμοιαζε περισσότερο με σκουλήκι απ' ότι έμοιαζε με χταπόδι, φίδι ή δεινόσαυρο.

Ήταν λευκό και πλαδαρό, κι έσερνε τον παλλόμενο όγκο του στο χώμα σαν το σκουλήκι. Είχε, όμως, και πλατιά επίπεδα πλοκάμια, σαρκώδεις κεραίες και άλλες προεξοχές τις οποίες αδυνατώ να εξηγήσω. Είχε και μια μακριά προβοσκίδα που μάζευε και απλωνόταν σαν αυτήν ενός ελέφαντα. Είχε σαράντα μάτια, τοποθετημένα κυκλικά, που τα αποτελούσαν χιλιάδες μικρά επίπεδα με το ίδιο πολυάριθμα εκτυφλωτικά χρώματα που άλλαζαν ασταμάτητα. Όμως παρ' όλο αυτό το παιχνίδι της λάμψης και των αποχρώσεων, διατηρούσαν τη δαιμονική τους διάνοια, μια διάνοια που δεν ήταν ανθρώπινη αλλά ούτε και ζώώδης, αλλά γεννημένη μέσα στη νύχτα και στον εφιάλτη, όπως αυτή που οι άνθρωποι μερικές φορές αισθάνονται στα όνειρά τους να περιμένει κρυμμένη στα μαύρα χάσματα έξω από το υλικό μας σύμπαν. Το μέγεθος του τέρατος ήταν τέτοιο που μπροστά του ένα μαστόδοντο θα έμοιαζε με κουτάβι.

Ωστόσο, παρ' ότι συνταρασσόμουνα από κο-

σμικό τρόμο στη θέα του πλάσματος, τράβηξα το βέλος μέχρι το αυτί μου και το έστειλα σφυρίζοντας στο στόχο μου. Χορτάρι και θάμνοι έλιωναν καθώς το τέρας ερχόταν προς το μέρος μου σαν κινούμενο βουνό, ενώ εγώ έστελνα το ένα βέλος πίσω απ' το άλλο με τρομερή δύναμη και θανατερή ακρίβεια. Δεν θα μπορούσα να αστοχήσω μ' έναν τόσο τεράστιο στόχο. Τα βέλη βούλιαζαν μέχρι τα φτερά ή χάνονταν εντελώς μέσα στον ασταθή όγκο, το καθένα κουβαλώντας αρκετό δηλητήριο για να ρίξει νεκρό έναν αρσενικό ελέφαντα. Κι όμως, εκείνο συνέχιζε να πλησιάζει, χωρίς να δίνει σημασία ούτε στα βέλη ούτε στο φαρμάκι με το οποίο ήταν ποτισμένα. Όλη την ώρα, η απαίσια μουσική έπαιζε ένα τρελό ακομπανιαμέντο, βγαίνοντας από τους αυλούς που κείτονταν ανέγγιχτοι στο χώμα.

Η αυτοπεποίθησή μου έσβησε. Ακόμα και το δηλητήριο του Σάθα ήταν άχρηστο μπροστά σ' αυτό το αλλόκοτο ον. Το τέρας είχε φτάσει τόσο κοντά στην κολώνα που ήμουν σκαρφαλωμένος, που έρριξα το τελευταίο μου βέλος σχεδόν κάθετα μέσα στον παλλόμενο ασπρουλιάρικο όγκο του. Ξαφνικά, το χρώμα του άλλαξε. Ένα κύμα αηδιαστικού γαλάζιου χρώματος το διαπέρασε και το τεράστιο πλάσμα άρχισε να συσπάται, προκαλώντας σεισμό γύρω μου. Με μια τρομερή βουτιά έπεσε στη βάση της κολώνας και την έκανε κομμάτια. Την ίδια, όμως, ώρα, εγώ είχα πηδήξει στον αέρα κι έτσι προσγειώθηκα πάνω στην πλάτη του τέρατος.

Το σπογγοειδές δέρμα βούλιαξε κάτω απ' τα πόδια μου, κι εγώ έχωσα το σπαθί μου μέχρι τη λαβή και το έσυρα κατά μήκος της πλαδαρής

σάρκας, ανοίγοντας μια φοβερή πληγή με μάκρος ένα μέτρο απ' την οποία ανάβλυσε πράσινη γλίτσα. Ύστερα, ένα πλοκάμι με άρπαξε από την πλάτη του τιτάνα και με πέταξε εκατό μέτρα μακριά, για να τσακιστώ μέσα σε μια συστάδα γιγάντιων δέντρων.

Η σύγκρουση θα πρέπει να έσπασε τα μισά κόκκαλα του κορμιού μου, γιατί όταν προσπάθησα να πιάσω το σπαθί μου και να συρθώ ξανά για να πολεμήσω, δεν μπορούσα να κινήσω ούτε χέρια ούτε πόδια, αλλά μόνο να συσπώμαι ανήμπορος πάνω στην τσακισμένη μου πλάτη. Όμως, μπορούσα να δω το τέρας και κατάλαβα πως έστω κι έτσι, είχα νικήσει. Ο τεράστιος όγκος αναδευόταν βίαια, τα πλοκάμια μαστίγωναν αγριεμένα τον αέρα και οι κεραίες συσπώνταν και σφίγγονταν, ενώ η αηδιαστική του λευκάδα είχε πάρει μια χλωμή πρασινωπή χροιά. Γύρισε και στράφηκε προς το ναό, ταλαντευόμενο σαν τσακισμένο πλοίο μέσα στην καταιγίδα. Δέντρα έσπαζαν και ξεριζώνονταν καθώς έγερνε επάνω τους.

Έκλαψα από καθαρή οργή, γιατί δεν μπορούσα να πιάσω το σπαθί μου και να τρέξω κοντά του για να πεθάνω, χορταίνοντας την σεληνιασμένη μου τρέλα με δυνατά χτυπήματα. Όμως, ο θεός σκώληκας ήταν θανάσιμα πληγωμένος και δεν υπήρχε ανάγκη για το σπαθί μου. Ο δαιμονικός αυλός στο χώμα συνέχιζε τον κολασμένο του σκοπό, που τώρα έμοιαζε με το επιθανάτιο μοιρολόι του πλάσματος. Καθώς το τέρας τραμπαλιζόταν, το είδα να αρπάζει το πτωμα του μαλλιαρού του σκλάβου. Για μια στιγμή η πιθηκίσια μορφή έμεινε κρεμασμένη στον αέρα, με την

προβοσκίδα τυλιγμένη γύρω από τη μέση της, και μετά το τέρας τον πέταξε πάνω στον τοίχο του ναού με τέτοια δύναμη που το τριχωτό κορμί μετατράπηκε σε άμορφο πολτό.

Ο τιτάνας έφτασε ταλαντευόμενος μέχρι το χείλος του πηγαδιού, κι ύστερα μια άλλη αλλαγή έγινε επάνω του. Μια τρομερή μεταμόρφωση, τη φύση της οποίας δεν μπορώ ακόμα και τώρα να περιγράψω. Όταν προσπαθώ να την σκεφτώ, το μόνο που βλέπω είναι μια βλάσφημη και αφύσικη μετατροπή μορφής και ουσίας, συγκλονιστική και απερίγραπτη. Ύστερα, ο παράξενα αλλαγμένος όγκος κατρακύλισε μέσα στο πηγάδι και χάθηκε στο σκοτάδι απ' το οποίο είχε βγει. Ήξερα πως το πλάσμα ήταν νεκρό. Καθώς χανόταν μέσα στο πηγάδι, ο ερειπωμένος ναός συνταράχτηκε από τα θεμέλια μέχρι τη θολωτή οροφή. Οι τοίχοι έγειραν προς τα μέσα και κατέρρευσαν μ' έναν εκκωφαντικό θόρυβο. Οι κολώνες ράγισαν κι ολόκληρη η οροφή σωριάστηκε. Για μια στιγμή ο αέρας σκεπάστηκε με ιπτάμενα κομμάτια πέτρας και σκόνη, μέσα απ' τα οποία οι κορυφές των δέντρων πηγαινοέρχονταν, λες και μέσα σε μιανιασμένη καταιγίδα. Ύστερα, όλα καθάρισαν πάλι κι εγώ συνέχισα να κοιτάζω, προσπαθώντας να τινάξω το αίμα από τα μάτια μου. Εκεί όπου στεκόταν ο ναός δεν υπήρχε τώρα παρά ένας σωρός από συντρίμια και κάθε κολώνα μέσα στην κοιλάδα είχε γίνει κομμάτια.

Μέσα στη σιωπή που ακολούθησε, άκουσα τον Γκρομ να κλαψουρίζει ένα μοιρολόι από πάνω μου. Του είπα να μου βάλει το σπαθί στο χέρι κι ύστερα να σκύψει για ν' ακούσει όσα είχαν να

του πω, επειδή η ζωή έφευγε γρήγορα από μέσα μου.

«Πες στη φυλή μου να θυμάται», του είπα, μιλώντας αργά. «Η ιστορία να ειπωθεί από χωριό σε χωριό, από καταυλισμό σε καταυλισμό κι από φυλή σε φυλή, έτσι ώστε όλοι να μάθουν πως ούτε άνθρωπος, ούτε ζώο, ούτε δαίμονας μπορεί να ριχτεί ατιμώρητα στο λαό μου. Βάλε τους να χτίσουν έναν τύμβο και να με βάλουν μέσα με το σπαθί και το τόξο μου στο χέρι, έτσι ώστε να φρουρώ αυτήν την κοιλάδα για πάντα και, αν το φάντασμα του θεού που σκότωσα ξαναβγεί, το φάντασμά μου να είναι πάντα έτοιμο να το πολεμήσει».

Κι ενώ ο Γκρομ ούρλιαζε και χτυπούσε το τριχωτό του στήθος, ο θάνατος με βρήκε στην Κοιλάδα του Σκουληκιού.

Μαύρο Βελούδο...

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

της Τανίθ Λι

Όπως είχα γράψει και στο σχόλιό μου για το διήγημα της Τανίθ Λι σε προηγούμενη ανθολογία, αυτή η υπέροχη κυρία έχει έναν τρόπο να κάνει αληθοφανείς τις πιο απίθανες καταστάσεις στις ιστορίες της, με μια πρωτοτυπία που σπανίζει. Παρ' όλο που κι αυτή η ιστορία διαδραματίζεται σε έναν φανταστικό ψευδομεσαιωνικό κόσμο, θα μπορούσε άνετα να διαβαστεί από κάποιον λάτρη της Άγκαθα Κρίστι. Η πλοκή της είναι καθαρά αστυνομική και το τέλος της εντελώς απροσδόκητο. Θα μπορούσε εύκολα να γίνει θεατρικό έργο, γιατί όλη η υπόθεση εξελίσσεται μέσα σ' ένα δωμάτιο. Μην αφήνετε όμως αυτό να σας ξεγελάσει. Για μια καλή ιστορία φαντασίας δεν χρειάζονται πάντα απέραντες εκτάσεις και πύργοι που φτάνουν τον ουρανό, ιδίως αν αυτή η ιστορία είναι καμωμένη από μαύρο βελούδο. Απολαύστε τη σιγά σιγά, προσπαθώντας να βρείτε μαζί με τον ήρωα τον στυγερό δολοφόνο.

Θ.Μ.

«Σταμάτα εκεί που βρίσκεσαι! Πρέπει να μας ακολουθήσεις».

Η φωνή, που ο ήχος της βγαίνοντας μέσα απ' το σκοτάδι έμοιαζε με το ξύσιμο ενός κοφτερού σπαθιού καθώς γλυστράει απ' το θηκάρι, σταμάτησε τον καβαλλάρη. Παρ' όλα αυτά, δεν γύρισε πίσω να κοιτάξει. Καθώς το πρόσωπό του ήταν καλυμμένο από την κουκούλα του μαύρου μανδύα του, δεν ξεχώριζαν ούτε τα χαρακτηριστικά του, ούτε κι η διάθεσή του.

«Και γιατί θα πρέπει να το κάνω;» ρώτησε με μια μουσική και υπερβολικά μειλίχια φωνή.

Ένα βραχνό γέλιο ακούστηκε πίσω του.

«Κατ' αρχάς, επειδή είμαστε δύο κι εσύ είσαι ένας. Στη συνέχεια, επειδή αν μας ακούσεις θα ανταμειφθείς. Τέλος, επειδή το λέει ο άρχοντας Γιόλαν κι εγώ είμαι εδώ για να προσθέσω βάρος στα λόγια του».

Το προφίλ ενός προσώπου εμφανίστηκε χλωμό μέσα στο σκοτάδι, ανάμεσα στην κουκούλα και στον ώμο. Ήταν ένα πρόσωπο εκπληκτικά όμορφο. Το μακρυτσίνορο μάτι ακτινοβολούσε μια παράξενη αθωότητα.

«Κι αν υποθέσουμε, έτσι, για να γίνεται κουβέντα, πως αρνούμαι;»

Η βραχνή φωνή μούγκρισε και ακολούθησε ένας στρόβιλος κινήσεων που σταμάτησε απότομα. «Όχι, Ράντρι! Είπαμε, όχι βία». Αλλά ο καβαλάρης με τον μεταξωτό μανδύα είχε αλλάξει συμπεριφορά. Το λεπτό κορμί μέσα στο μαύρο ύφασμα φάνηκε να γυρίζει σαν σβούρα. Ένας δαιμονικός άγγελος ήρθε ξαφνικά πρόσωπο με πρόσωπο με τους δυο άντρες, με το τραβηγμένο σπαθί στο δεξί του χέρι να παίζει μπροστά στο λαιμό του ενός, ενώ το στιλέτο στο αριστερό χάιδευε τα πλευρά του άλλου. Κι οι δυο άντρες κοκκάλωσαν και ξεροκατάπιαν έκπληκτοι.

«Μήπως τώρα μπορείτε να μου δώσετε περισσότερες εξηγήσεις για την πρόσκληση, κύριοι;» ρώτησε ευγενικά ο άγγελος.

Στην Τεμπόρας είχαν έρθει μεσάνυχτα. Μαύρο σκοτάδι σκέπαζε την ήσυχη πανάρχαια πόλη, αρωματισμένο από τις πικροδάφνες. Ο μόνος θόρυβος ερχόταν από τα απόμακρα κύματα της σκούρας μπλε λίμνης της. Σ' εκείνη τη συνοικία, ψηλά, στους όμορφους δρόμους πάνω από την Αγορά του Ρεμουζάν, μπορούσες να περιμένεις κάποια μπουμπούκια να πέσουν στο δρόμο σου, κάποια καλοστεκούμενη εταίρα με το φορείο και τους υπηρέτες της, ακόμα και κάποιο παραστρατημένο φάντασμα από έναν ερειπωμένο ναό. Σπανιότερα, μπορεί να συναντούσες και κανέναν ληστή. Οι δυο άντρες όμως που στέκονταν μπροστά στον ξένο δεν έμοιαζαν για ληστές. Ο ψηλότερος απ' τους δυο ήταν καλοντυμένος και οι μεγάλοι ώμοι του φούσκωναν μέσα σε βελουδένια, χρυσοκέντητα μανίκια. Αυτός ήταν ο ανυπόμονος που είχε θελήσει να επιτεθεί στον ταξιδιώτη. Ο πιο κοντός και πιο λεπτός άντρας, νεαρός κι ελκυστικός, σε αντίθεση με τη φωνή του, είχε ξανθά μαλλιά και φορούσε τα ρούχα ενός πρίγκιπα. Ένα μενταγιόν που κρεμόταν από μια τεράστια χρυσή αλυσσίδα στο λαιμό του, περιείχε ένα πανάρχαιο αλλά τέλεια σχεδιασμένο πορτρέτο κάποιας κυρίας, περιτριγυρισμένο από μεγάλα ρουμπίνια κι ακόμα μεγαλύτερα ζαφείρια.

Ο ξανθομάλλης, που μάλλον θα πρέπει να ήταν ο άρχοντας Γιόλαν, καθάρισε το λαιμό του, αν κι αυτό δεν έδιωξε τη βραχνάδα στη φωνή του. «Συγχωρέστε μας, κύριε. Νομίζω πως υπήρξαμε υπερβολικοί. Δεν απαιτούμε, αλλά σας παρακαλούμε ευγενικά να έρθετε μαζί μας. Ωστόσο, ο Ράντρι δεν έλεγε ψέματα όταν σας υποσχόταν αμοιβή». Τα φωτεινά κι αθώα μάτια του ταξιδιώτη ούτε καν ανοιγόκλεισαν. «Ασφαλώς, όμως, για να την πάρετε, θα πρέπει να μας ακολουθήσετε».

«Πού;»

«Μα...» Ο Γιόλαν κίνησε το χέρι του προσεκτικά. «Μόνο μέχρι αυτό το σπίτι εκεί κάτω».

Ένας ψηλός πέτρινος μαντρότοιχος, διακοπτόμενος από μια γερή σιδερένια πύλη, φαινόταν να κρύβει πίσω του μια πλούσια κατοικία. Έμοιαζε με αρκετές άλλες σ' εκείνο το δρόμο, που όλες έδειχναν την ίδια κενή και ομοιόμορφη πρόσοψη στα βλέματα των περαστικών. Στην πραγματικότητα, ο προορισμός του ταξιδιώτη ήταν λίγο μόλις πιο πέρα, εκεί που ένας Ρεμουζανός ναός παρενοχλούσε το παρόν με τους αρχαϊκούς του κίονες και τα φαντάσματά του. Ήταν γνωστό πως υπήρχε κάποιο στοιχειό στην περιοχή. Διαδίδονταν φήμες για καινούργια αν-

θρώπινα κόκκαλα που κάθε λίγα χρόνια βρίσκονταν σκορπισμένα στην αυλή του ναού. Η φύση του ταξιδιώτη ήταν τέτοια που τον τραβούσαν πού και πού σε παρόμοια κακόφημα μέρη. Ίσως, όμως, αυτή η διακοπή να του είχε προκαλέσει μεγαλύτερη περιέργεια.

«Και τί θα μου ζητήσουν να κάνω σ' αυτό το σπίτι;» ρώτησε τώρα ειρωνικά, συνεχίζοντας να ισορροπεί το σπαθί και το στιλέτο του στις απολίτιστες θέσεις τους πάνω σε λάρυγγα και πνευμόνι.

Ο Γιόλαν αναστέναξε.

«Θα σας ζητηθεί να αποδώσετε σωστή δικαιοσύνη».

«Ανάμεσα σε ποιους;»

«Ανάμεσα σε τέσσερα πρόσωπα εκ των οποίων εγώ κι ο υπηρέτης μου από εδώ, είμαστε τα δύο».

«Ομολογώ πως μου προκαλείτε το ενδιαφέρον. Και τι αφορά αυτή η κρίση;»

«Ένα... οικογενειακό ζήτημα. Δεν θα ήθελα να το συζητήσω μαζί σας μέσα στο δρόμο. Θα έρθετε, λοιπόν; Αν κρίνετε με τρόπο ικανοποιητικό, θα μας προσφέρετε μεγαλύτερη εξυπηρέτηση απ' ότι μπορείτε να φανταστείτε. Η αμοιβή σας θα είναι σε χρυσάφι, ασήμι και πετράδια».

Ο ταξιδιώτης θηκάρωσε το σπαθί του σε κόκκινο δέρμα και το στιλέτο του σε μετάξι. Τα μαλλιά του φαίνονταν επίσης φτιαγμένα από μετάξι και ξανθά σαν το φεγγάρι που τώρα ανέτελλε αργά πάνω από την αγορά.

«Το χρυσάφι το ασήμι και τα πετράδια είναι μια προσφορά που δεν μπορώ να απορρίψω».

Ο Ράντρι, ο υπηρέτης, άνοιξε μια από τις με-

γάλες πύλες. Η δεντροσκέπαστη αυλή φανερώθηκε μπροστά τους, ενώ κάποιο κρυμένο συντριβάνι τους ράντιζε με νερό. Η πρόσοψη του σπιτιού φαινόταν αμυδρά στο φως δυο δαυλών που έκαιγαν δεξιά κι αριστερά της εισόδου, αλλά μια κορδέλλα κόκκινου φωτός κατρακυλούσε στα σκαλοπάτια. Η μπρούτζινη πόρτα στεκόταν μισάνοιχτη.

«Περάστε, παρακαλώ», είπε ο Γιόλαν. «Και, μια και συμφωνήσατε να μας ακολουθήσετε, μπορώ να μάθω το όνομά σας;»

«Σύριον».

Το σπίτι ήταν κάπως ασυνήθιστης τεχνοτροπίας, αλλά η πόλη της Τεμπόρας δανειζόταν στοιχεία από πολλούς πολιτισμούς. Ένας μαρμάρινος νιπτήρας κυριαρχούσε στην είσοδο, αν και δεν κολυμπούσαν μέσα του ούτε χρυσόψαρα, ούτε νούφαρα, αλλά μόνο νεκρά φύλλα. Πέρα απ' αυτόν ήταν ένα δωμάτιο φωτισμένο με κεριά, με ζωγραφιές στους τοίχους και βαριές κουρτίνες. Ωστόσο, μέσα σ' όλο το σπίτι κυριαρχούσε μια αίσθηση εγκατάλειψης, αν κι ήταν φανερό πως το κατοικούσαν άνθρωποι.

Κι οι δυο μορφές σηκώθηκαν ταυτόχρονα. Η πιο κοντινή ήταν ένας άντρας ντυμένος με το σκούρο ράσο ενός ιερέα, αν και τα μαργαριταρένια φυλακτά πάνω στο στήθος του άφηναν να υπονοηθεί πως ίσως ανήκε σε κάποιο ανορθόδοξο δόγμα. Το πρόσωπό του ήταν μακρύ, μελαγχολικό και λιπόσαρκο και το στόμα του μικρό, κόκκινο και άπληστο. Τα μαλλιά του που είχαν το χρώμα των κίτρινων φύλλων ήταν χτενισμένα με έναν περίπλοκο τρόπο που θύμιζε τη μόδα που υπήρχε στην πόλη να αντιγράφουν Ρεμου-

ζανές τοιχογραφίες. Εκείνη ήταν ντυμένη με ένα απλό μαύρο φόρεμα, αλλά σαν τον Γιόλαν φορούσε μια χρυσή αλυσσίδα στο λαιμό αν κι η δική της ήταν λεπτοδουλεμένη σαν δαντέλα. Χρυσά βραχιόλια τύλιγαν τους καρπούς της, κι όλα της τα δάχτυλα είχαν δαχτυλίδια με πολύτιμες πέτρες. Το πρόσωπό της ήταν ταυτόχρονα σοβαρό και αισθησιακό, με μεγάλα επιφυλακτικά μάτια.

Πουθενά δεν φαινόταν κανένας υπηρέτης εκτός από τον Ράντρι. Η περασμένη ώρα και η ησυχία του σπιτιού άφηναν να εννοηθεί πως όλο το υπηρετικό προσωπικό είχε πέσει για ύπνο ή είχε φύγει από το σπίτι.

Ο Γιόλαν τους παρουσίασε με σοβαρότητα τον καλεσμένο τους.

«Από εδώ», είπε στη συνέχεια, γυρίζοντας προς τον Σύριον, «είναι η αδελφή μου Σαμπάρα. Αυτός είναι ο οικογενειακός μας ιερέας, ο Νάλντινους, σπουδαίος σοφός και μυημένος στις απόκρυφες τέχνες. Εμείς οι τέσσερις θα είμαστε αυτοί που θα κρίνετε».

Ούτε ο ιερέας ούτε η νεαρή γυναίκα φάνηκαν να ξαφνιάζονται από αυτά τα λόγια. Ήταν φανερό πως ολόκληρη η οικογένεια ήταν εκκεντρική.

Ο Ράντρι, στο μεταξύ, είχε πάει σ' ένα σκαλιστό τραπέζι και έβαλε ένα σκούρο κόκκινο κρασί σε πέντε ασημένια κρασοπότηρα. Τα μοίρασε σε όλους, κρατώντας το τελευταίο για τον εαυτό του.

Ο Σύριον μύρισε το ποτό. Το βαθύ, γλυκό του άρωμα του προκαλούσε το ενδιαφέρον.

«Στην υγειά του επισκέπτη μας», είπε ο Γιόλαν, κάνοντας την πρόποση με μεγάλη σοβαρότητα. «Και μακάρι να αποδοθεί σε όλους μας δικαιοσύνη... επιτέλους, πια».

Η γεύση του κρασιού μεγάλωσε ακόμα περισσότερο το ενδιαφέρον του Σύριον. Οι άλλοι τέσσερις ήπιαν αρκετά, αλλά μόνο ο Ράντρι στράγγισε ως την τελευταία σταγόνα το ποτήρι του. Το ότι είχε πάρει μέρος στην οινοποσία ήταν ένα σημάδι της βαθιάς του ανάμειξης σ' αυτήν την οικογενειακή συγκέντρωση.

«Και τώρα...» είπε ο Γιόλαν, κοιτάζοντας τον Σύριον, «αν είστε έτοιμος...»

«Είμαι έτοιμος για μια εξήγηση», είπε ο Σύριον.

«Και θα την έχετε πολύ σύντομα. Μα πριν απ' αυτό, θα πρέπει να σας δείξω κάτι. Είναι ο λόγος για τον οποίο βρίσκεστε εδώ. Ο λόγος για τον οποίο απαιτήσαμε — εννοώ, ασφαλώς, ζητήσαμε — να έρθετε μαζί μας. Ράντρι, οδήγησέ μας».

Ο υπηρέτης πήρε ένα κηροπήγιο, και πιάνοντάς το σφιχτά από την μπρούτζινη βάση του προχώρησε μπροστά αμίλητος, κάνοντας μια κουρτίνα στο πλάι. Ο ιερέας γλίστρισε αμέσως ξοπίσω του, ακολουθούμενος από την κοπέλα. Ο Γιόλαν έκανε έντονες χειρονομίες στον Σύριον να τους μιμηθεί και μετά τον ακολούθησε. Το δωμάτιο έβγαζε, μάλλον απροσδόκητα, σ' έναν κήπο. Περνόντας κατά μήκος μιας αλέας, ανάμεσα σε ψηλούς θάμνους, έφτασαν τελικά ακολουθώντας το φως των κεριών ένα μικρό πέτρινο κτίριο, τριγυρισμένο με κολώνες. Με μια απρόσεκτη ματιά θα μπορούσε να το πάρει κανείς για καλοκαιρινό περίπτερο, αλλά η ανυπαρξία παράθυρων το πρόδιδε. Ήταν ένα μαυσωλείο.

«Δεν πρέπει να ταράζεστε», είπε βιαστικά ο Γιόλαν στον Σύριον. Τον λοξοκοίταξε, αλλά ο Σύριον δεν έδειχνε παρά μόνο διακριτική προσοχή, ακόμα και την ώρα που ο Ράντρι άρχισε να ξαμπαρώνει την είσοδο του μαυσωλείου. Ίσως ο καλεσμένος τους να είχε προσέξει πόσο περίεργα τον είχαν αποδεχθεί οι οικοδεσπότες του, κάτι που φαινόταν στην άνετη περπατησιά τους μέχρι τον τάφο και στην αδιάφορη είσοδό τους μέσα, λες κι αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι τέτοιο. Λες, και στην πραγματικότητα, ήταν κάτι το συνηθισμένο.

Το εσωτερικό του μαυσωλείου ήταν επίσης ασυνήθιστο, κυρίως επειδή ήταν φτιαγμένο ώστε να μοιάζει με υπνοδωμάτιο. Υπήρχαν πίνακες, κουρτίνες και ταπετσαρίες, καθώς και λάμπες και κεριά που ο Ράντρι άρχισε μεθοδικά να ανάβει. Ένα κρεβάτι με ουρανό κυριαρχούσε στο μέσο του δωματίου, με τα καλύματά του κλειστά. Ο Γιόλαν πήγε προς το μέρος του και τα τράβηξε στο πλάι. Ύστερα, έκανε πίσω και ανήγγειλε, με τη βραχνή φωνή του ακόμα πιο βραχνή: «Η άλλη μου, μεγαλύτερη αδελφή, η Μάριβαλ».

Ήταν ξαπλωμένη πάνω στο κεντητό σεντόνι, με το στρογγυλό της πηγούνι ανασηκωμένο, τα ζεστά της χείλη χαμογελαστά και τα μισόγυμνα στήθη της αναψοκοκκινισμένα, λες και κάποιος μόλις πριν λίγο της τα είχε χαϊδέψει. Το δέρμα της ήταν πιο λευκό απ' το άσπρο μάρμαρο και τα μαλλιά που ξεχύνονταν γύρω της λες κι ήταν κομμάτι της νύχτας. Ήταν ντυμένη με ρούχα αλλοτινών εποχών που της ταίριαζαν τέλεια και στολισμένη μέ τόσα κοσμήματα που ίσως φαινόταν γελοία αν ήταν ζωντανή. Ωστόσο, μια κι ήταν

νεκρή, ακόμα κι ένας καλλιτέχνης δεν θα μπορούσε να διαμαρτυρηθεί για το θέαμα.

Ο Γιόλαν άρχισε να κλαίει με λυγμούς, γέρνοντας πάνω στον τοίχο. Ο Ράντρι βλαστημούσε κι αρνιόταν να κοιτάξει το κρεβάτι. Ο ιερέας μουρμούριζε κάποια άγνωστη προσευχή μέσα απ' τα δόντια του. Η Σαμπάρα, η ζωντανή αδελφή, πλησίασε τον Σύριον και του είπε: «Δεν είναι πανέμορφη; Εσείς τί λέτε; Όλοι αυτό πίστευαν πάντα. Η Πανώρια Μάριβαλ. Η Υπέροχη Μάριβαλ. Την θεωρείτε κι εσείς υπέροχη;»

«Μα, νομίζω πως... είναι νεκρή», είπε ο Σύριον.

«Ναι, αλλά η γοητεία της συνεχίζει να ζει. Ακούστε τον αδελφό μου που κλαίει σαν παιδί... Τις βλαστήμιες του Ράντρι... Ακόμα κι ο Ναλντίνους έχει επηρεαστεί».

«Κι εσείς;» ρώτησε ο Σύριον.

«Εγώ τη ζηλεύω, ακόμα και τώρα», είπε η Σαμπάρα.

Ο ιερέας μίλησε στον Σύριον για πρώτη φορά.

«Σ' αυτόν τον οίκο, κύριε, είναι γνωστές ορισμένες μαγείες κι ορισμένες επιστήμες. Όταν η Μάριβαλ πέθανε, χρησιμοποίησα κάποια ιδιαίτερα φάρμακα από το Άιγκουμ, στο οποίο έχω μυηθεί, για να βαλσαμώσω και να διατηρήσω τη σάρκα της».

«Πέθανε, λοιπόν, και την ταριχεύσατε», είπε ο Σύριον. «Σε ποιο ζήτημα πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη;»

Ο Γιόλαν πετάχτηκε από τον τοίχο με τα μάτια του κατακόκκινα.

«Ένας από μας τους τέσσερις που βρίσκονται εδώ μαζί σας, την σκότωσε. Ένας από εμάς δη-

λητηρίασε την Μάριβαλ. Πρέπει να τον βρείτε».

«*Πρέπει;*» Ο Σύριον φαινόταν πραγματικά έκπληκτος.

Ο Γιόλαν σκούπισε τα δάκρυα απ' τα μάτια του με το μανίκι του.

«Ναι, πρέπει. Είναι πολύ αργά πια για να κάνετε πίσω. Ένας από εμάς πνίγεται από την ενοχή, κι όμως δεν ομολογεί — δεν μπορεί να ομολογήσει. Βρισκόμαστε όλοι στην κόλαση και πρέπει να μας ελευθερώσετε. Πρέπει να βρείτε ποιος διέπραξε το φόνο».

Ο Σύριον έδειχνε μια αφοπλιστική αφέλεια. «Με ποιο τρόπο;»

«Ακούγοντας τις περιγραφές των πράξεων και των ενέργειών μας το απόγευμα του θανάτου της».

«Θα σας σύστηνα», είπε ο Σύριον, «να ζητήσετε καλύτερα τη βοήθεια του νόμου. Ο κυβερνήτης της Τεμπόρας είναι πολύ ικανός, απ' ότι έχω ακούσει. Ή, θα μπορούσατε να φέρετε την υπόθεση στον βασιλιά, στη Χερουζάλα».

«Όχι. Ο νόμος δεν μας ωφελεί πια».

«Τότε, πιθανώς, το ίδιο να συμβαινει και με μένα».

Ο Γιόλαν χαμογέλασε πικρόχολα και τελικά η εμφάνισή του ταίριαξε με την αποκρουστική φωνή του.

«Δεν έχεις πια κανένα περιθώριο εκλογής. Ο Νάλντινους σου μίλησε για επιστήμες και μαγείες που είναι γνωστές σ' αυτήν την οικογένεια, κι έλεγε την αλήθεια. Σου αποκαλύπτω ότι αυτό το σπίτι δεν είναι ακριβώς όπως το βλέπεις, όπως κι εμείς. Ακόμα και τα ονόματά μας έχουμε αλλάξει, έτσι ώστε να κρίνεις χωρίς προκαταλή-

ψεις. Γιατί να μπούμε σε τέτοια φασαρία χωρίς να είμαστε ειλικρινείς; Μάθε ακόμα, πως, τα ίδια φαινόμενα που μας καλύπτουν μπορούν να σε κρατήσουν σ' αυτό το δωμάτιο αιχμάλωτό μας, μέχρι να κάνεις αυτό που σου ζητάμε ή, μάλλον, που απαιτούμε από σένα. Δοκίμασε ν' ανοίξεις την πόρτα».

Ο Σύριον κοίταξε απορημένα γύρω του. Οι μαγικά μεταμφιεσμένοι (αν πράγματι ήταν μεταμφιεσμένοι) κάτοικοι του σπιτιού, του ανταπέδωσαν το βλέμμα με έντονες ματιές. Για να τους κάνει τη χάρη, προχώρησε μέχρι την πόρτα του μαυσωλείου και δοκίμασε το χερούλι. Η πόρτα δεν άνοιγε. Ξανά. Στην τρίτη προσπάθεια το χερούλι, αργά αλλά αναμφισβήτητα, εξαφανίστηκε. Ο τοίχος ήταν άθικτος και το χερούλι αέρας. Ίσως να ήταν μονάχα μια αυταπάτη, αλλά αν ήταν έτσι, δεν επηρέαζε μόνο την όραση, αλλά και την αφή και την ακοή. Η βαριά σιωπή του απόλυτου κλεισίματος από παντού τύλιγε το εσωτερικό του τάφου. Ο τοίχος ήταν λείος πάνω στην παλάμη του Σύριον, χωρίς να δείχνει την παραμικρή ρωγμή.

Ο Σύριον γύρισε και κοίταξε ψύχραιμα τους δεσμοφύλακές του.

«Αφού έχετε τέτοια μαγεία στη διάθεσή σας, θα έπρεπε να μπορείτε να ανακαλύψετε από μόνοι σας ποιος από σας σκότωσε την Μάριβαλ».

«Όταν το έντονο συναίσθημα θολώνει τη μαγεία, αυτή γίνεται ασταθής και άχρηστη», είπε ο Γιόλαν. «Δεν θα μπορούσαμε...»

«Χρειαζόμαστε έναν αμερόληπτο μάρτυρα» είπε μειλίχια ο Ναλντίνους. «Αν το θέλετε, είναι για μας ένα αναπόφευκτο πεπρωμένο. Δεν μπο-

ρούμε να βοηθηθούμε από μόνοι μας, αλλά έχουμε απεγνωσμένη ανάγκη από βοήθεια. Ακόμα κι ο φονιάς...» κι ο Ναλντίνους κατέβασε τα παμπόνηρα και θλιμμένα μάτια του, «...ακόμα κι αυτός — ή αυτή — γυρεύει ίσως απεγνωσμένα την καταδίκη του. Επιθυμεί να αποκαλυφθεί».

«Ας υποθέσουμε ότι ορίζω κάποιον από σας σαν ένοχο. Τι γίνεται, πάτερ, αν ο ένοχος, παρά τις επλίδες σας, αρνηθεί να ομολογήσει;»

«Μας έχουν υποσχεθεί... κάποιο σημάδι», είπε ο Γιόλαν, αποφεύγοντας να κοιτάξει τον Σύριον κατάματα. «Έναν αναντήρητο οιωνό σε περίπτωση που τα αληθινά γεγονότα αποκαλυφθούν. Απλά, πρέπει να έχεις δίκιο».

«Και μην ξεχνάς», είπε ψυχρά η Σαμπάρα, «το χρυσάφι, το ασήμι και τα πετράδια που θα είναι η ανταμοιβή σου».

«Κι αν δεν είμαι σωστός στην κρίση μου;»

Η σιωπή έγινε ακόμα πιο βαθιά. Ο Σύριον αφουγκράστηκε για μια στιγμή και μετά είπε: «Ο λόγος που το αναφέρω είναι γιατί έχω την υπερβολική ίσως υποψία ότι έχετε κι άλλες φορές στο παρελθόν εξαναγκάσει περαστικούς της νύχτας να σας κάνουν τον δικαστή. Ποια είναι λοιπόν η ανταμοιβή σας σε περίπτωση αποτυχίας;»

Ο Ράντρι, ο υπηρέτης, μειδίασε από την άλλη άκρη του μισοφωτισμένου τάφου.

«Ο θάνατος».

Θα ήταν πια φανερό στον καθένα πως όλοι στην οικογένεια δεν ήταν απλά εκκεντρικοί, αλλά παράφρονες. Η συνεχή τους ενασχόληση με το φόνο είχε ξυνίσει τα μυαλά τους σαν το γάλα. Φαινόταν πως ήταν ικανοί να σκοτώσουν ξανά και ξανά, χωρίς συνείδηση, για να μπορεσουν να

διώξουν από το μυαλό τους το αρχικό έγκλημα το οποίο είχε αποκτήσει γι' αυτούς τόσο φανατική σημασία. Ίσως κάποιος να θεωρούσε την απειλή αυτή ένα επιδέξιο ψέμα, αν κι αυτό μπορεί να ήταν αρκετά επικίνδυνο, αφού εβγαινε από στόμα παρανοϊκών μάγων, αλλά ο Σύριον δεν είχε ξεχάσει τις φήμες για ανθρώπινα κόκκαλα που κατά καιρούς βρίσκονταν σκορπισμένα λίγα βήματα πιο πέρα, έξω απ' τον Ρεμουζανό ναό. Ίσως πίσω απ' όλες αυτές τις ιστορίες για φαντάσματα, να κρυβόταν αυτή η φριχτή και μακάβρια αλήθεια.

Όσο για τον οιωνό, χωρίς αμφιβολία η προέλευσή του ήταν το ίδιο αμφίβολη όσο κι όλα όσα έβλεπε γύρω του.

Ο Σύριον χαμογέλασε όσο μπορούσε πιο αφοπλιστικά και κάθισε με χάρη και άνεση στην κοντυνότερη πολυθρόνα.

«Τότε, καλά θα κάνετε ν' αρχίσετε, φίλοι μου», τους είπε με μια ελαφριά αλλά πολύ γοητευτική ανυπομονησία. «Θα μου πείτε ένας ένας τις σχέσεις σας με τη νεκρή γυναίκα και τί έγινε το τελευταίο απόγευμα που περάσατε μαζί της. Μιλήστε με όποια σειρά σας αρέσει. Εγώ, θα ζητώ διευκρινήσεις σ' όποια σημεία νομίζω πως χρειάζεται».

Ακολούθησε μια σύντομη και συγκρατημένα άγρια διαφωνία. Τελικά, ο Ράντρι κατάφερε να τους πείσει ν' αρχίσει εκείνος πρώτος.

Ο Ράντρι, ήταν, όπως είπε, ένας στρατιώτης, και έδωσε τις πρώτες του υπηρεσίες στον πατέρα του Γιόλαν πάνω στο πεδίο της μάχης. Στη συνέχεια, ο άρχοντας τον είχε προσλάβει σαν υπηρέτη στο σπίτι του, αν και του συμπεριφερό-

ταν σαν να ήταν συγγενής. Αυτή την τακτική την ακολούθησαν μετά το θάνατό του και τα παιδιά του, ο Γιόλαν, η Σαμπάρα και το μεγαλύτερο παιδί, η Μάριβαλ. Ειδικά η Μάριβαλ, που η ομορφιά της συζητιόταν σ' ολόκληρη την πόλη, είχε δείξει ξεχωριστή εύνοια για τον Ράντρι. Αν και θα μπορούσε να διάλεγε όποιον ήθελε απ' όλους τους πλούσιους αριστοκράτες της Τεμπόρα, εκείνη τους περιφρονούσε, προτιμόντας τον Ράντρι. «Μοιάζουν με σκυλάκια του καναπέ», του έλεγε, «που δεν αξίζουν τίποτα. Λιποθυμάνε στη θέα του αίματος και δεν σκέφτονται τίποτε άλλο εκτός από το τελευταίο ερωτικό τραγούδι. Έχουν τη δύναμη πατημένων λουλουδιών. Όμως,εσύ», μουρμούριζε στον Ράντρι, «είσαι δυνατός σαν λιοντάρι. Είσαι αληθινός άντρας».

«Είσαι ψεύτης!» ούρλιαξε ο Γιόλαν σ' αυτό το σημείο. «Όπως πάντα, Ράντρι, λερώνεις το όνομα της αδελφής μου με αυτές τις γελοίες και βρομερές βλακείες».

«Λερώνω το όνομά της; Με είχε πάρει στο κρεβάτι της, κι όχι μονάχα εκεί», βρυχήθηκε ο Ράντρι. «Δεν με χόρταινε. Κορόιδευε τους υπόλοιπους, όπως κορόιδευε κι εσένα. Όσο ήμουν δικό σου φίλος, ήταν για σένα καλά, άρχοντα Γιόλαν. Όταν όμως στράφηκα προς εκείνη — και ποιος άντρας στη θέση μου δεν θα το 'κανε — τότε άλλαξες σκοπό. Συχνά αναρωτιέμαι», γρύλισε, «ποιον ζήλευες περισσότερο: εμένα που είχα την Μάριβαλ ή την Μάριβαλ που είχε πάρει εμένα;»

Ο Γιόλαν, κίτρινος όπως τα μαλλιά του, έσφιξε ένα χρυσοστόλιστο μαχαίρι στη ζώνη του κι ύστερα τράβηξε βίαια το χέρι του μακριά.

«Ας λέει ότι θέλει», μουρμούρισε. «Θα πω ότι έχω να πω στη συνέχεια».

Ο Ράντρι, βλαστημώντας, συνέχισε.

Είπε πως ο Γιόλαν, εξαιτίας αυτής της διεστραμμένης κτητικότητας που τον είχε κυριέψει, τελικά είχε την ιδέα να κρατήσει εσώκλειστους όλους τους ένοικους του σπιτικού, εφευρίσκοντας κάποια παρανοϊκή δικαιολογία. Τελικά, όλοι οι υπόλοιποι υπηρέτες έφυγαν από τη δούλεψή του, τρομαγμένοι από τον παράφρονα χαρακτήρα που έδειχνε. Ο Γιόλαν αμπάρωσε τις πόρτες και κλείδωσε τις πύλες. Ο καθένας αντέδρασε διαφορετικά. Η Σαμπάρα, όπως συνήθιζε, κλείστηκε στον εαυτό της. Ο Νάλντινους αφιερώθηκε στις θρησκευτικές και επιστημονικές του μελέτες. Ο Γιόλαν μια ξεσπούσε το θυμό του και μια έπεφτε σε μελαγχολία. Όσο για τη Μάριβαλ και τον Ράντρι, αυτοί είχαν ο ένας τον άλλο και περνούσαν τον καιρό τους με ποικίλες αισθησιακές αναζητήσεις. Μια μέρα, ωστόσο, κάποιο από τα σκοτεινά σχέδια του Γιόλαν άρχισε να αποδίδει καρπούς. Πίεζε την αδελφή του, λέγοντάς της πως έπρεπε να δεχτεί να παντρευτεί έναν συγκεκριμένο ευγενή δανδή της πόλης. Η Μάριβαλ έπεσε σε απόγνωση γιατί, αφού ο αδελφός της ήταν ο αρχηγός του σπιτιού, εκείνη βρισκόταν κάτω από τη δικαιοδοσία του. Εκείνο το απόγευμα ήταν άτονη και κακόκεφη. Αρνιόταν να κάνει έρωτα με τον Ράντρι, λέγοντάς του πως έπρεπε πια να συνηθίσει μακριά απ' την αγκαλιά του, αφού αυτό επιθυμούσε ο αδελφός της. Ακολούθησε ένας καβγάς και η κατάληξη ήταν η Μάριβαλ να ριχτεί τελικά μέσα στα ηλιοκαμένα μπράτσα του Ράντρι, ικετεύοντάς τον να

την πάρει μακριά απ' αυτό το σπίτι που είχε γίνει για εκείνην φυλακή. Ο Ράντρι, αν και δεν ήθελε να προδώσει την εμπιστοσύνη του πρώην κυρίου του, τελικά δέχτηκε. Οι δυο εραστές χώρισαν με παθιασμένους όρκους αγάπης, σχεδιάζοντας να συναντηθούν ξανά όταν όλοι έπεφταν για ύπνο. Ο Ράντρι θα παραβίαζε την κλειδωμένη είσοδο και μαζί με την αγαπημένη του θα έφευγαν για μια καινούργια ζωή, προτιμώντας τον έρωτα παρά το χρήμα.

Ο Ράντρι είπε πως αφήνοντας την Μάριβαλ είχε ένα παράξενο προαίσθημα ότι κάποιος είχε κρυφακούσει τη συζήτησή τους. Στο διάδρομο συνάντησε τη λαίδη Σαμπάρα που του είπε πως πήγαινε στο δωμάτιο της αδελφής της. Ο Ράντρι πίστευε ότι η Σαμπάρα μπορεί να τους είχε ακούσει από την πόρτα, κι ύστερα, όταν κατάλαβε πως ο Ράντρι θα την προλάβαινε, πισοπάτησε απλά μερικά βήματα για να φανεί πως μόλις εκείνη τη στιγμή έφτανε. Η Σαμπάρα είχε ένα έμφυτο και συνεχές μίσος για την αδελφή της, που με την ομορφιά και το χαρακτήρα της είχε τόση επιρροή πάνω στους άντρες, αφού η ίδια ήταν πολύ κλειστός και ιδιότροπος τύπος για να τους προσελκύσει. Τελικά, ο Γιόλαν έδιωξε την αβεβαιότητα από το μυαλό του και βάλθηκε να οργανώσει την απόδρασή του με τη Μάριβαλ. Ωστόσο, το ίδιο βράδυ, στη διάρκεια του φαγητού, η Μάριβαλ ξαφνικά ξεροκατάπιε, έπιασε το λαιμό της και την άλλη στιγμή έπεσε αναίσθητη από την καρέκλα της. Τη λιποθυμία ακολούθησε υψηλός πυρετός και στη συνέχεια βαθύ κώμα. Το δέρμα της στην αρχή έκαιγε και μετά πάγωσε, ο σφυγμός της πρώτα κάλπαζε και μετά έγινε αδύνατος, πρώτα φώναζε δυνατά και μετά έπαψε μια για πάντα. Ο Νάλντινους προσπάθησε να τη βοηθήσει, αλλά παρ' όλη την ικανότητα του σαν γιατρός δεν κατόρθωσε να τη σώσει. Τα μεσάνυχτα πέθανε.

Όλοι είχαν καταλάβει πως αυτά ήταν συμπτώματα δηλητηρίασης. Το μοιραίο φαρμάκι της είχε πιθανώς δοθεί μαζί με το φαγητό. Το γεύμα το είχε σερβίρει ο Ράντρι, αφού στο σπίτι δεν υπήρχε άλλος υπηρέτης, αλλά αυτός δεν είχε τίποτα να κερδίσει από το θάνατο της αγαπημένης του, αλλά αντίθετα να χάσει πολλά. Οι άλλοι είχαν περάσει προς το μέρος της τους δίσκους με τα φαγητά. Ο Γιόλαν της είχε βάλει κρασί στο ποτήρι λίγο πριν καταρρεύσει. Η Σαμπάρα, από την άλλη, είχε πάει στην κάμαρα της Μάριβαλ. Με τόσες γνώσεις μαγείας που είχαν στην οικογένεια, θα πρέπει να γνώριζαν κι άλλες μεθόθους εξόντωσης. Ένα δαχτυλίδι με φαρμακερή αγκίδα, ένα γάντι πασαλλειμένο με δηλητήριο, ακόμα κι ένα μπουκαλάκι άρωμα με το θάνατο μέσα στη μυρωδιά του. Το μίσος της Σαμπάρα ίσως να την είχε τελικά υποτάξει. Ίσως να ποθούσε τον Ράντρι κι η ίδια.

Η διήγηση του Ράντρι διακόπηκε από ένα παγερό γέλιο που σίγουρα φανέρωνε πραγματική έκπληξη. Η Σαμπάρα, με μια όψη περιφρονητικής ευθυμίας, του γύρισε την πλάτη.

«Ή, ίσως,», φώναξε ο Ράντρι, «αυτή η σκύλα τα πρόφτασε όλα στον αδελφό της, κι ο άρχοντας Γιόλαν, ανάθεμα το ανάξιο τομάρι του, μας εκδικήθηκε και τους δύο».

«Ευχαριστώ πολύ», είπε ο Σύριον με τη μεγα-

λύτερη ευγένεια. «Ποιος θα πει τώρα την εκδοχή του;»

Η λεπτή έμφαση στη λέξη «εκδοχή» άφησε τους άλλους ασυγκίνητους. Τελικά, άρχισε να μιλάει ο Γιόλαν.

Κατ' αρχάς, ήταν ψέμα, είπε, βαδίζοντας νευρικά πάνω-κάτω μέσα στον τάφο, ότι ο Ράντρι ήταν γι' αυτούς ποτέ κάτι παραπάνω από υπηρέτης. (Σ' αυτό το σημείο ο Ράντρι βλαστήμησε με μελοδραματικό ύφος). Ασφαλώς, ο Γιόλαν του είχε μερικές φορές δείξει κάποια δείγματα φιλίας, αλλά μόνο και μόνο γιατί δεν ήταν του χαρακτήρα του να καταπιέζει το υπηρετικό προσωπικό. (Εδώ, ο Ράντρι γέλασε χλευαστικά). Είχε καταλάβει πως ο Ράντρι ποθούσε τη Μάριβαλ, αλλά προσπαθούσε να αγνοήσει το γεγονός από λεπτότητα και προς τους δύο. Πίστευε πως ο ιπποκόμος του θα καταπίεζε τελικά τις άπρεπες ορέξεις του. Η Μάριβαλ, που ήταν συνηθισμένη να δέχεται τον θαυμασμό και τον έρωτα κάθε άντρα που τη γνώριζε, σίγουρα ούτε καν θα του έδινε σημασία. Ύστερα, ο Γιόλαν άρχισε να προσέχει πως ο Ράντρι, αντί να υποφέρει σιωπηλά, είχε αρχίσει να ρίχνεται στη Μάριβαλ. Συνειδητοποιώντας αυτή την καινούργια όψη στο χαρακτήρα του υπηρέτη του, ο Γιόλαν θορυβήθηκε. Κανόνιζε ένα γάμο ανάμεσα στη Μάριβαλ κι έναν από τους πλουσιότερους και πιο ευγενείς άντρες της πόλης και η ίδια ανυπομονούσε να ευοδώσει αυτό το συνοικέσιο. Κάποιο πρωί, ο Γιόλαν βρήκε τον Ράντρι να προσπαθεί να βιάσει την κοπέλα. Η Μάριβαλ η ίδια, προφανώς υπερβολικά ντροπιασμένη και αναστατωμένη, δεν μπορούσε να ψελλίσει λέξη. Ο Γιόλαν θα έδιω-

χνε τον τύπο την ίδια στιγμή, αλλά η θέα του Ράντρι να τον ικετεύει γονατιστός για συγχώρεση και η ανάμνηση των τόσων χρόνων που τους είχε υπηρετήσει άψογα, τον έκαναν να διστάσει. (Εδώ ο Ράντρι έκανε έναν θόρυβο που μάλλον ήταν απίθανο να προέρχεται από δάκρυα ευγνωμοσύνης).

«Ύστερα», φώναξε ο Γιόλαν δυνατά, «η μοίρα πήρε την κατάσταση στα χέρια της. Ένας λοιμός ξέσπασε στη φτωχότερη συνοικία της Τεμπόρα, που είχε σαν κατάληξη πάντα το θάνατο. Τέτοιου είδους αρρώστιες απλώνονται σαν πυρκαγιά, κι όποιος μπορεί, φεύγει μακριά από τη χτυπημένη πόλη. Όμως, όποιος αφήνει το σπίτι του, το παραδίδει στο έλεος των πλιατσικολόγων. Έτσι, έστειλα κι εγώ τους υπηρέτες μας σ' ένα κτήμα του συχωρεμένου πατέρα μου, αρκετή απόσταση απ' την πόλη. Το σπίτι εδώ έχει το δικό του πηγάδι και φρόντισα να γεμίσω το κελάρι του με κρέας και ψωμί. Όπως κι οι περισσότεροι που είχαν αυτό το περιθώριο, κλειδώθηκα μέσα με την οικογένειά μου και απέφευγα τις επαφές μέχρι να περάσει ο λοιμός. Όταν ο Ράντρι αρνήθηκε να φύγει με τους άλλους υπηρέτες, ποια έπρεπε να είναι η δική μου θέση; Φοβάμαι πως άφησα το συναίσθημα να με τυφλώσει και του επέτρεψα να μείνει μαζί μας. Σκέφτηκα σαν ανόητος ότι η αφοσίωσή του στο όνομα μας και στο σπίτι μας θα τον έκανε να ξεπεράσει τα ταπεινά του ένστικτα.

«Σοβαρά;» βροντοφώναξε ο Ράντρι. Όρμησε μπροστά, αναψοκοκκινισμένος, με τους μύες του φουσκωμένους, λες κι ο καθένας είχε δική του ξεχωριστή θέληση και σκόπευε να του κάνει

κακό. «Και μήπως περίμενες πως θα πιστεύαμε αυτή την παιδιάστικη δικαιολογία σου; Λοιμός; Τι λοιμός; Εγώ ποτέ δεν είδα ίχνος του. Ήταν ένα ψέμα για να μας μαντρώσεις όλους μέσα και να μας έχεις του χεριού σου. Αλλά και πάλι ήσουν ανίκανος να μας ελέγξεις. Οι αδελφές σου έπρεπε να σε υπακούσουν κι εγώ αναγκάστηκα να μείνω για να προστατέψω τη Μάριβαλ, αλλά τελικά δεν τα κατάφερα». Είχε πιάσει τον Γιόλαν από το λαιμό και είχε αρχίσει να τον πνίγει με το κολάρο. Ο Γιόλαν απ' τη μεριά του, είχε πιάσει το μαχαίρι του. Η Σαμπάρα είχε στρέψει αλλού τα μάτια. Ο Σύριον έμενε ακίνητος και τους παρακολουθούσε. Τελικά, ο Νάλντινους, ο γιατρός-ιερέας, γλίστρησε μπροστά και ακούμπησε τα κοκκαλιάρικα χέρια του πάνω στους ώμους των δυο ανδρών.

«Όχι, όχι», μουρμούρησε γλυκερά. «Όχι τώρα. Δεν πρέπει να μαλλώνετε. Ο κύριος έχει έρθει για να αποδώσει δικαιοσύνη. Πώς θα μπορέσει να κρίνει αν εσείς του τρώτε την ώρα καυγαδίζοντας;»

Ο Γιόλαν κι ο Ράντρι χώρισαν. Ο Ράντρι έπεσε σ' ένα ντιβάνι κι άρχισε να τρίβει το στήθος του αφηρημένα, σαν πίθηκος. Ο Γιόλαν, χωρίς να βηματίζει πια, κρέμασε το κεφάλι και συνέχισε τη δική του εκδοχή για τα γεγονότα.

Μια κι ήταν όλοι κλεισμένοι μαζί, χωρίς κάποια αλλαγή και χωρίς ελπίδα να ξεφύγουν στο άμεσο μέλλον, οι πρωταγωνιστές αυτού του δράματος γρήγορα ξέσπασαν ο ένας στον άλλο. Η Μάριβαλ έκφρασε όλη την περιφρόνηση και την αηδία της για τον Ράντρι, σε μια λογομαχία που η Σαμπάρα άκουσε καθαρά από το δωμάτιό

της κοντά στον κήπο. Λίγο μετά, η Μάριβαλ ήρθε στον Γιόλαν και παραδέχτηκε πως φοβόταν μήπως ο έκφυλος υπηρέτης της κάνει κακό. Ο Γιόλαν αποφάσισε πως, με κάθε κόστος, ο Ράντρι έπρεπε να φύγει από το σπίτι και αποφάσισε να του το πει ορθά-κοφτά την ώρα του δείπνου. Ωστόσο, στη διάρκεια του φαγητού η Μάριβαλ αρρώστησε και τα μεσάνυχτα πέθανε. Ο Ράντρι τον είχε πιάσει στον ύπνο, γιατί πίστευε πως ο υπηρέτης θα προτιμούσε τη σωματική βία από την πιο ύπουλη μέθοδο της δηλητηρίασης. Όμως, πολλά βότανα και γιατρικά, μερικά θανατηφόρα, υπήρχαν αποθηκευμένα στο κελί του Νάλντινους και ο υπηρέτης ήταν πιθανώς κι ένας ικανότατος διαρρήκτης. Θα του ήταν πολύ εύκολο να αρπάξει κάποια φαρμακερή σκόνη και να τη ρίξει στο κύπελο της Μάριβαλ την ώρα που τη σέρβιρε. Από το να την αφήσει να απολαύσει έναν ευτυχισμένο γάμο με κάποιον της δικής της κοινωνικής θέσης, το κάθαρμα αυτό την είχε σκοτώσει με τον πιο οδυνηρό και παρατεταμένο τρόπο που μπορούσε να σκεφτεί.

Ο Γιόλαν άρχισε πάλι να κλαίει. Σωριάστηκε στην άκρη του ίδιου ντιβανιού όπου καθόταν ο κατσουφιασμένος Ράντρι και έθαψε το κεφάλι του μέσα στα μαξιλάρια.

«Νομίζω», είπε η Σαμπάρα, προχωρώντας για να σταθεί μπροστά στον Σύριον, «πως θα πρέπει να έχετε σχηματίσει μια πολύ ρομαντική και αξιολάτρευτη εικόνα για την πανέμορφη νεκρή αδελφή μου. Είμαι σίγουρη πως την έχετε ήδη σχεδόν ερωτευθεί, παρά το γεγονός πως είναι μόνο ένα πτώμα. Πριν προχωρήσω, έχω μια άχαρη αλλά φλεγόμενη επιθυμία να σας διορθώσω

αυτή την εντύπωση». Γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε τη βαλσαμωμένη γυναίκα που κειτόταν πάνω στο κρεβάτι. Τα μάτια της έπεσαν πάνω στις άτονες ελκυστικές καμπύλες, τα κατάμαυρα μαλλιά και το υπέροχο πρόσωπο που λες και περίμενε μόνο το φιλί κάποιου άντρα για να το ξυπνήσει. «Ήταν στην κυριολεξία μια δαιμόνισα», είπε η Σαμπάρα. «Πιστεύετε στους δαίμονες, κύριε; Υπάρχουν πραγματικά. Αν ζούσε, θα σας το έδειχνε, γιατί σίγουρα θα ήθελε κι εσάς να αποκτήσει». Κυνικά, τα μάτια της Σαμπάρα ξανασυνάντησαν τα μάτια του Σύριον. «Η ομορφιά σας, βλέπετε, θα την προκαλούσε. Αν κι η αδελφή μου, για να είμαι ειλικρινής, ήθελε να κερδίζει τη λατρεία κάθε άντρα που συναντούσε. Όποιο και να ήταν το επάγγελμα, ο χαρακτήρας, η κοινωνική του τάξη ή η εμφάνισή του, η Μάριβαλ έπρεπε να τον κάνει να ριχτεί στα πόδια της... και στη συνέχεια στο κρεβάτι της». Από πίσω της, ο Ράντρι μούγκρισε ενώ για μια στιγμή οι λυγμοί του Γιόλαν δυνάμωσαν. Η Σαμπάρα δεν έδωσε καμιά σημασία. «Δεν πρέπει να νομίζετε», συνέχισε, «ότι με ενοχλούσε αυτή η έλλειψη ηθικής της. Ήταν μονάχα μια πόρνη, και μάλιστα χωρίς την ειλικρίνια μιας πόρνης, αλλά δεν την κατακρίνω γι' αυτό».

«Όχι, βέβαια», είπε περιφρονητικά ο Ράντρι. «Την κατακρίνεις για την ομορφιά της, σταφιδιασμένη σαύρα».

«Κάνεις λάθος. Για την ομορφιά της μονάχα τη μισούσα. Επειδή κανείς άντρας που έμπαινε σ' αυτό το σπίτι δεν είχε μάτια για μένα, μόλις την κοιτούσε. Επειδή από δεκατριών χρονών, μου στέρησε εκείνους τους λίγους άντρες που

θα ήθελα να με φλερτάρουν... Ναι, γι' αυτό τη μισώ, αλλά δεν είναι ο λόγος που την καταδικάζω».

Όπως είπε η Σαμπάρα, κατέκρινε τη Μάριβαλ για την καταστροφή που είχε φέρει στο σπιτικό τους. Αποπλανούσε κι ύστερα έκανε στο πλάι ιπποκόμους, κηπουρούς, μάγειρους, κι αυτοί με τη σειρά τους αρπάζονταν ο ένας με τον άλλο. Την κατέκρινε για την ανόητη ανοχή που είχε αποσπάσει πρώτα από τον πατέρα τους και μετά από τον αδελφό τους τον Γιόλαν. Γιατί ακόμα κι ο Γιόλαν ήταν μαγεμένος μαζί της, ανήμπορος και τρελός όπως κι οι άλλοι.

«Δεν ξέρω αν πλάγιασε ποτέ μαζί της», είπε η Σαμπάρα ψυχρά, «αλλά κάτι τέτοιο δεν θα με ξάφνιαζε. Μα να βάλει τον Γιόλαν και τον Ράντρι να φαγωθούν για χάρη της...»

Ο Ράντρι ήταν ο εκλεκτός της Μάριβαλ, πιθανώς για τον απλούστατο λόγο πως ήταν ένας άξεστος χοντράνθρωπος. Από τους αμέτρητους άντρες με τους οποίους η Μάριβαλ είχε παίξει τα παιχνίδια της, αυτός μονάχα της συμπεριφερόταν βίαια και αυτή η πρωτοτυπία θα πρέπει να της άρεσε. Όμως, στο τέλος, ακόμα κι η βαρβαρότητα του Ράντρι έπαψε να την ικανοποιεί. Έτσι, η Μάριβαλ άφησε να αποκαλυφθεί το μυστικό που όλον αυτόν τον καιρό μονάχα ο Γιόλαν, τυφλωμένος απ' τη λατρεία που ένιωθε γι' αυτήν, ήταν ανίκανος να καταλάβει. Άφησε τον Γιόλαν να τους δει ανάμεσα στους θάμνους του κήπου. Άφησε τον Ράντρι να την ακούσει να μιλάει άσχημα γι' αυτόν στον Γιόλαν. Ισχυριζόταν πως θα παντρευόταν κάποιον πλούσιο ευγενή. Είπε στον Ράντρι πως ο γαμπρός που θα της έ-

φερνε ο Γιόλαν δεν θα ήταν γουρούνι σαν τον Ράντρι, που η τέχνη του στο κρεβάτι της προκαλούσε αηδία. Είπε στον Γιόλαν πως ήταν ένας γελοίος και θα χόρευε πάνω στον τάφο του μέσα στην αγκαλιά του Ράντρι. Οι δυο άντρες ήταν κάποτε φίλοι με τον τροπο τους. Φρόντισε να δώσει τέλος σ' αυτό. Τους είχε φέρει σ' ένα σημείο όπου οποιαδήποτε στιγμή μπορεί να σκότωναν ο ένας τον άλλο, να σκότωναν την ίδια ή να απειρώνταν ο καθένας και τα δυο φονικά. Ήταν μόνο θέμα χρόνου, κι η Μάριβαλ το απολάμβανε.

«Φοβάμαι», είπε η Σαμπάρα, «πως εγώ είμαι ο μάρτυρας σ' αυτό το σπίτι. Με αγνοούσαν τον περισσότερο καιρό,αλλά εγώ τα είδα όλα. Όποιος τη σκότωσε, αδυνατεί να παραδεχτεί την ενοχή του γιατί φοβάται την περεταίρω αντιπάθεια των άλλων. Για μένα, όμως, μου φαίνεται πως όποιος τη σκότωσε έκανε καλά. Ήταν σωστός διάβολος. Η ίδια ήταν υπεύθυνη για το θάνατο πολλών που, είτε αυτοκτόνησαν, είτε πέθαναν σε μονομαχία για χάρη της. Πάντως, φρόντιζε να καταστρέφει τη ζωή όλων, έτσι που ακόμα κι αν ζούσαν να μοιάζουν με ζωντανούς νεκρούς. Το είχα παρατηρήσει συχνά. Θα έκανε κι άλλα και χειρότερα. Η υπεροψία της κι η κακία της μεγάλωναν. Όχι, όποιος τη σκότωσε δεν πρέπει να ντρέπεται. Της άξιζε το δηλητήριο. Ήταν αναγκαίο και αναπόφευκτο να βγει από τη μέση».

Ακολούθησε μια παύση. Η Σαμπάρα χαμήλωσε το βλέμμα.

«Πραγματικά κρυφακούσατε τη λογομαχία ανάμεσα στον Ράντρι και την αδελφή σας;» είπε ήρεμα ο Σύριον.

«Δεν ήταν ανάγκη. Άκουσα τη φασαρία αρκετά καθαρά από το δωμάτιό μου. Πώς αλλιώς θα ήξερα πώς περιέγραφε τον τρόπο που της έκανε έρωτα; Αργότερα, άκουσα έναν παρόμοιο καυγά ανάμεσα σ' αυτήν και τον αδελφό μας. Φαίνεται πως η αδελφή μου είχε πολύ δυνατά πνευμόνια για να κάνει δυο τέτοιους καυγάδες μέσα σε μια μέρα. Αν κι εκείνη ειδικά τη μέρα, της έφταιγαν όλα. Ο καιρός της φαινόταν πολύ ζεστός και το κρασί ξυνισμένο. Δεν έβλεπε την ώρα να δει τον Ράντρι και τον Γιόλαν με τραβηγμένα λεπίδια. Χρησιμοποιούσε κάθε τέχνασμα για να τους κάνει να χτυπηθούν».

«Εσείς πήγατε στο δωματιο της αδελφής σας μετά την επίσκεψη του Ράντρι;» ρώτησε ο Σύριον.

Τα μάτια της Σαμπάρα σηκώθηκαν, επιφυλακτικά, λες και τα προστάτευαν σιδερένιες ασπίδες. Έμεινε εντελώς ακίνητη και μετά είπε:

«Είναι αλήθεια. Πήγα μόνο να την ικετέψω να ελαττώσει την ένταση που υπήρχε μέσα στο σπίτι. Μονάχα εκείνη μπορούσε να το κάνει, αλλά αρνήθηκε».

«Τότε είπε και πως το κρασί ήταν ξυνισμένο;»

Το στόμα και τα μάτια της Σαμπάρα στένεψαν.

«Έτσι είπε».

«Ίσως είχε πέσει κάτι στο ποτήρι της», είπε ο Σύριον με προσποιητή αδιαφορία.

Η Σαμπάρα μόρφασε. Ο σφυγμός στο λαιμό της έκανε το φως να λαμπυρίζει πάνω στο χρυσό της περιδέραιο.

«Κατηγορείτε εμένα;»

Ο Σύριον χαμογέλασε αφοπλιστικά.

«Πώς θα μπορούσα; Υπάρχει ένας ακόμα για ν' ακούσω».

Ο ιερέας Νάλντινους φαινόταν να έχει γίνει ένα με τις σκιές δίπλα στο κρεβάτι, έχοντας σχεδόν εξαφανιστεί όπως η υπερφυσική πόρτα. Τώρα, μ' ένα ανεπαίσθητο ρίγος, βγήκε μέσα από το σκοτάδι, γλιστρώντας ένα βήμα μπροστά λες και φορούσε καλολαδωμένα καρούλια.

«Θα μιλήσω με μεγάλη προθυμία, κύριε, αν και δεν υπάρχει καμιά περίπτωση να μου αποδωθεί η ελάχιστη κατηγορία. Ασφαλώς, θα πρέπει να αντιλαμβάνεστε ότι δεν είχα τίποτα να κερδίσω με το να δολοφονήσω τη λαίδη Μάριβαλ. Εγώ βρίσκομαι εδώ απλά σαν πνευματικός οδηγός αυτής της οικογένειας, όπως επίσης και σαν προσωπικός τους γιατρός».

«Αυτό ακριβώς ήθελα να ρωτήσω», είπε ο Σύριον. «Μιλήστε μου για τις γνώσεις σας πάνω στη βοτανολογία».

Ο Νάλντινους έκανε μια χειρονομία μετριοφροσύνης. Το μικροσκοπικό του κόκκινο στόμα ρούφηξε τον αέρα, θυμίζοντας ένα από εκείνα τα άνθη που κλείνουν γύρω από τα έντομα για να τα καταβροχθίσουν.

«Κάνω πειράματα και ανακαλύψεις. Περνώ ένα μεγάλο μέρος του καιρού μου ερευνώντας αρχαία κείμενα. Θα σας ξάφνιαζε η γνώση που μπορεί κάποιος να αποκτήσει πηγαίνοντας προς τα πίσω αντί για μπροστά, σε έρευνες τέτοιου είδους».

«Αυτό δεν είναι απόλυτο», είπε ο Σύριον. «Η «Αυτό δεν είναι απόλυτο», είπε ο Σύριον. «Η ταρίχευση της λαίδης, για παράδειγμα, είναι πολύ εντυπωσιακή. Μόνος σας κάνατε όλη τη διαδικασία;»

«Ασφαλώς. Οι αμύητοι θα την εύρισκαν νομίζω κάπως δυσάρεστη».

«Μα εσείς ανήκετε στους μυημένους».

«Έχω εκτελέσει κι άλλες φορές τέτοιο έργο. Δεν εννοώ με νεκρούς ανθρώπους, αλλά με ζώα, πειραματικά».

Ο Σύριον φαινόταν υπνωτισμένος.

«Σαν αληθινός επιστήμονας, θα έχετε καταφέρει να ξεπεράσετε τέτοια ταπεινά προβλήματα όπως ο εντελώς συζητήσιμος πόνος που μπορεί να προκληθεί στα πειραματόζωα. Πολλοί έξυπνοι άνθρωποι έχουν αφήσει τέτοιες έγνοιες να τους σταθούν εμπόδιο. Το αποτέλεσμα· τίποτα».

«Πράγματι». Ο Νάλντινους χαμογέλασε, τεντώνοντας το στόμα του στο λιγοστό μήκος που μπορούσε. Το μελαγχολικό του πρόσωπο φωτίστηκε. «Ασφαλώς, κανένας δεν επιθυμεί να κάνει τα ζώα να υποφέρουν χωρίς λόγο, αλλά όταν πρέπει να φανώ σκληρός, γίνομαι σκληρός».

«Στο κάτω κάτω», πρόσθεσε ο Σύριον, «τα ζώα έχουν βρεθεί στη γη για να υπηρετούν τον άνθρωπο. Η διακοσμητική τους αξία είναι εντελώς τυχαία». Ο Νάλντινους φάνηκε να λάμπει ολόκληρος. Είχε ανακαλύψει μια αδελφή ψυχή. Το μικροσκοπικό του στόμα απειλούσε να ξηλωθεί ανά πάσα στιγμή. «Πέστε μου, όμως», συνέχισε ο Σύριον, κι ο ιερέας έγειρε μπροστά μερικά εκατοστά γεμάτος προθυμία, «εσείς ποτέ δεν μπήκατε στον πειρασμό από την εξαιρετικά ερωτική φύση της λαίδης Μάριβαλ;»

Η όψη του Νάλντινους πέτρωσε.

«Μα είμαι ιερέας, κύριε. Τελώ σε αγαμία».

«Σύμφωνοι. Μα αν, όπως ακούστηκε πριν λί-

γο, η Μάριβαλ γύρευε την υποταγή κάθε άντρα, τότε, όσο παράξενο και να φαίνεται, ακόμα κι εσείς δεν θα πρέπει να είχατε εξαιρεθεί από τις βλέψεις της».

«Το παραδέχομαι, λοιπόν», είπε ο Νάλντινους περήφανα και παγερά. «Δοκίμασε να σαγηνεύσει ακόμα κι εμένα. Μα σαν κάποιος που τα πνευματικά του ενδιαφέροντα είναι ισχυρότερα από τα ένστικτά του, δεν μου ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να την αποκρούσω».

«Ακριβώς. Είναι πολύ πιο ευχάριστο να κάνεις ανατομία σ' ένα ζωντανό ποντίκι παρά να κάνεις παιχνίδια στο κρεβάτι με μια γυναίκα». Ο Νάλντινους ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα. «Κι όμως», συνέχισε ο Σύριον, «προσπάθησε να σας ριχτεί. Δεν την βρίσκατε όμορφη;»

Το μικροσκοπικό στόμα ρουφήχτηκε μέσα και για μια στιγμή εξαφανίστηκε, επιστρέφοντας υγρό και άπληστο. «Ήταν... καλοκαμωμένη. Μα σας εξήγησα. Είμαι άγαμος και πειθαρχώ τις ορέξεις μου».

«Δηλαδή, δεν διαπέρασε καθόλου την άμυνά σας;» αναρωτήθηκε ο Σύριον.

«Ερχόταν συχνά κι απευθυνόταν σε μένα με την ιδιότητά μου σαν γιατρός — φροντίζω βλέπετε τους πάντες εδώ, ακόμα και τους υπηρέτες. Μια έλεγε πως πονούσε το κεφάλι της και μια πως είχε ταχυπαλμίες. Μετά τις πρώτες εξετάσεις, όταν έμαθα το κόλπο της, ήμουν προσεκτικός. Εκείνη, όμως, συνεχώς με πλησίαζε».

«Για φαντάσου! Και πότε ήταν η τελευταία φορά που προσπάθησε να αμαυρώσει την αρετή σας;»

«Την προηγουμένη του θανάτου της. Ήταν η

συνηθισμένη ιστορία. Ακούμπησε το χέρι μου πάνω στο στήθος της πριν προλάβω να το τραβήξω». Ο Νάλντινους ανάσανε βαριά. «Ήταν πολύ εύκολο να της αντισταθώ».

«Παρά τις προσπάθειές σας, τελικά το δηλητήριο τη σκότωσε. Δεν σας ενόχλησε αυτό;»

«Όχι, γιατί έκανα ότι μπορούσα. Το δηλητήριο, όμως, είχε προχωρήσει πολύ. Δεν γινόταν τίποτα».

«Τί κρίμα!» είπε ο Σύριον.

Σηκώθηκε και τεντώθηκε σαν γάτα. Οι τέσσερις μέσα στον τάφο, ίσως ακόμα κι η νεκρή, τον περίμεναν μέσα σε μια καινούργια και ατέλειωτη σιωπή.

«Έχω μονάχα μια τελευταία ερώτηση», είπε ο Σύριον. «Και την απευθύνω σε όλους».

Ο Γιόλαν, που στο μεταξύ είχε ανασηκωθεί, κρατώντας το κεφάλι του, είπε θλιμένα.

«Τότε, καλύτερα να την κάνετε».

«Παραδεχτήκατε πως δεν ήμουν ο πρώτος περαστικός που αναγκάσατε με το ζόρι να έρθει εδώ και να σας κρίνει. Θα ήθελα να ξέρω πόσοι προηγήθηκαν πριν από μένα».

«Δεν χρειάζεται να μπαίνεις στον κόπο», είπε ο Ράντρι κοφτά. «Αρκεί μονάχα να ξέρεις πως όλοι απάντησαν λάθος και το πλήρωσαν ακριβά».

«Αν σας διαβεβαίωνα», είπε ο Σύριον με την πιο μεγάλη υπομονή, «πως η απάντηση σ' αυτή μου την ερώτησε θα επηρέαζε πολύ σοβαρά την κρίση μου, θα δεχόσασταν να μου πείτε;»

Ο Γιόλαν σηκώθηκε όρθιος. Αγριοκοίταξε τον Σύριον και μετά είπε βραχνά:

«Θέλεις τον ακριβή αριθμό; Πάνω από σαράντα».

Ο Σύριον ένευσε. «Αυτό μου φτάνει».
Ξανακάθισε.
«Και τώρα, είμαι έτοιμος να σας αποκαλύψω
την ταυτότητα του δολοφόνου».
«Κατ' αρχάς», είπε ο Σύριον, «η γνώμη μου εί-
ναι πως η Μάριβαλ ήταν στ' αλήθεια όπως την
περιέγραψε η Σαμπάρα, ίσως ακόμα και χειρότε-
ρη. Ωστόσο, μια γυναίκα που παρά την τόση α-
μορφιά της, εξωθείται από την ανασφάλειά της
για να καταστρέφει τις ζωές των γύρω της, αξί-
ζει περισσότερο τον οίκτο παρά το μίσος. Από
την άλλη μεριά, αν κάποιος έρριξε επάνω σας
αυτήν την κατάρα, ετούτη την αγωνιώδη και ακα-
τάπαυστη αναζήτηση για την αλήθεια, θα πρέπει
να είναι εκείνη. Νομίζω πως το γεγονός ότι εκεί-
νη είναι ελεύθερη κι εσείς συνεχίζετε να βασανί-
ζεστε, δείχνει ένα τελευταίο αστείο της μαζί σας
και την υπέρτατη επίδειξη της εξουσίας που α-
σκούσε επάνω σας. Είστε ακόμα σκλάβοι της.
Φρόντισε ώστε όλοι σας να έχετε κι άλλους θα-
νάτους εκτός απ' τον δικό της για να σας βαρύ-
νουν — όλους αυτούς τους ταλαίπωρους κριτές
που σκοτώσατε όταν απέτυχαν να ξεδιαλύνουν
το μυστήριο και να σας ελευθερώσουν από την
ενοχή και την αβεβαιότητα. Όπως λένε κι οι νο-
μάδες, γκρεμίσατε τον τοίχο ψάχνοντας για το
σπασμένο τούβλο.
«Τώρα, όμως, εγώ θα σας διηγηθώ τα πραγ-
ματικά συμβάντα εκείνης της μοιραίας νύχτας.
«Το απόγευμα, ο Ράντρι μπήκε με τη βία μέσα
στην κάμαρα της Μάριβαλ. Εκείνη ήταν ανήσυχη
και απρόθυμη να κάνει έρωτα μαζί του, κι έτσι
ξέσπασε λογομαχία. Στη διάρκεια του καβγά, η
λαίδη πληροφόρησε τον υπηρέτη ότι τον είχε

πια βαρεθεί κι ετοιμαζόταν να κάνει έναν κατα-
πληκτικό γάμο με κάποιον ισάξιό της. Ο Ράντρι,
που από καιρό μυριζόταν πως θα έπερνε σύντα-
ξη από τις υπηρεσίες που της πρόσφερε, ένιω-
σε μια επιθυμία να τη στραγγαλίσει. Εκτός από
το σώμα της που ποθούσε, είχε περάσει όλη του
τη ζωή προσπαθώντας να κερδίσει την εύνοια
της οικογένειας, ελπίζοντας τελικά όχι μόνο να
τον αντιμετωπίζουν σαν γόνο της αλλά και να γί-
νει στην πραγματικότητα. Η Μάριβαλ αρχικά
φαινόταν το ίδιο πρόθυμη μ' αυτόν και κάποτε,
για να τονίσει το βάθος των συναισθημάτων του,
της είχε προτείνει να το σκάσουν μαζί και να κλε-
φτούνε. Ο Ράντρι ήλπιζε κάθε μέρα να αφήσει
την ερωμένη του έγκυο. Περίμενε, ίσως κάπως
εύπιστα, ότι ο Γιόλαν δεν θα την αποκλήρωνε αλ-
λά θα έδινε και στους δυο ένα γενναίο μερτικό
από την κληρονομιά. Ο Ράντρι ένιωσε μεγάλη α-
πογοήτευση, αλλά δεν έπνιξε τη Μάριβαλ, κάτι
που σε οποιαδήποτε περίπτωση θα τον αποκά-
λυπτε σαν δράστη του εγκλήματος. Ο Ράντρι ή-
ταν ματαιόδοξος. Πίστευε πως η υπεροπτική Σα-
μπάρα ίσως βαθιά μέσα της τον ποθούσε και πως
χρειαζόταν απλά να στρέψει λίγο την προσοχή
του προς το μέρος της για να την κερδίσει. Αυτό
όμως δεν θα είχε καμιά αξία αν έπαιρνε μονάχα
το λιγοστό μερίδιο από την κληρονομιά που της
πρόσφερε η θέση της σαν μικρότερη κόρη της
οικογένειας. Ωστόσο, αν η Μαριβαλ πέθαινε, το
μερίδιό της θα πήγαινε στην Σαμπάρα. Ο θάνα-
τός της θα πρέπει να φαινόταν φυσικός και δηλη-
τηριάσεις συμβαίνουν συχνά. Ο Ράντρι είχε ήδη
κάνει το σχέδιό του και είχε βρει το μέσον από
πριν. Το απέκτησε με τον τρόπο που θα μπορού-

σε να το κάνει ο καθένας μέσα στο σπίτι, πηγαι-
νοντας στον ιερέα και προσποιούμενος πως ή-
ταν αδιάθετος. Το να ψάξει μέσα στα βοτάνια
του θα ήταν γι' αυτόν ενοχοποιητικό, αλλά ενώ
ο Νάλντινους ανακάτευε ένα φίλτρο για την φα-
ντασστική του αδιαθεσία, τί θα ήταν πιο απλό απ'
το να μαζέψει έναν λεκέ από τον πάγκο της ανα-
τομίας, γεμάτον με τοξικές ουσίες από αποσυ-
ντιθέμενους ιστούς. Πολλοί ξέρουν το φαρμάκι
που περιέχει η σαπισμένη σάρκα, ειδικά όσοι έ-
χουν βρεθεί σε πεδίο μάχης, όπως ο Ράντρι. Αυ-
τή την επικίνδυνη ουσία ο Ράντρι είτε την έρριξε
στο κρασί ή το φαγητό της Μάριβαλ στη διάρ-
κεια του γεύματος, ή, το πιο πιθανό, θα το πασά-
λειψε στο δέρμα της. Η μικρότερη γρατζουνιά
θα ήταν αρκετή για να επιτρέψει την είσοδο σε
σχεδόν βέβαιο θάνατο».

Ο Ράντρι σηκώθηκε αργά από το ντιβάνι. Τα
μάτια του είχαν πεταχτεί έξω και το πρόσωπό
του είχε κοκκινίσει.

«Λες πως το έκανα εγώ, λοιπόν;»

«Λέω», είπε ο Σύριον, «πως χρησιμοποίησες
δηλητήριο για να σκοτώσεις τη Μάριβαλ. Τώρα
κάθισε κάτω και άσε με να συνεχίσω».

Με το στόμα ορθάνοιχτο, ο Ράντρι σωριάστη-
κε ξανά στο ντιβάνι.

Ο Σύριον συνέχισε.

«Η Σαμπάρα είχε ακούσει τον καβγά από το
δικό της δωμάτιο και η οργή για την αδελφή της
έφτασε στο αποκορύφωμά της. Εκείνο που ήθε-
λε περισσότερο ήταν να προστατέψει τον Γιό-
λαν, τον αδελφό της που κανείς από σας, ακόμα
κι η ίδια, δεν είχε συνειδητοποιήσει πως ήταν ε-

ρωτευμένη μαζί του. Χωρίς αμφιβολία, η ζήλια
που παραδέχτηκε πως είχε για τη Μάριβαλ (μια
λανθασμένη ζήλεια, γιατί η Σαμπάρα είχε διπλά-
σια εξυπνάδα και γοητεία από την παθητική α-
δελφή της, αρκεί μονάχα να το καταλάβαινε) έ-
παιξε έναν μεγάλο ρόλο σ' αυτό που αποφάσισε
να κάνει. Καθώς μπήκε στο δωμάτιο της Μάρι-
βαλ, προσπάθησε να συζητήσει ήρεμα μαζί της.
Ήπιαν κρασί αλλά η Μάριβαλ περιφρόνησε τη
συμβουλή της Σαμπάρα και την παράκλησή της
να μονιάσουν όλοι. Στην πραγματικότητα, ήταν
μάλλον απίθανο να μονιάσουν ποτέ, κι ίσως η Σα-
μπάρα το γνώριζε κι αυτή η συζήτηση ήταν η α-
φορμή που ζητούσε για να κάνει ότι έγινε στη
συνεχεια.

«Θα έλεγα», είπε ο Σύριον ευγενικά, «ότι ένα
απ' τα πολλά δαχτυλίδια της κυρίας ήταν ήδη ε-
τοιμασμένο, είτε με τη βοήθεια των αποθεμάτων
του Νάλντινους είτε με τη δική της γνώση από
φίλτρα και μαγείες. Ότι και να είχε αυτό το δα-
χτυλίδι μέσα του, το έρριξε στο κύπελο της Μά-
ριβαλ. Το πιο πιθανό ήταν πως πρόκειτο για κά-
ποια σκόνη βραδίας δράσης που πρώτα θα της
προκαλούσε ύπνο και μετά θα τη σκότωνε ενώ
κοιμόταν. Δεν νομίζω πως το λεπτεπίλεπτο μυα-
λό της Σαμπάρα θα της επέτρεπε να χρησιμο-
ποιήσει κάτι που να προκαλεί μεγάλη αγωνία ή
πόνο. Πίστευε πως αυτό που έκανε ήταν μια νό-
μιμη εκτέλεση και η ίδια δεν ήταν βασανιστής
αλλά δήμιος».

Ο αυτοέλεγχος της Σαμπάρα την εγκατέλει-
ψε. Έπεσε σε μια καρέκλα κρύβοντας τα μάτια
και ψιθύρισε: «Κατηγορείς εμένα».

«Απλά αναφέρω γεγονότα», είπε ο Σύριον. «Ο

Ράντρι δηλητηρίασε τη Μάριβαλ, το ίδιο κι εσύ. Τώρα, συνεχίζω».

«Ο Γιόλαν συνάντησε τη Μάριβαλ κάποια στιγμή πριν από το δείπνο. Υπέφερε, γνωρίζοντας τις σαρκικές της ατασθαλείες και από τις επίμονες απαιτήσεις της να την παντρέψει με κάποιον πλούσιο ευγενή. Ο Γιόλαν ήταν ερωτευμένος με τη Μάριβαλ και βαζανιζόταν από αιμομικτικές επιθυμίες, ακόμα περισσότερο εξαιτίας του γεγονότος ότι αυτές οι επιθυμίες ποτέ δεν είχαν εκπληρωθεί, σε αντίθεση μ' αυτές τόσων άλλων ανδρών. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης, προφανώς ο Γιόλαν αρνήθηκε να κάνει οποιοδήποτε προξενειό ανάμεσα στη μεγαλύτερη αδελφή του και λάποιον άρχοντα της πόλης. Πιθανώς θα υποστήριξε πως το κίνητρό του ήταν το γεγονός ότι αν ο γαμπρός αντιλαμβανόταν την πρώτη νύχτα του γάμου πως δεν είχε κρατήσει την τιμή της, αυτό θα έφερνε μεγάλη ταπείνωση και ατίμωση στο σπίτι του. Η Μάριβαλ, που ποτέ δεν ήταν συγκρατημένο άτομο, μάλλον θα έρριξε στον Γιόλαν το βρισίδι της ζωής του. Σε τέτοιες στιγμές, η λατρεία μετατρέπεται σε μίσος. Ήταν αρκετά ικανός για να δημιουργήσει κάποιο μαγικό ξόρκι για να τη σκοτώσει και δεν υπήρχε ανάγκη να τη δηλητηριάσει στη διάρκεια του φαγητού. Μέχρι την ώρα του φαγητού, το ξόρκι θα πρέπει να είχε ήδη γίνει. Έτσι δεν είναι, άρχοντα Γιόλαν;»

«Ναι», είπε ο Γιόλαν. Με στεγνά μάτια κοίταξε το χαλί. «Ακριβώς όπως τα λες. Έχεις δίκιο για όλους μας. Είμαστε τρεις βρομεροί φονιάδες. Μοιάζει με ένα φριχτό και τρομερό αστείο».

«Κι έχουμε και συνέχεια», είπε ο Σύριον.

«Στη διάρκεια του γεύματος η Μάριβαλ ξεροκατάπιε, έπιασε το λαιμό της και σε λίγο έχασε τις αισθήσεις της. Κάθε ένας από την τριάδα, κρύβοντας την ένοχη χαρά και τον τρόμο του από τους άλλους, βοήθησε να τη μεταφέρουν στο κρεβάτι της. Εκεί, καθώς η κατάστασή της χειροτέρευε, ο καθένας σας, νομίζοντας πως είναι ο μόνος υπεύθυνος, τρέμοντας και ιδρώνοντας περίμενε το τέλος της. Μα το τέλος δεν ήρθε αμέσως και τελικά όλοι φύγατε για να πνίξετε τις ενοχές σας και να επιβεβαιώσατε τη δικαιολογία που είχατε γι' αυτό που κάνατε. Αφήσατε την Μάριβαλ στην φροντίδα του Νάλντινους». Ο Σύριον κοίταξε προς τη μεριά του ιερέα. Τα βαθουλωτά και ασκητικά μάτια του άνδρα ζάρωσαν και συννέφιασαν. «Του Νάλντινους», συνέχισε ο Σύριον, «του ιερέα, του φιλόσοφου, του μάγου, του γιατρού, του εφευρέτη. Του Νάλντινους που είχε πάρει όρκο αγαμίας. Του πειθαρχημένου Νάλντινους που η πίστη του δεν του επέτρεπε να πλαγιάσει σε κρεβάτι με ζωντανή γυναικεία σάρκα. Του Νάλντινους που ήξερε τι προδιάθεση υπήρχε μέσα στο σπίτι. Δεν χρειαζόταν ιδιαίτερα διπλώματα ιατρικής για να συμπεράνει τι είχε η Μάριβαλ και θα πρέπει να εννοηθεί — εδώ δεν πρέπει να δείχνετε μετριοφροσύνη, κύριε — πως σκέφτηκε ότι μπορούσε να τη σώσει. Όμως, ο Νάλντινους, καθώς βρισκόταν μόνος στην κρεβατοκάμαρα δίπλα στη μισοπεθαμένη γυναίκα, καταλήφθηκε από δυο εντονώτατες επιθυμίες. Την πρώτη την έθεσε γρήγορα σε εφαρμογή, δίνοντάς της ένα κατάλληλο φίλτρο με κάποια μέθοδο γνωστή μόνο σε γιατρούς. Απ' ότι θα καταλάβατε δεν ήταν κάτι το θεραπευτικό. Ήταν κάτι

που απλά επισφράγιζε ότι είχε προηγηθεί, έτσι ώστε να είναι σίγουρο πως η Μάριβαλ δεν θα άνοιγε ποτέ ξανά τα μάτια της σ' αυτόν τον κόσμο. Ήταν επίσης και το πρώτο σημαντικό στάδιο της διαδικασίας της ταρίχευσης. Το καλύτερο πείραμά του μέχρι εκείνη την ώρα. Όταν ήταν πια νεκρή, αγαπητοί μου φίλοι, ο Νάλντινους παραδόθηκε στη δεύτερη επιθυμία του. Έκανε στη Μάριβαλ αυτό που πάντα ήθελε να της κάνει αλλά που το αξίωμά του δεν του το επέτρεπε όσο ακόμα ήταν ζωντανή».

Ο Ράντρι κι ο Γιόλαν σηκώθηκαν κι οι δυο φωνάζοντας σπασμωδικά. Η Σαμπάρα παρέμενε ακίνητη στην πολυθρόνα της. Ο Νάλντινους γλίστρησε προς τα πίσω μέχρι που οι ώμοι του ακούμπησαν στον τοίχο του μαυσωλείου.

«Θα σε ξεκοιλιάσω», είπε ο Ράντρι, κι όλος του ο θυμός κατά τρόπο τρομαχτικό μετατράπηκε σ' ένα χαμηλό σφύριγμα της ανάσας. «Θα σου παραγεμίσω το βρομερό σου στομα με τα άντερά σου...»

«Μου φαίνεται», είπε ο Σύριον μ' έναν παγερό τόνο που κατά κάποιο τρόπο έκανε τους άλλους να κοκκαλώσουν, «πως ξεχνάτε το πόσο άσκοπη θα ήταν μια τέτοια πράξη. Σας θυμίαζω, κύριοι και κυρία, ότι όλοι σας διαπράξατε ένα φριχτό έγκλημα απέναντι στη γυναίκα που βρίσκεται σ' αυτό το κρεβάτι. Κανένας από σας δεν έχει το δικαίωμα να σηκώσει χέρι στον άλλο. Ούτε κι ακόμα σας δόθηκε ο οιωνός που περιμένατε και που θα σας απάλλασε από την αγωνία σας, αυτός που δεν μπορώ απλά να συμπεράνω ότι θα ήταν το ανήσυχο φάντασμα της Μάριβαλ».

Ο Ράντρι στράφηκε προς τον Σύριον γεμάτος απελπισμένο θυμό.

«Εδώ έχεις δίκιο. Δεν υπήρξε κανένας οιωνός. Ίσως όλα όσα λες είναι ψέματα που τα σκαρφίστηκες για να γλυτώσεις από την οργή μας. Δεν παραδέχτηκα τις κατηγορίες σου. Ούτε ο παπάς ούτε η Σαμπάρα το έκαναν. Αν το παραδέχτηκε ο Γιόλαν, ε, αυτός είναι έτσι κι αλλιώς τρελός. Πώς τολμάς να μας προσφέρεις μια τόσο ηλίθια λύση; Δηλητηριάσαμε κι οι τέσσερις τη Μάριβαλ! Πώς έφτασες σ' αυτό το συμπέρασμα;»

«Είχατε όλοι τα ίδιο έντονα κίνητρα για να είστε ένοχοι», είπε ο Σύριον ήρεμα. «Σε συνδυασμό με το γεγονός ότι παραδεχτήκατε πως πάνω από σαράντα κριτές (αν κι εγώ νομίζω πως πρέπει να ήταν περισσότεροι) επιστρατεύτηκαν από σας για να ανακαλύψουν την αλήθεια. Ακόμα κι αν ήταν μόνο σαράντα, ένας τουλάχιστον, σύμφωνα με το νόμο των πιθανοτήτων θα πρέπει να είχε βρει την ταυτότητα του δράστη. Αυτό με έκανε να υποθέσω ότι όλοι σας, έστω για μια φορά, είχατε κατηγορηθεί. Μια κι ο οιωνός σας δεν είχε εμφανιστεί μέχρι τώρα, συμπέρανα πως είχατε όλοι βάλει χέρι στο γλυκό».

«Μα ο οιωνός ακόμα δεν φάνηκε», είπε ξαφνικά ο Γιόλαν με τη βραχνή φωνή του. «Άρα, κάνεις κι εσύ λάθος. Ο καθένας μας είναι ένοχος για την απόπειρα, αλλά ποιος είναι ο αληθινός υπεύθυνος για το θάνατο της αδελφής μου;»

«Όλοι είστε ένοχοι από πρόθεση», είπε ο Σύριον. «Αλλά στην ουσία, κανείς σας δεν είναι ο αληθινός φονιάς».

Αυτό προκάλεσε μεγάλη αναστάτωση. Ακόμα κι η Σαμπάρα σηκώθηκε όρθια για να τον αγριο-

κοιτάξει. Μέχρι κι ο ιερέας έκανε ξανά ένα βήμα μπροστά.

«Η εγωμανία σας φοβάμαι πως ήταν και η καταδίκη σας», είπε ο Σύριον. «Υποφέρατε αμέτρητα χρόνια από την ανικανοποίητη κακία της Μάριβαλ. Αρπάχτηκε από τις ενοχές σας και σας οδήγησε σε κάθε είδους υπερβολές, κι όλα αυτά επειδή δεν βλέπατε κανέναν μέσα στον κόσμο σας ικανό για φόνο εκτός από εσάς. Όμως, υπήρχε κι άλλος ένας φονιάς στο σπίτι εκείνη τη μέρα. Νομίζω πως κι ο Νάλντινους θα το κατάλαβε, ίσως την ίδια εκείνη νύχτα, αν και, έτσι και κάτι τέτοιο πραγματικά συνέβη, οι πράξεις του στη συνέχεια ήταν γελοία βλακώδεις. Αν είχε εξετάσει κανονικά τη Μάριβαλ, όπως του είχε ζητήσει, τη μέρα πριν το θάνατό της, θα είχε κάποια ένδειξη. Όχι, δεν ζητούσε να σου κλέψει την αρετή σου εκείνη τη φορά, παπά. Πραγματικά το κεφάλι της πονούσε και η καρδιά της χτυπούσε στο στήθος της. Και την επόμενη μέρα η κακοδιαθεσία της και τα παράπονά της για τη ζέστη... Φτωχούλα μου! Την ώρα που εσείς τη δηλητηριάζατε, εκείνη ήταν ήδη ετοιμοθάνατη. Η Μάριβαλ είχε κολλήσει πανούκλα. Αυτή την χτύπησε στο τραπέζι, κι αν την αφήνατε ήσυχη, θα την αποτέλειωνε από μόνη της».

«Μα εγώ σφράγισα το σπίτι!» φώναξε ο Γιόλαν, με μια γελοία έκφραση προσβολής.

«Και πριν το σφραγίσεις αγόρασες τρόφιμα. Μπορεί να έφταιγε ένας άρρωστος αρτοποιός, χασάπης, κρασοπώλης, ακόμα κι ένας πωλητής λαδιού λυχναριών».

«Θεοί!» φώναξε ο Γιόλαν, λες και δυο τεράστια χέρια τον έπνιγαν. «Θεοί! Θεοί!»

Την άλλη στιγμή ο ιερέας στρίγγλισε και μ' ένα πήδημα βρέθηκε από το πλάι του κρεβατιού στην πολυθρόνα της Σαμπάρα.

Πίσω του, η πανέμορφη βαλσαμωμένη γυναίκα διαλυόταν. Πρώτα έγινε νιφάδες, μετά στάχτη και μετά μια λεπτή άσπρη γύρη που τελικά εξαφανίστηκε εντελώς. Σε λίγα δευτερόλεπτα τίποτα δεν απέμενε από το φωτεινό σώμα εκτός από ένα αμυδρό αποτύπωμα πάνω στο κεντημένο σεντόνι.

«Ο οιωνός;» ρώτησε ο Σύριον. «Ή μήπως φταίει το κακής ποιότητας βαλσάμωμα;»

Η αυγή ερχόταν κι είχε το χρώμα των μαλλιών της Σαμπάρα, καθώς ο Σύριον βγήκε στο δρόμο. Ο αποχωρισμός του από την εκκεντρική οικογένεια ήταν πολύ γρήγορος, αν κι αυτό δεν τον είχε ξαφνιάσει. Όσο για την αμοιβή που του είχαν υποσχεθεί, του είχαν παραδώσει ένα κλειδί. Θα έβρισκε το μπαούλο στην βορεινή πλευρά του Ρεμουζανού ναού... Κάποιος άλλος μπορεί να πίστευε πως τον είχαν κοροϊδέψει, αλλά ο Σύριον ήξερε πολύ καλά πως τα πράγματα δεν είχαν έτσι.

Η Μάριβαλ είχε ρίξει την κατάρα της πάνω τους. Τα αποτελέσματά της ήταν πιο φανερά απ' όσο είχαν συνειδητοποιήσει, ακόμα και με τη βοήθεια των μαγικών τους μεταμφιέσεων. Στο κατόπι της ταρίχευσής της είχε έρθει η ανησυχία, μετά η υποψία, κατόπιν η κατηγορία και αναπόφευκτα η νέμεση. Όταν τους είχε φέρει στα όρια της παραφροσύνης, η Μάριβαλ είχε ρίξει επάνω της την τελευταία απόγνωση και μόνο κάποιος που θα μπορούσε να λύσει το μυστήριο

της φριχτής κατάστασης στην οποία είχαν βρεθεί θα μπορούσε και να τους ελευθερώσει.

Λίγο πριν η μαγική πόρτα επανεμφανιστεί για να τον αφήσει να βγει έξω, ο Σύριον είδε για τελευταία φορά την οικογένεια πίσω του. Ο Νάλντινους είχε σωριαστεί στο πάτωμα και ο Ράντρι με τον Γιόλαν είχαν αγκαλιαστεί για να στηριχτούν στα πόδια τους. Δεν θα είχαν πολύ καιρό για να απολαύσουν αυτή την ανανέωση της φιλίας τους. Μονάχα μέχρι την ανατολή του ήλιου. Ωστόσο όλοι, ακόμα κι ο ιερέας, φαίνονταν ευχαριστημένοι και ανακουφισμένοι που όλα είχαν τελειώσει. Η φωνή του Γιόλαν ήταν τόσο βραχνή κάτω από το ψηλό του κολάρο επειδή προφανώς είχε στραγγαλιστεί, χωρίς αμφιβολία από τον Ράντρι. Ο Ράντρι έτριβε συνέχεια το στήθος του. Μήπως ήταν η ανάμνηση από τη μαχαιριά του ετοιμοθάνατου Γιόλαν; Η φωνή της Σαμπάρα ήταν ακέραιη και πανέμορφη, άρα το πιο πιθανό ήταν πως είχε κόψει τις φλέβες στους καρπούς της και τα σημάδια ήταν κρυμμένα κάτω από τα χρυσά της βραχιόλια. Θα το είχε κάνει μέσα σε μια μπανιέρα ζεστό νερό, όπως παραδοσιακά αυτοκτονούσαν οι γυναίκες στη Ρεμούζα. Γιατί ήταν όλοι τους Ρεμουζανοί. Παρά τα αλλαγμένα τους ονόματα, τη μαγική τους μεταμφίεση που είχε αλλάξει την εμφάνιση τόσο των προσώπων τους όσο και των ρούχων και των επίπλων έτσι ώστε να μοιάζουν με τη μόδα της εποχής, παρά τη μαγική τους ικανότητα, όντας νεκροί, να μιλάνε σε μια από τις καινούργιες γλώσσες της χώρας που ήταν ακόμα αναγκασμένοι να κατοικούν, μια φορά το χρόνο, τη νύχτα του θανάτου της Μάριβαλ. Της Μάριβαλ, που ήταν πιο νεκρ

απ' αυτούς αλλά και πολύ πιο ελεύθερη.

Ο νεαρός ήλιος βγήκε ξαφνικά πίσω από τις στήλες της πλατείας, πετώντας με τα φτερά του. Ο Σύριον γύρισε και είδε πως το σπίτι είχε χαθεί, μαζί με τον κήπο και το μαρμάρινο μαυσωλείο. Δεν περίμενε να δει τίποτα αλλιώτικο.

Ο Νάλντινους είχε πεθάνει απ' την πανούκλα, έχοντας δει όλους τους άλλους να πεθαίνουν πριν απ' αυτόν. Αυτό έδειχνε πως υπήρχε κάποια δικαιοσύνη. Όπου κι αν βρίσκονταν τώρα, δεν ήταν πια σ' αυτή τη γήινη κόλαση. Ανίκανοι να ομολογήσουν το έγκλημά τους, ικέτευαν να τους δοθεί γαλήνη, ικέτευαν με δάκρυα, κραυγές και δαιμονικούς φόνους.

Μόνο η Σαμπάρα κοιτούσε τον Σύριον την ώρα που έφευγε. Μόνο το δικό της Ρεμουζανό όνομα είχε μείνει απαράλλαχτο. Υπήρχε κάποια αλλαγή στο βλέμμα της που ήταν δύσκολο να περιγραφεί. Μα έμεναν μονάχα λίγα λεπτά μέχρι το ξημέρωμα και δεν υπήρχε χρόνος γι' αυτό.

Μια παράξενη ανωμαλία διέτρεχε το πατημένο χώμα που οδηγούσε από το δρόμο μέχρι τα σκαλιά του Ρεμουζανού ναού. Φαινόταν να δείχνει κάποιο αρχαίο ορόσημο, κατά πάσα πιθανότητα τον τοίχο ενός σπιτιού. Τα κόκκαλα που είχαν βρεθεί εκεί, τα κόκκαλα περισσότερων από σαράντα — πολύ πολύ περισσότερων — ήταν αυτά εκείνων που είχαν αποτύχει να δώσουν τη λύση στα τέσσερα οργισμένα και πνιγμένα στην ενοχή φαντάσματα.

Στη βορεινή πλευρά του ναού φύτρωνε ένα λεπτό πράσινο δέντρο. Το έδαφος γύρω από τις ρίζες του ήταν πολύ αναστατωμένο λες κι είχε γίνει ένας σεισμός που είχε τραντάξει μονάχα

εκείνο το σημείο. Μισοχωμένο εκεί βρισκόταν ένα μεγάλο κουτί από σκαλισμένο σίδερο που ορισμένα του κομμάτια είχαν φαγωθεί από τη σκουριά.

Το κλειδί ταίριαζε στην κλειδαριά που έσπασε με το γύρισμα αλλά κατά κάποιο τρόπο άνοιξε. Ο Σύριον σήκωσε το καπάκι.

Μέσα βρήκε δυο χρυσά κολλάρα, το ένα με το πορτραίτο μιας μαυρομάλλας γυναίκας κρεμασμένο σ' ένα μενταγιόν και περιτριγυρισμένο από ζαφείρια και ρουμπίνια, αρκετά φυλαχτά από μαργαριτάρια, ένα πλούσια στολισμένο μαχαίρι, πέντε κύπελλα από σφυρηλατημένο ασήμι (ποιος δεν θα μπορούσε να καταλάβει τη γεύση του πλούσιου ρεμουζανού κρασιού που τραγουδούσαν οι ποιητές και που το παρομοιάζαν με χείλη γυναικών, αίμα και ωκεανούς την ώρα του ηλιοβασιλέμματος;), ένα σωρό λαμπερά και αψεγάδιαστα δαχτυλίδια, δυο χρυσά βραχιόλια. Μόνο η Μάριβαλ δεν του είχε αφήσει τα κοσμήματά της. Τα αμέτρητα χρόνια είχαν θαμπώσει κάπως τη γυαλάδα τους και τα είχαν σκεπάσει με μια λεπτή πράσινη σκουριά, αν κι αυτό έκανε το θησαυρό ακόμα πιο πολύτιμο, σαν να είχε βγει από τα βάθη της θάλασσας. Μόνο από το βάρος του, θα κόστιζε μια περιουσία. Αν έβαζε κανείς και την αρχαιολογική του αξία θα πρέπει να ήταν ανεκτίμητος.

Ο Σύριον άφησε το μπαουλάκι ανοιχτό για τους τυχερούς που θα το ανακάλυπταν, όποτε έρχονταν κι όποιοι κι αν ήταν. Πήρε μαζί του μόνο ένα πράγμα: ένα λεπτό βραχιόλι από πρασινισμένο χρυσάφι που για δώδεκα αιώνες ή και περισσότερο, αν και μονάχα μια νύχτα κάθε χρόνο, ήταν σφιγμένο γύρω απ' τον καρπό της Σαμπάρα.

Μαύρο Ατσάλι...

ΕΝΩ ΟΙ ΘΕΟΙ ΓΕΛΟΥΝ

του Μίκαελ Μούρκοκ

Δεν μπορούσα να αντισταθώ στον πειρασμό να συμπεριλάβω και σ' αυτή την ανθολογία μια περιπέτεια του Έλρικ του Μελνιμπονέ, ενός από τους πιο αγαπημένους μου ήρωες στο χώρο της επικής φαντασίας. Η άεναη πάλη των δυο συμπαντικών πόλων του Νόμου και του Χάους — που δεν θα πρέπει τόσο εύκολα να συγχέονται με το Καλό και το Κακό — ήταν κάτι που πάντα με γοήτευε και αποτελεί κυρίαρχο θέμα στα βιβλία του Μίκαελ Μούρκοκ. Τί θέση πρέπει να πάρει ο Άνθρωπος μέσα σ' αυτή τη σύγκρουση; Είναι πράγματι ένα πιόνι στα χέρια των θεών ή μήπως το υπέρτατο πεπρωμένο του είναι κάτι που ξεπερνά και τις δικές τους ακόμα δυνάμεις;

Θ.Μ.

Εγώ, ενώ οι θεοί γελούν,
το μάτι του κυκλώνα μέσ' στον κόσμο είμαι.
Παθών σιφούνι μέσ' στη θάλασσα
που αυτοί ορίζουν,
Που τα βαθιά νερά της
ανταριεύονται κι αφρίζουν
Και τ' άγρια κύματά της
γλύφουν της ακτές του Είναι.

Μέρβιν Πικ, *Μορφές και Ήχοι*, 1941

I

Μια νύχτα, καθώς ο Έλρικ καθόταν κι έπινε μόνος σε κάποια ταβέρνα, μια άφτερη γυναίκα του Μύυρν ήρθε μέσα απ' την καταιγίδα και ακούμπισε το λυγερό της σώμα επάνω στο δικό του.

Τα κόκκαλα του προσώπου της ήταν λεπτά και εύθραυστα και το δέρμα της σχεδόν το ίδιο λευκό με του Έλρικ. Φορούσε ένα διάφανο ανοιχτοπράσινο φόρεμα που έκανε όμορφη αντίθεση με τα σκούρα κόκκινα μαλλιά της.

Η ταβέρνα ήταν πλημμυρισμένη από το φως των κεριών και αντηχούσε από καυγάδες και

τρανταχτά γέλια, αλλά τα λόγια της γυναίκας ήρθαν στ' αυτιά του ολοκάθαρα, διαπερνώντας τη μεγάλη οχλοβοή.

«Σε γύρευα εδώ και είκοσι μέρες», είπε στον Έλρικ που την κοιτούσε αυθάδικα μέσα από βασιλεμένα κατακόκκινα μάτια, γυρτός πάνω στην ψηλή πολυθρόνα του. Στο μακρυδάκτυλο δεξί του χέρι κρατούσε ένα ασημένιο κρασοπότηρο, ενώ το αριστερό ακουμπούσε πάνω στη λαβή του μαγικού του ρουνικού σπαθιού, του Στορμπρίνγκερ.

«Είκοσι μέρες», μουρμούρισε ο Έλρικ αχνά, λες και μιλούσε και στον εαυτό του. «Πολύς καιρός για να περιπλανιέται μια όμορφη και μοναχική γυναίκα». Άνοιξε τα μάτια του λίγο περισσότερο και την κοίταξε κατάματα. «Είμαι ο Έλρικ του Μελνιμπονέ, όπως υποθέτω πως γνωρίζεις. Δεν κάνω χάρες σε κανέναν κι ούτε ζητώ από άλλους. Έχοντας αυτά υπ' όψη σου, μπορείς να μου πεις γιατί με ψάχνεις τόσες μέρες».

Η γυναίκα απάντησε άφοβα, χωρίς να δειλιάσει από τον υπεροπτικό τόνο του ασπρομάλλη. «Είσαι πικρόχολος άνθρωπος, Έλρικ. Οι λόγοι που η θλίψη είναι αχώριστος σύντροφός σου έχουν γίνει πια θρύλος. Δεν σου ζητάω χάρες, αλλά σου προσφέρω τον εαυτό μου και μια πρόταση. Τι επιθυμείς περισσότερο στον κόσμο;»

«Τη γαλήνη», είπε ο Έλρικ απλά. Ύστερα, χαμογέλασε ειρωνικά και της είπε: «Είμαι ένας κακός άνθρωπος, κυρά μου, κι η μοίρα μου είναι κολασμένη, αλλά δεν είμαι ούτε ανόητος ούτε άδικος. Ασε με να σου θυμίσω ένα μέρος της αλήθειας. Αν προτιμάς, ονόμασέ την θρύλο — δεν μ' ενδιαφέρει.

«Πριν ένα χρόνο μια γυναίκα πέθανε πάνω στη λεπίδα του έμπιστου σπαθιού μου». Χάιδεψε τη λεπίδα και τα μάτια του ξαφνικά γέμισαν αυτοσαρκασμό. «Από εκείνη τη μέρα δεν έχω επιθυμήσει γυναίκα. Γιατί να χαλάσω τώρα μια τόσο σταθερή συνήθεια; Αν κάποιος μου το ζητούσε, ίσως θα μπορούσα να γράψω ένα ποίημα για σένα, και ομολογώ ότι έχεις μια χάρη και ομορφιά που με ωθεί σε ενδιαφέρουσες υποθέσεις. Δεν θέλω, όμως, να φορτώσω ένα μέρος απ' το βαρύ φορτίο μου πάνω σε μια πλάτη τόσο υπέροχη όσο η δικιά σου. Οποιαδήποτε σχέση μεταξύ μας πέρα από την τυπική, θα είχε σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα μια μετατόπιση ενός μέρους αυτού του φορτίου επάνω σου. Σταμάτησε για μια στιγμή και μετά είπε αργά: «Πρέπει να παραδεχτώ ότι φωνάζω μέσα στον ύπνο μου και μερικές φορές συχαίνομαι ανυπόφορα τον ίδιο τον εαυτό μου. Φύγε όσο ακόμα είναι καιρός, κυρά μου, και ξέχνα τον Έρλικ που μόνο θλίψη μπορεί να σου φέρει».

Με μια γρήγορη κίνηση γύρισε αλλού το βλέμμα του και στράγγιξε το ασημένιο κρασοπότηρο, γεμίζοντάς το πάλι από ένα κανάτι στο πλάι του.

«Αυτό δεν πρόκειται να γίνει», είπε ήρεμα η άφτερη γυναίκα του Μύυρν. «Έλα μαζί μου».

Σηκώθηκε κι έπιασε ευγενικά το χέρι του Έλρικ. Χωρίς να ξέρει γιατί, εκείνος την άφησε να τον οδηγήσει έξω από την ταβέρνα, μέσα στον άγριο άνεμο που λυσσομανούσε γύρω απ' την πόλη του Ρασίλ. Ένα κυνικό χαμόγελο έπαιζε γύρω από το στόμα του καθώς τον τράβηξε προς τη θαλασσοδαρμένη αποβάθρα. Εκεί του είπε το

όνομά της. Την έλεγαν Σααρίλα κι ήταν η άφτερη κόρη ενός νεκρού μάγου — ανάπηρη ανάμεσα στους φτερωτούς ανθρώπους της φυλής της και διωγμένη από τη χώρα της.

Ο Έλρικ ένιωσε να έλκεται παρά τη θέλησή του από αυτή την ήρεμη και λιγομίλητη γυναίκα. Ένιωσε να τον πλημμυρίζουν συναισθήματα που δεν περίμενε πως θα ξανάνιωθε και ήθελε να αρπάξει αυτούς τους πανέμορφους χυτούς ώμους και να κολλήσει το λεπτό της σώμα επάνω στο δικό του. Όμως, κατέπνιξε την επιθυμία του και μελέτησε καλύτερα την αλαβάστρινη ομορφιά της και τα ανακατωμένα μαλλιά της που ανέμιζαν γύρω απ' το κεφάλι της.

Η σιωπή κάθισε άνετα ανάμεσά τους ενώ ο χαοτικός άνεμος ούρλιαζε θρηνητικά πάνω απ' τη θάλασσα. Σ' εκείνο το μέρος, ο Έλρικ μπορούσε να αγνοήσει τη μπόχα της πόλης κι ένιωθε σχεδόν χαλαρωμένος. Τελικά, έχοντας στραμμένο το βλέμμα προς τη φουρτουνιασμένη θάλασσα, εκείνη του είπε: «Ασφαλώς, θα έχεις ακουστά για τη Βίβλο των Νεκρών Θεών».

Ο Έλρικ ένευσε. Το ενδιαφέρον του κεντρίστηκε, παρά την ανάγκη που ένιωθε να αποσπαστεί όσο γινόταν από τον κόσμο γύρω του. Αυτό το μυθικό βιβλίο πιστευόταν πως περιείχε γνώσεις που θα μπορούσαν να λύσουν πολλά από τα προβλήματα που βασάνιζαν την ανθρωπότητα για αιώνες. Η σοφία που μπορούσε να μεταδώσει ήταν κάτι που κάθε μάγος επιθυμούσε να δοκιμάσει. Ωστόσο, πιστευόταν πως είχε καταστραφεί, πως οι ίδιοι οι Αρχαίοι Θεοί το πέταξαν στον ήλιο λίγο πριν πεθάνουν μέσα στις κοσμικές ερήμους. Ένας άλλος θρύλος, προφανώς

μεταγενέστερης προέλευσης, μιλούσε αόριστα για κάποιες σκοτεινές οντότητες που είχαν ανακόψει την πορεία της Βίβλου προς τον ήλιο και την είχαν κλέψει πριν καταστραφεί. Οι περισσότεροι σοφοί απέρριπταν αυτό το μύθο, υποστηρίζοντας πως, αν το βιβλίο υπήρχε ακόμα, θα έπρεπε πια να είχε έρθει στο φως.

Ο Έλρικ πίεσε τον εαυτό του να μιλήσει ψυχρά, έτσι ώστε να μη φανεί το ενδιαφέρον του, καθώς απαντούσε στη Σααρίλα. «Γιατί μου ανέφερες τη Βίβλο;»

«Γνωρίζω πως υπάρχει», απάντησε η Σααρίλα με πάθος. «Και ξέρω πού βρίσκεται. Ο πατέρας μου το έμαθε λίγο πρωτού πεθάνει. Μπορείς να αποκτήσεις και το βιβλίο κι εμένα, αρκεί να με βοηθήσεις να το βρω».

Ο Έλρικ αναρωτήθηκε αν μέσα στο βιβλίο θα μπορούσε να περιέχεται και το μυστικό της γαλήνης. Θα μπορούσε, αν το έβρισκε, να ξεφορτωθεί το Στόρμπρίνγκερ;

«Αν το θες τόσο πολύ ώστε να έρθεις και να γυρεύεις τη βοήθειά μου», της είπε, τελικά, «τότε γιατί δεν επιθυμείς να το κρατήσεις η ίδια;»

«Επειδή θα φοβόμουν να έχω ένα τέτοιο πράγμα συνεχώς στη φύλαξή μου. Δεν είναι ένα βιβλίο για κοινούς ανθρώπους, αλλά εσύ είσαι πιθανώς ο τελευταίος μεγάλος μάγος που έχει μείνει ζωντανός στον κόσμο και σου αξίζει να το αποκτήσεις. Εξάλλου, μπορεί να με σκότωνες για να μου το πάρεις, ποτέ δεν θα ήμουν ασφαλής μ' έναν τέτοιο τόμο στα χέρια μου. Χρειάζομαι μόνο ένα μικρό μέρος της σοφίας του».

«Και ποιο είναι αυτό;» ρώτησε ο Έλρικ, παρατηρώντας την βασιλική ομορφιά της μ' έναν

σφυγμό που όλο και δυνάμωνε.

Το στόμα της έκλεισε και τα βλέφαρά της σκέπασαν τα μάτια. «Όταν πάρουμε το βιβλίο στα χέρια μας, θα σου πω την απάντηση. Όχι, πιο πριν».

«Αυτό μου αρκεί», είπε ο Έλρικ, καταλαβαίνοντας πως δεν θα μάθαινε τίποτα περισσότερο σ' αυτό το στάδιο. «Κι η απάντησή σου μου αρέσει».

Ύστερα, πριν καλά καλά ο ίδιος να καταλάβει τι έκανε, άρπαξε τους ώμους της στα χλωμά λεπτά του χέρια και κόλλησε τα άχρωμα χείλια του στο πορφυρό της στόμα.

Ο Έλρικ κι η Σααρίλα έφυγαν με τ' άλογά τους δυτικά, προς τη Σιωπηλή Χώρα, περνώντας από τις πλούσιες πεδιάδες του Σαζάρ, σ' ένα λιμάνι του οποίου το πλοίο τους είχε αράξει δυο μέρες πριν. Τα όρια ανάμεσα στο Σαζάρ και τη Σιωπηλή Χώρα ήταν μια μοναχική περιοχή όπου δεν κατοικούσε άνθρωπος, αν κι είχε τεράστιο φυσικό πλούτο. Ωστόσο, οι Σαζαριανοί απέφευγαν να επεκτείνουν περισσότερο τα σύνορά τους γιατί, αν και οι κάτοικοι της Σιωπηλής Χώρας σπάνια έφταναν πέρα απ' τα Έλη της Ομίχλης — τα φυσικά σύνορα ανάμεσα στις δυο χώρες — οι κάτοικοι του Σαζάρ έβλεπαν με προληπτικό φόβο τους άγνωστους γείτονές τους.

Το ταξίδι τους ήταν γρήγορο, αν και γεμάτο κακούς οιωνούς. Αρκετά πρόσωπα που κανονικά δεν έπρεπε να γνωρίζουν τίποτα για τον προορισμό τους, προειδοποιούσαν τους δυο ταξιδευτές για επερχόμενο κίνδυνο. Ο Έλρικ αναγνώριζε τα σημάδια της μοίρας, αλλά προτιμούσε να τα αγνοεί και δεν έλεγε τίποτα στη Σααρίλα που,

απ' τη δική της μεριά, φαινόταν να αρκείται στη σιωπή του Έλρικ. Μιλούσαν λίγο στη διάρκεια της μέρας κι έτσι κρατούσαν την ανάσα τους για τα βίαια ερωτικά παιχνίδια της νύχτας.

Το ποδοβολητό των δυο αλόγων πάνω στη μαλακή τύρφη και τα μικρά τριξίματα της αρματωσιάς του Έλρικ ήταν οι μόνοι ήχοι που έσπαζαν τη σιωπή, καθώς το ζευγάρι πλησίαζε όλο και περισσότερο τα επικίνδυνα μονοπάτια των Ελών της Ομίχλης.

Κάποια σκοτεινή βραδιά, έφτασαν τα σύνορα της Σιωπηλής Χώρας και έστησαν τη μεταξένια τους σκηνή στην κορυφή ενός λόφου απ' όπου μπορούσαν να δουν τις ομιχλώδεις εκτάσεις από κάτω τους.

Σωριασμένα πάνω στον ορίζοντα σαν μαύρα μαξιλάρια, τα σύννεφα φαίνονταν απειλητικά. Το φεγγάρι ήταν κρυμμένο πίσω τους και μόνο μερικές φορές τα διαπερνούσε αρκετά για να στείλει μια χλωμή φοβισμένη ακτίνα πάνω στο βάλτο ή τα χορταριασμένα του όρια.

Ο κεραυνός μούγκριζε πίσω απ' τα αντικρινά βουνά κι ακουγόταν σαν το γέλιο απόμακρων θεών. Ο Έρλικ ρίγισε και έσφιξε πιο πολύ γύρω του τον μπλε μανδύα του, συνεχίζοντας να παρατηρεί το σκεπασμένο απ' την ομίχλη τοπίο.

Η Σααρίλα τον πλησίασε και στάθηκε δίπλα του, τυλιγμένη σ' έναν χοντρό μάλλινο μανδύα που δεν μπορούσε να την προφυλάξει από το κρύο και την υγρασία του αέρα.

«Η Σιωπηλή Χώρα», μουρμούρισε. «Είναι αληθινά τα όσα λένε, Έλρικ; Σου τα είχαν μάθει στο αρχαίο Μελνιμπονέ;»

Ο Έλρικ ζάρωσε το μέτωπο, ενοχλημένος που του είχε αναστατώσει τις σκέψεις. Γύρισε απότομα και την κοίταξε με τα κατακόκκινα μάτια του για μια στιγμή, πριν πει κοφτά:

«Οι κάτοικοί της δεν ανήκουν στην ανθρώπινη φυλή και όλοι τους φοβούνται. Λίγοι έχουν μπει στην περιοχή τους και, απ' όσο ξέρω, κανείς δεν έχει επιστρέψει. Ακόμα και την εποχή που το Μελνιμπονέ ήταν μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, οι πρόγονοί μου δεν κατέλαβαν ποτέ αυτό το μέρος — κι ούτε επιθυμούσαν κάτι τέτοιο. Οι κάτοικοι της Σιωπηλής Χώρας λέγεται πως είναι μια ετοιμοθάνατη φυλή, πολύ πιο διαβολική απ' ότι οι πρόγονοί μου, που κυριαρχούσαν πάνω στη Γη πρωτού οι άνθρωποι αποκτήσουν οποιαδήποτε ισχύ. Στις μέρες μας, σπάνια βγαίνουν από την περιοχή τους, τριγυρισμένη καθώς είναι από βάλτους και βουνά».

Η Σααρίλα γέλασε χωρίς ευδιαθεσία. «Ώστε δεν ανήκουν στην ανθρώπινη φυλή, έτσι, Έλρικ; Και τι γίνεται με το λαό μου, που έχει συγγένεια μ' αυτούς; Τί γίνεται μ' εμένα, Έλρικ;»

«Για μένα, είσαι αρκετά ανθρώπινη», απάντησε ο Έλρικ, κοιτάζοντάς την αμέριμνα στα μάτια. Εκείνη χαμογέλασε.

«Αυτό δεν είναι φιλοφρόνηση», του είπε, «αλλά για τέτοια θα την θεωρήσω μέχρι που η ευκίνητη γλώσσα σου να βρει μια καλύτερη».

Εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκαν ανήσυχα και, όπως ο ίδιος είχε προβλέψει, ο Έλρικ κραύγαζε με αγωνία μέσα στον ταραγμένο ύπνο του και φώναζε ένα όνομα που έκανε τα μάτια της Σααρίλα να γεμίσουν από πόνο και ζήλεια. Με τα μάτια ορθάνοιχτα μέσα στον φριχτό του ύπνο, ο Έλρικ φαινόταν να κοιτάζει αυτήν που ονομάτιζε και να της μιλάει σε μια παράξενη γλώσσα που έκανε τη Σααρίλα να βουλώνει τ' αυτιά της και να ταράζεται σύγκορμη.

Το επόμενο πρωί, καθώς δίπλωναν την κίτρινη μεταξένια σκηνή, η Σααρίλα απέφευγε να κοιτάξει τον Έλρικ κατευθείαν στα μάτια, αλλά αργότερα, αφού εκείνος δεν έδειχνε καμιά διάθεση να μιλήσει, τον ρώτησε κάτι με μια φωνή που έτρεμε κάπως.

Ήταν μια ερώτηση που ήθελε να κάνει αλλά που με δυσκολία ερχόταν στα χείλη της. «Γιατί επιθυμείς τη Βίβλο των Νεκρών Θεών, Έλρικ; Τί περιμένεις να βρεις εκεί μέσα;»

Ο Έλρικ σήκωσε τους ώμους, απορρίπτοντας την ερώτηση, αλλά εκείνη επανέλαβε τα λόγια λιγότερο αργά και με περισσότερη επιμονή.

«Πολύ καλά, λοιπόν», της είπε εκείνος τελικά. «Μα δεν είναι εύκολο να σου απαντήσω με λίγες φράσεις. Θα ήθελα να μάθω ορισμένα πράγματα».

«Σαν τί, Έλρικ;»

Ο ψηλός ασπρομάλλης έρριξε τη διπλωμένη σκηνή στο χορτάρι και αναστέναξε. Τα δάχτυλά του έπαιξαν νευρικά με τη λαβή του ρουνικού σπαθιού του. «Μπορεί να υπάρχει ένας υπέρτατος Θεός ή όχι; Αυτό θέλω να μάθω, Σααρίλα, για να αποκτήσει η ζωή μου κάποιο νόημα».

«Οι Άρχοντες του Νόμου και του Χάους κυβερνούν τις ζωές μας. Υπάρχει, όμως, κάτι μεγαλύτερο απ' αυτούς;»

Η Σααρίλα ακούμπισε το μπράτσο του Έλρικ.

«Γιατί χρειάζεται να μάθεις;»

«Απεγνωσμένα, μερικές φορές, ζητώ την παρηγοριά ενός πανάγαθου Θεού, Σααρίλα. Το μυαλό μου μένει ξύπνιο τις νύχτες και ψάχνει μέσα στα σκοτάδια για κάτι — οτιδήποτε — που να με πάρει κοντά του, να με ζεστάνει, να με προστατέψει, να μου πει πως υπάρχει τάξη μέσα στη χαοτική ανακατοσούρα του σύμπαντος. Πως όλα υπάρχουν βάσει κάποιου προκαθορισμένου σχέδιου και δεν είναι απλά μια σύντομη σπίθα λογικής μέσα σε μια αιωνιότητα κακοποιούς αναρχίας».

Ο Έλρικ αναστέναξε και η φωνή του ήταν χρωματισμένη από την απελπισία. «Χωρίς κάποια επιβεβαίωση της τάξης των πραγμάτων, η μόνη μου παρηγοριά είναι να αποδεχτώ την αναρχία. Μ' αυτόν τον τρόπο, θα μπορώ να απολαμβάνω το χάος και να ξέρω, άφοβα, ότι είμαστε όλοι καταδικασμένοι απ' την αρχή και πως η σύντομη ύπαρξή μας είναι άσκοπη και κολασμένη. Τότε, θα μπορούσα να παραδεχτώ πως είμαστε και περισσότερο από ξεχασμένοι, γιατί απλά δεν υπάρχει εκεί ψηλά τίποτα για να μας ξεχάσει. Έχω ζυγιάσει τις αποδείξεις, Σααρίλα, και πρέπει να πιστέψω πως η αναρχία επικρατεί παρά τους νόμους που φαινομενικά κυβερνούν τις πράξεις μας, τη μαγεία μας και τη λογική μας. Μέσα στον κόσμο βλέπω μονάχα χάος. Αν η Βίβλος μου πει κάτι διαφορετικό, τότε ευχαρίστως θα την πιστέψω. Μέχρι τότε, θα εμπιστεύομαι μονάχα το σπαθί μου και τον εαυτό μου».

Η Σααρίλα κοίταξε τον Έλρικ παράξενα. «Μήπως αυτή η φιλοσοφία σου έχει επηρεαστεί από τα πρόσφατα γεγονότα του παρελθόντος σου; Μήπως φοβάσαι τις συνέπειες των φόνων και των προδοσιών σου; Μήπως σου είναι πιο εύκολο να πιστέψεις σε θεούς που σπάνια είναι δίκαιοι;»

Ο Έλρικ την κοίταξε με μάτια που φλέγονταν από οργή, αλλά καθώς πήγε να μιλήσει, όλος ο θυμός του τον άφησε και χαμήλωσε τα μάτια στο χώμα, κρύβοντάς τα από το βλέμμα της.

«Ίσως», ψέλλισε. «Δεν ξέρω. Αυτή είναι η μόνη αλήθεια, Σααρίλα. Δεν ξέρω».

Η Σααρίλα ένευσε και το πρόσωπό της φωτίστηκε από μια αινιγματική συμπόνια. Ο Έλρικ, όμως, δεν μπορούσε να τη δει, γιατί τα δικά του μάτια ήταν γεμάτα κρυστάλλινα δάκρυα που κυλούσαν πάνω στο λιπόσαρκο λευκό πρόσωπό του και για μια στιγμή του πήραν τη δύναμή του.

«Είμαι ένας δαιμονισμένος άνθρωπος», βόγγηξε. «και χωρίς αυτό το διαβολικό σπαθί που κουβαλώ, δεν θα ήμουν καν ζωντανός».

II

Ανέβηκαν στα γοργοπόδαρα μαύρα άτια τους και τα σπειρούνησαν με ξέφρενη αγριότητα προς το έλος, ενώ οι μανδύες τους ανέμιζαν ψηλά στον αέρα πίσω τους. Οι εκφράσεις στα πρόσωπά τους ήταν σκληρές, καθώς προσπαθούσαν να κρύψουν την αβεβαιότητα που τους έπνιγε.

Οι οπλές των αλόγων είχαν βουτήξει μέσα στην κινούμενη άμμο πριν μπορέσουν να τα σταματήσουν.

Βλαστημώντας, ο Έλρικ τράβηξε τα χαλινάρια και οδήγησε το άλογό του πίσω στο στέρεο

έδαφος. Η Σααρίλα πάλεψε κι αυτή να ελέγξει το πανικόβλητο άτι της και τελικά κατάφερε να το φέρει στην ασφάλεια της τύρφης.

«Πώς θα περάσουμε απέναντι;» τη ρώτησε ο Έλρικ με ανυπομονησία.

«Υπήρχε κάποιος χάρτης...» είπε η Σααρίλα, διστακτικά.

«Και πού τον έχεις;»

«Χα...χάθηκε. Τον έχασα. Προσπάθησα, όμως, όταν τον είχα, να τον απομνημονεύσω. Νομίζω πως θα μπορέσουμε να περάσουμε ακίνδυνα».

«Πώς τον έχασες και γιατί δεν μου το είπες από πριν;» ξέσπασε ο Έλρικ.

«Λυπάμαι, Έλρικ... Για μια ολόκληρη μέρα, πριν να σε βρω στην ταβέρνα, είχα χάσει τη μνήμη μου. Την πέρασα χωρίς να θυμάμαι τί έκανα και όταν ξύπνησα ο χάρτης είχε εξαφανιστεί».

Ο Ελρικ ζάρωσε το μέτωπο. «Είμαι σίγουρος πως κάποια δύναμη ενεργεί εναντίον μας», μουρμούρισε, «αλλά από πού προέρχεται, δεν ξέρω». Ύψωσε τη φωνή του και της είπε: «Ας ελπίσουμε ότι η μνήμη σου δεν θα φανεί και τώρα ελαττωματική. Αυτά τα έλη έχουν κακή φήμη σ' ολόκληρο τον κόσμο, αλλά απ' ότι λένε, μόνο φυσικοί κίνδυνοι μας περιμένουν». Μόρφασε και έκλεισε τα δάχτυλά του γύρω από τη λαβή του ρουνικού σπαθιού του. «Καλύτερα να προχωράς πρώτη, αλλά φρόντισε να μένεις πάντα κοντά μου».

Εκείνη ένευσε βουβά και γύρισε το κεφάλι του αλόγου της προς τα βόρεια, καλπάζοντας κατά μήκος της όχθης του βάλτου μέχρι που έφτασε στο σημείο που υψωνόταν ένας μεγάλος

μυτερός βράχος. Σ' εκείνο το σημείο, ένα χορταριασμένο μονοπάτι λίγο παραπάνω από ένα μέτρο πλάτος οδηγούσε μέσα στον ομιχλώδη βάλτο. Μπορούσαν να δουν μόνο για μικρή απόσταση μπροστά τους, εξαιτίας της ομίχλης, αλλά το μονοπάτι φαινόταν να παραμένει στερεό για αρκετή απόσταση. Ο Σααρίλα οδήγησε το άλογό της πάνω στο μονοπάτι και το έβαλε να το ακολουθήσει μ' έναν αργό τροχασμό ενώ ο Έλρικ πήγαινε ακριβώς από πίσω της.

Μέσα από τη βαριά ομίχλη που έφεγγε λευκή, τα άλογα κινούνταν διστακτικά και οι καβαλάρηδές τους έπρεπε να τα ελέγχουν συνεχώς, τραβώντας τα χαλινάρια. Η ομίχλη κάλυπτε το βάλτο με σιωπή και οι νερόλακοι γύρω τους βρωμούσαν από τις αναθυμιάσεις της αποσύνθεσης. Κανένα ζώο δεν υπήρχε γύρω τους, ούτε πουλί έκρωζε από πάνω τους. Επικρατούσε μόνο μια βαριά σιωπή που προκαλούσε ανησυχία τόσο στα άλογα όσο και στους καβαλάρηδες.

Με τον πανικό να τους πνίγει το λαιμό, ο Έλρικ κι η Σααρίλα συνέχισαν να μπαίνουν όλο και βαθύτερα στα Έλη της Ομίχλης, με τα μάτια επιφυλακτικά και τα ρουθούνια τους ορθάνοιχτα για να πιάσουν τη μυρωδιά του κινδύνου μέσα στη μπόχα της σαπίλας.

Ώρες αργότερα, όταν ο ήλιος είχε πια προ πολλού περάσει το ζενίθ του, το άλογο της Σααρίλα σηκώθηκε στα πισινά του πόδια χλιμιντρίζοντας. Εκείνη φώναξε τον Έλρικ με τα υπέροχα χαρακτηριστικά του προσώπου της παραμορφωμένα από τον φόβο καθώς κοιτούσε μέσα στην ομίχλη. Αυτός σπειρούνισε το δικό του τρομαγμένο άλογο μπροστά κι έφτασε δίπλα της.

Κάτι κινιόταν αργά κι απειλητικά μέσα στην ασπρίλα της ομίχλης. Το δεξί χέρι του Έλρικ τινάχτηκε στο αριστερό πλευρό του και γράπωσε τη λαβή του Στορμπρίνγκερ.

Η λεπίδα στρίγγλισε βγαίνοντας από το θηκάρι της. Μια μαύρη φωτιά έλαμψε σ' όλο το μήκος της, κύλισε μέσα στο μπράτσο του Έλρικ και του διαπέρασε το σώμα. Μια αλλόκοτη και ανόσια λάμψη ξεπήδησε από τα πορφυρά μάτια του και το στόμα του συσπάστηκε σ' ένα φριχτό μειδίαμα καθώς έσπρωχνε το τρομαγμένο του άλογο βαθύτερα μέσα στην ομίχλη.

«Άριοχ, Άρχοντα των Επτά Σκοταδιών, μείνε μαζί μου, τώρα!» ο Έλρικ ούρλιαξε καθώς διέκρινε το παλλόμενο σχήμα μπροστά του. Ήταν λευκό σαν την ομίχλη, αλλά με κάποιο τρόπο πιο σκούρο απ' αυτήν. Είχε ύψος σχεδόν τρία μέτρα και περίπου το ίδιο πλάτος, μα ήταν ακόμα μονάχα ένα πέριγραμμα, χωρίς πρόσωπο ή μέλη.

Ωστόσο, ο Άριοχ, ο προστάτης θεός του, δεν θέλησε να τον ακούσει. Ο Έλρικ ένιωσε την μεγάλη καρδιά του αλόγου του να χτυπάει ανάμεσα στα πόδια του καθώς το ζώο όρμησε μπροστά κάτω από το σιδερένιο έλεγχο του καβαλάρη του. Η Σααρίλα του φώναζε κάτι πίσω του, αλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τα λόγια. Πελέκησε το λευκό σχήμα, αλλά η λεπίδα του συνάντησε μονάχα ομίχλη και ούρλιαξε οργισμένα. Το άλογο, τρελαμένο πια απ' το φόβο, αρνιόταν να πλησιάσει περισσότερο κι ο Έλρικ αναγκάστηκε να ξεπεζέψει.

«Κράτα το άλογο!» φώναξε στη Σααρίλα και προχώρησε προς το παλλόμενο σχήμα που του έκλεινε το δρόμο.

Τώρα, μπορούσε να διακρίνει μερικά χαρακτηριστικά του. Δυο μάτια στο χρώμα του αραιού κίτρινου κρασιού ήταν βαλμένα ψηλά στο σώμα του, αν και δεν είχε κεφάλι που να ξεχωρίζει. Μια φριχτή σχισμή γεμάτη δόντια έχασκε ακριβώς κάτω απ' τα μάτια του, αλλά πουθενά δεν φαίνονταν μύτη ή αυτιά. Τέσσερα μέλη ξεφύτρωναν από το πάνω μέρος του σώματός του, ενώ το κάτω μέρος του σερνόταν στο έδαφος χωρίς να στηρίζεται σε πόδια. Τα μάτια του Έλρικ πονούσαν καθώς το κοιτούσε. Η θέα του ήταν αφάνταστα αηδιαστική και το άμορφο σώμα του ανέδιδε μια μπόχα θανάτου και αποσύνθεσης. Καταπολεμώντας το φόβο του, ο ασπρομάλλης προχώρησε προσεκτικά μπροστά, με το σπαθί σηκωμένο ψηλά για να αποκρούσει οποιοδήποτε χτύπημα τυχόν του έδινε το πλάσμα με τα πλοκάμια του. Ο Έλρικ είχε αναγνωρίσει το ον από μια περιγραφή σε κάποιο γριμόριό του. Ήταν ένας Γίγαντας της Ομίχλης, πιθανώς ο μοναδικός Γίγαντας της Ομίχλης, ο Μπελμπέιν. Ακόμα κι οι πιο σοφοί μάγοι δεν μπορούσαν να πουν με βεβαιότητα πόσοι υπήρχαν — ένας ή πολλοί. Ήταν ένας δαίμονας των βάλτων που τρεφόταν με τις ψυχές και το αίμα ανθρώπων και ζώων. Όμως, αυτά τα έλη ήταν πολύ μακριά από το μέρος που λεγόταν πως στοίχειωνε ο Μπελμπέιν.

Ο Έλρικ έπαψε να αναρωτιέται γιατί τόσο λίγα ζώα κατοικούσαν αυτήν την περιοχή του βάλτου. Από πάνω, ο ουρανός είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει.

Το Στορμπρίνγκερ παλλόταν μέσα στο χέρι του, καθώς ο Έλρικ άρχισε να επικαλείται τους αρχαίους θεούς-δαίμονες της φυλής του. Το

πλάσμα προφανώς αναγνώρισε τα ονόματα γιατί για μια στιγμή δίστασε κι έκανε προς τα πίσω. Ο Έλρικ ανάγκασε τα πόδια του να κινηθούν μπροστά και μετά ρίχτηκε στο τέρας φωνάζοντας ονόματα που τώρα δεν είχαν καμιά σημασία στο συνειδητό μυαλό του.

«Μπαλαάν-Μαρθίμ! Αέσμα! Αλάστορ! Σαεμπός! Βερντελέτ! Νιζιλίφκμ! Χαμπορίμ της Φωτιάς Που Αφανίζει!»

Ολόκληρο το μυαλό του ήταν χωρισμένο στα δυο. Ένα τμήμα του ήθελε να το βάλει στα πόδια και να κρυφτεί, αλλά δεν μπορούσε να ελέγξει τη δύναμη που τώρα τον είχε καταλάβει και τον έσπρωχνε να πολεμήσει το δαίμονα. Το μαύρο σπαθί του χτύπησε το πλάσμα. Ήταν σαν να προσπαθούσε να κόψει νερό, αλλά το Στορμπρίνγκερ φάνηκε να έχει κάποιο αποτέλεσμα. Η μορφή του όντος συνταράχτηκε, λες κι είχε νιώσει αβάσταχτο πόνο. Ο Έλρικ ένιωσε να τινάζεται στον αέρα και τα μάτια του σκοτείνιασαν. Δεν μπορούσε να δει τίποτα, αλλά συνέχισε να χτυπάει το πλάσμα που τον κρατούσε.

Ο ιδρώτας κυλούσε από πάνω του καθώς συνέχιζε να πολεμάει στα τυφλά.

Ένας πόνος που ήταν κάτι περισσότερο από σωματικός και που έφτανε μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής του άρχισε να τον γεμίζει. Ούρλιαξε με αγωνία και συνέχισε να πελεκάει την ρευστή μορφή που τον είχε αγκαλιάσει και τον έσπρωχνε αργά προς το ορθάνοιχτο στόμα της. Τα πανίσχυρα μέλη του δαίμονα τον κρατούσαν σχεδόν λάγνα, τραβώντας τον προς το μέρος του όπως ένας άγριος εραστής θα μπορούσε να τραβάει μια κοπέλα στην αγκαλιά του. Ακόμα κι η

τρομερή δύναμη του ρουνικού σπαθιού δεν φαινόταν αρκετή για να σκοτώσει το τέρας. Αν κι οι προσπάθειές του ήταν τώρα κάπως πιο αδύναμες από πριν, συνέχιζε να τραβάει τον Έλρικ πιο κοντά στην σχισμή που είχε για στόμα.

Ο Έλρικ επικαλέστηκε πάλι τα ονόματα, ενώ το Στορμπρίνγκερ χόρευε και τραγουδούσε ένα διαβολικό τραγούδι στο δεξί του χέρι. Μέσα στην αγωνία του, ο Έλρικ συσπόταν, προσευχόταν, ικέτευε και έταζε, αλλά συνέχισε να σπρώχνεται λίγο λίγο προς το ορθάνοιχτο στόμα.

Κάλεσε ξανά τον Άριοχ ενώ συνέχιζε να πολεμάει πεισματικά. Ένα μυαλό άγγιξε το δικό του — ειρωνικό, πανίσχυρο, κακοποιό — και κατάλαβε πως ο Άριοχ είχε τελικά ανταποκριθεί! Ο Γίγαντας της Ομίχλης άρχισε να χάνει δυνάμεις, κι αυτό έκανε τον Έλρικ να πολλαπλασιάσει της προσπάθειές του. Χτυπούσε στα τυφλά ξανά και ξανά, ενώ ο πόνος διαπερνούσε κάθε νεύρο του κορμιού του.

Ύστερα, εντελώς ξαφνικά, ένιωσε να πέφτει.

Του φάνηκε πως έπεφτε για ώρες, μέχρι που τελικά προσγειώθηκε σε μια επιφάνεια που υποχώρησε κάτω από το βάρος του κορμιού του. Άρχισε να βουλιάζει.

Μακριά, πέρα απ’ το χρόνο και το χώρο, άκουσε μια φωνή να τον καλεί. Δεν ήθελε να την ακούσει. Προτιμούσε να μείνει εκεί που ήταν, καθώς το παγερό και μαλακό υλικό πάνω στο οποίο βρισκόταν τον τραβούσε αργά μέσα του.

Μετά, κάποια έκτη αίσθηση τον έκανε να συνειδητοποιήσει πως αυτό που άκουγε ήταν η φωνή της Σααρίλα και πίεσε τον εαυτό του να βγάλει νόημα απ’ τα λόγια της.

«Έλρικ! Είσαι μέσα στο βάλτο! Μην κουνιέσαι!»

Χαμογέλασε αχνά. Γιατί να κουνηθεί; Βούλιαζε αργά και γαλήνια μέσα στον βάλτο... είχε βρεθεί κι άλλη φορά μέσα σ' ένα τέτοιο μέρος;

Μ' ένα πνευματικό τράνταγμα, η πλήρης συνείδηση της κατάστασής του ξαναγύρισε στο μυαλό του και άνοιξε τα μάτια του. Από πάνω του υπήρχε ομίχλη. Στο ένα πλάι του, μια λιμνούλα απροσδιόριστου χρώματος εξατμιζόταν αργά, αναδίδοντας μια απαίσια οσμή. Από την άλλη πλευρά, μόλις που μπορούσε να διακρίνει μια ανθρώπινη μορφή να του κάνει βίαιες χειρονομίες. Πίσω από την ανθρώπινη μορφή ήταν τα δυσδιάκριτα σχήματα δυο αλόγων. Η Σααρίλα ήταν εκεί. Από πάνω του.

Από κάτω του ήταν ο βάλτος.

Πηχτή, βρομερή λάσπη τον ρουφούσε προς τα κάτω, καθώς ήταν ξαπλωμένος απάνω της, έχοντας ήδη μισοβουλιάξει. Το Στορμπρίνγκερ ήταν ακόμα στο δεξί του χέρι. Ίσα που μπορούσε να το διακρίνει καθώς γύρισε το κεφάλι του. Προσεκτικά, προσπάθησε να σηκώσει το πάνω μισό του σώματός του μέσα από την κινούμενη λάσπη. Τα κατάφερε, αλλά αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τα πόδια του να βουλιάξουν βαθύτερα.

«Σααρίλα! Γρήγορα, ένα σκοινί!» φώναξε στην κοπέλα.

«Δεν υπάρχει σκοινί, Έλρικ!» Είχε σκίσει το πάνω μισό του φορέματός της και το ξήλωνε μανιασμένα σε λουρίδες.

Ο Έλρικ συνέχισε να βουλιάζει καθώς τα πόδια του δεν έβρισκαν πάτημα από κάτω τους.

Η Σααρίλα έδεσε βιαστικά τις λουρίδες του

υφάσματος με κόμπους και πέταξε αδέξια το προχειροφτιαγμένο σκοινί προς τον Έλρικ. Έπεσε πολύ μακριά του. Παραπατώντας μέσα στη βιασύνη της, το μάζεψε και το ξαναπέταξε. Αυτή τη φορά, το αριστερό του χέρι κατάφερε να το πιάσει. Η κοπέλα άρχισε να τραβάει. Ο Έλρικ ένιωσε να ανασηκώνεται κάπως, αλλά μετά και πάλι ακινητοποιήθηκε.

«Δεν ωφελεί, Έλρικ δεν είμαι αρκετά δυνατή».

Βλαστημώντας την, ο Έλρικ φώναξε: «Το άλογο! Δέσε το στο άλογο!»

Εκείνη έτρεξε προς ένα άλογο και πέρασε το ρούχο γύρω από την προεξοχή της σέλλας. Ύστερα, άρχισε να τραβάει τα χαλινάρια του αλόγου, κάνοντάς το να κινηθεί προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Γρήγορα, ο Έλρικ τραβήχτηκε έξω από τη λάσπη και, κρατώντας ακόμα το Στορμπρίνγκερ, σύρθηκε στη σχετική ασφάλεια της στέρεης λουρίδας γης.

Στραβοκαταπίνοντας, προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά τα πόδια του δεν τον στήριξαν κι έτσι παραπάτησε και σωριάστηκε πάλι κάτω. Η Σααρίλα γονάτισε δίπλα του.

«Πληγώθηκες;»

Ο Έλρικ χαμογέλασε, παρά την αδυναμία του. «Δεν νομίζω».

«Ήταν φοβερό. Δεν μπορούσα να διακρίνω καλά τι γινόταν. Φάνηκες να εξαφανίζεσαι και μετά... μετά φώναξες αυτό το όνομα!» Έτρεμε και το πρόσωπό της ήταν χλωμό και τεντωμένο.

«Τί όνομα;» Ο Έλρικ φαινόταν πραγματικά απορημένος. «Τί όνομα φώναξα;»

Εκείνη έσεισε το κεφάλι. «Δεν έχει σημασία, μα ό,τι και να 'ταν, σ' έσωσε. Λίγο μετά εμφανίστηκες πάλι και έπεσες στο βάλτο...»

Η δύναμη του Στορμπρίνγκερ κυλούσε ακόμα μέσα στον ασπρομάλλη. Ένιωθε ήδη δυνατότερος.

Με μια προσπάθεια σηκώθηκε και προχώρησε τρεκλίζοντας προς το άλογό του.

«Είμαι σίγουρος πως ο Γίγαντας της Ομίχλης δεν στοιχειώνει συνήθως αυτόν τον βάλτο. Κάποιος τον έστειλε εδώ. Ποιος ή τι, δεν ξέρω, αλλά πρέπει να φτάσουμε σε στερεότερο έδαφος όσο ακόμα μπορούμε».

«Θα προχωρήσουμε ή θα γυρίσουμε πίσω;» ρώτησε η Σααρίλα.

Ο Έλρικ ζάρωσε το μέτωπο. «Θα προχωρήσουμε, ασφαλώς. Είναι να το ρωτάς;»

Εκείνη ξεροκατάπιε και μετά κούνησε το κεφάλι. «Ας βιαστούμε, τότε», του είπε.

Ανέβηκαν στ' άλογά τους και προχώρησαν χωρίς ιδιαίτερη προσοχή μέχρι που το έλος και ο μανδύας της ομίχλης έμεινε πίσω τους.

Τώρα, το ταξίδι τους ήταν περισσότερο αγωνιώδες, καθώς ο Έλρικ είχε πια συνειδητοποιήσει πως κάποια δύναμη προσπαθούσε να τους βάλει εμπόδια στο δρόμο. Ξεκουράστηκαν για λίγο και μετά συνέχισαν μέχρι που τα άλογά τους δεν μπορούσαν να περπατήσουν άλλο από την κούραση.

Την πέμπτη μέρα βρέθηκαν σε μια γυμνή και βραχώδη περιοχή ενώ ένα ψιλόβροχο είχε αρχίσει να πέφτει.

Το σκληρό έδαφος είχε γίνει γλιστερό κι έτσι

ήταν αναγκασμένοι να ιππεύουν πιο αργά, σκυμένοι πάνω στους βρεγμένους λαιμούς των αλόγων τους, κουκουλωμένοι με μανδύες που δεν μπορούσαν να τους προφυλάξουν απόλυτα από το νερό της βροχής. Προχωρούσαν αμίλητοι για αρκετή ώρα πριν ακούσουν μπροστά τους ένα φριχτό γαύγισμα και το ποδοβολητό από οπλές.

Ο Έλρικ έδειξε έναν μεγάλο βράχο που υψωνόταν στα δεξιά τους. «Ας κρυφτούμε εκεί», είπε. «Κάτι έρχεται προς το μέρος μας. Πιθανόν να είναι περισσότεροι εχθροί. Με λίγη τύχη, θα μας προσπεράσουν». Η Σααρίλα τον υπάκουσε χωρίς δεύτερη κουβέντα κι έτσι μαζί περίμεναν καθώς τα απαίσια γαυγίσματα άρχισαν να τους πλησιάζουν.

Ο Έλρικ αφουγκράστηκε προσεκτικά. «Ένας καβαλάρης και αρκετά άλλα ζώα», είπε. «Τα ζώα είτε ακολουθούν είτε κυνηγούν τον καβαλάρη».

Σε λίγο εμφανίστηκαν μπροστά τους, τρέχοντας μέσα στη βροχή. Ένας άντρας σπειρούνιζε πανικόβλητος ένα εξίσου τρομαγμένο άλογο και πίσω τους, σε μια απόσταση που όλο και μίκραινε, ακολουθούσε ένα κοπάδι κάποιων ζώων που στην αρχή έμοιαζαν με σκυλιά. Δεν ήταν όμως ακριβώς σκυλιά αλλά πλάσματα με τα μακρόστενα σώματα και ποδάρια σκύλων και γαμψά ράμφη αρπακτικών πουλιών στη θέση που έπρεπε να είναι τα μουσούδια τους.

«Τα κυνηγόσκυλα των Νταρζί!» είπε η Σααρίλα με έκπληξη. «Νόμιζα πως κι αυτά, όπως κι οι αφεντάδες τους, είχαν χαθεί προ πολλού από το πρόσωπο της γης!»

«Κι εγώ το ίδιο», είπε ο Έλρικ. «Αλλά τι γυρεύουν εδώ; Ποτέ δεν υπήρχε επαφή ανάμεσα

στους Νταρζί και τους κατοίκους αυτού του τόπου».

«Κάτι τα έφερε εδώ», ψιθύρισε η Σααρίλα. «Αυτά τα διαβολόσκυλα σίγουρα θα μας μυρι- στούν».

Ο Έλρικ άπλωσε το χέρι στο ρουνικό του σπαθί. «Τότε δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα με το να βοηθήσουμε το θύμα τους», είπε κι έσπρωξε το άτι του μπροστά. «Εσύ μείνε εδώ, Σααρίλα!»

Το κοπάδι των πλασμάτων κι ο άντρας που κυνηγούσαν περνούσαν ήδη κάτω από τον ψηλό βράχο και κατευθύνονταν προς ένα στενό πέρασμα. Ο Έλρικ σπειρούνισε το άλογό του να κατέβει την πλαγιά.

«Εε, εσύ εκεί κάτω!» φώναξε στον απελπισμένο καβαλάρη. «Γύρνα και πολέμα, φίλε μου. Είμαι εδώ για να σε βοηθήσω!»

Με το ρουνικό σπαθί σηκωμένο ψηλά, ο Έλρικ έφτασε καλπάζοντας τα δαιμονικά σκυλιά και οι οπλές του αλόγου του χτύπησαν με τόση δύναμη ένα απ' αυτά ώστε του τσάκισαν τη ραχοκοκκαλιά. Έμεναν πέντε ή έξι ακόμα από τα αλλόκοτα όντα. Ο καβαλάρης γύρισε το άλογό του και τράβηξε ένα μακρύ κυρτό ξίφος από ένα θηκάρι στη μέση του. Ήταν ένας κοντόσωμος άντρας με ένα φαρδύ άσχημο στόμα. Χαμογέλασε με ανακούφιση.

«Πολύ τυχερή αυτή η συνάντησή μας, καλέ μου κύριε!»

Αυτό ήταν το μόνο που πρόλαβε να πει πριν δυο από τα σκυλιά ορμήσουν επάνω του κι αυτός αναγκαστεί να δώσει όλη του την προσοχή στο να αποφύγει τα κυρτά τους νύχια και τα γαμψά τους ράμφη.

Τα άλλα τρία σκυλιά επικέντρωσαν την άγρια επίθεσή τους πάνω στον Έλρικ. Το ένα πήδησε ψηλά, ενώ το ράμφος του σημάδευε το λαιμό του Έλρικ. Ένιωσε την απαίσια ανάσα του πάνω στο πρόσωπό του και βιαστικά κατέβασε το Στορμπρίνγκερ δίνοντας ένα χτύπημα που έκοψε το σκυλί στα δύο. Βρομερό αίμα πλατσούρισε τον Έλρικ και το άλογό του και η μυρωδιά του φάνηκε να αυξάνει την αγριότητα των άλλων δυο σκυλιών. Όμως, αυτό το ίδιο αίμα έκανε το μαύρο ρουνικό σπαθί ν' αρχίσει να τραγουδάει ένα σχεδόν εκστατικό τραγούδι και ο Έλρικ το ένιωσε να συσπάται μέσα στο χέρι του και να καρφώνει ένα άλλο από τα φριχτά σκυλιά. Η μύτη του πέτυχε το ζώο ακριβώς κάτω από το κλειδοκόκκαλο καθώς σηκωνόταν στα πισινά του πόδια. Εκείνο έβγαλε μια τρομερή κραυγή και γύρισε το ράμφος του για να αρπάξει τη λεπίδα. Καθώς το ράμφος ερχόταν σε επαφή με το μαύρο μέταλλο του σπαθιού, μια μυρωδιά καμμένου πράγματος ήρθε στα ρουθούνια του Έλρικ και η κραυγή του ζώου κόπηκε απότομα.

Παλεύοντας με το σκυλί που είχε απομείνει, ο Έλρικ μπόρεσε να ρίξει μόνο μια φευγαλέα ματιά στο καρβουνιασμένο κουφάρι. Το άλογό του σηκώθηκε στα πισινά του πόδια και χτύπησε με τις οπλές του το τελευταίο αλλόκοτο τέρας. Το σκυλί απέφυγε την επίθεση του αλόγου και ήρθε απ' την αφύλαχτη αριστερή μεριά του ασπρομάλλη. Ο Έλρικ γύρισε πάνω στη σέλα του και τσάκισε με το σπαθί του το κρανίο του σκύλου, χύνοντας αίμα και μυαλά στο υγρό έδαφος. Ακόμα ζωντανό το σκυλί αδύναμα προσπάθησε να του επιτεθεί, αλλά ο Μελνιμπονιανός το αγνόη-

σε και έστρεψε την προσοχή του προς τον μικρόσωμο άντρα που είχε ξεπαστρέψει τον έναν από τους αντιπάλους του αλλά είχε δυσκολία με τον δεύτερο. Το σκυλί είχε δαγκώσει με το ράμφος του το ξίφος που κρατούσε κοντά στη λαβή.

Τα κοφτερά του νύχια προσπαθούσαν να φτάσουν το λαιμό του άντρα καθώς εκείνος πάλευε να αποσπάσει το πλάσμα από πάνω του. Ο Έλρικ όρμησε μπροστά, σημαδεύοντας με το σπαθί του το σκυλί, εκεί που κρεμόταν στον αέρα, προσπαθώντας να φτάσει με τα νύχια τη σάρκα του πρώην θύματός του. Το Στορμπίνγκερ πέτυχε το ζώο στο υπογάστριο και σηκώθηκε προς τα πάνω, ανοίγοντας το στη μέση μέχρι το λαιμό. Εκείνο άφησε το ξίφος του κοντού και έπεσε συσπώμενο στο έδαφος όπου το άλογο του Έλρικ το ποδοπάτησε. Βαριανασαίνοντας, ο αλμπίνος θηκάρωσε το Στορμπρίνγκερ και παρατήρησε κουρασμένα τον λανδρα που είχε σώσει. Αντιπαθούσε τις περιττές επαφές με οποιονδήποτε και δεν ήθελε να έρθει σε δύσκολη θέση από ένα ξέσπασμα ευχαριστιών εκ μέρους του μικρόσωμου ανθρωπάκου.

Δεν απογοητεύτηκε, γιατί το φαρδύ, άσχημο στόμα άνοιξε σ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης και ο άντρας υποκλίθηκε πάνω στη σέλλα του, θηκαρώνοντας το ξίφος του.

«Σας ευχαριστώ, καλέ μου κύριε», είπε ανάλαφρα. «Χωρίς τη βοήθειά σας αυτή η μάχη ίσως με καθυστερούσε κάπως περισσότερο. Μου στερήσατε, ασφαλώς, τη διασκέδασή μου, αλλά η πρόθεσή σας ήταν ευγενική. Ονομάζομαι Μούνγκλαμ».

«Κι εγώ είμαι ο Έλρικ του Μελνιμπονέ», απο-

κρίθηκε ο ασπρομάλλης, αλλά δεν είδε καμιά αντίδραση στο πρόσωπο του κοντού. Αυτό ήταν κάπως περίεργο, γιατί το όνομα του Έλρικ είχε αποκτήσει κακή φήμη σε ολόκληρο σχεδόν τον κόσμο. Η ιστορία της προδοσίας του και της σφαγής της εξαδέλφης του Σύμοριλ είχε ειπωθεί ξανά και ξανά στις ταβέρνες όλων των Νεαρών Βασιλείων. Όσο κι αν δεν το ήθελε, ήταν συνηθισμένος να βλέπει κάποιες ενδείξεις αναγνώρισης στην συμπεριφορά αυτών που συναντούσε. Το κάτασπρο δέρμα και τα λευκά μαλλιά του ήταν αρκετά για να τον ξεχωρίσουν απ' όλους τους άλλους.

Απορημένος από την άγνοια του Μούνγκλαμ και νιώθοντας μια παράξενη έλξη για αυτόν τον υπεροπτικό μικρόσωμο καβαλάρη, ο Έλρικ τον περιεργάστηκε προσεκτικά, προσπαθώντας να καταλάβει από ποια χώρα ερχόταν. Ο Μούνγκλαμ δεν φορούσε πανοπλία και τα ρούχα του ήταν από ξεθωριασμένο μπλε ύφασμα, λεκιασμένα και φθαρμένα. Μια γερή δερμάτινη ζώνη κρατούσε το ξίφος του, ένα στιλέτο κι ένα μάλλινο πουγγί. Στα πόδια του φορούσε μπότες από σκασμένο δέρμα που έφταναν μόνο μέχρι τους αστραγάλους του. Η σέλα και τα χάμουρα του αλόγου του ήταν πολυκαιρισμένα, αλλά φανερά καλής ποιότητας. Έτσι όπως τον έβλεπε καθισμένο επάνω στο άλογό του, υπολόγιζε πως δεν θα ξεπερνούσε σε ύψος το ενάμισι μέτρο, με πόδια που ήταν πολύ μακριά σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα του. Η μύτη του ήταν κοντή και σηκωμένη, κάτω από γκριζοπράσινα μάτια, μεγάλα και αθώα στην όψη. Ένα συνοθύλευμα από κόκκινα μαλλιά έπεφταν στο μέτωπο και στο σβέρκο

του. Χαμογελούσε ακόμα, αλλά τώρα κοιτούσε πίσω από τον Έλρικ, στο σημείο που είχε εμφανιστεί η Σααρίλα.

Ο Μούνγκλαμ έκανε μια περίπλοκη υπόκλιση καθώς η κοπέλα σταματούσε το άλογό της κοντά τους.

Ο Έλρικ την σύστησε ψυχρά. «Η αρχόντισσα Σααρίλα, ο κύριος Μούνγκλαμ από το...»

«Από το Έλβερ», είπε ο Μούνγκλαμ. «Την εμπορική πρωτεύουσα της ανατολής, την ομορφότερη πόλη του κόσμου».

Ο Έλρικ αναγνώρισε το όνομα. «Ώστε είσαι από το Έλβερ, κύριε Μούνγκλαμ. Έχω ακουστά γι' αυτό το μέρος. Μια καινούργια πόλη, δεν είναι έτσι. Χτίστηκε μόλις πριν μερικούς αιώνες. Έχεις ταξιδέψει πολύ μακριά».

«Πράγματι, κύριε. Χωρίς τη γνώση της γλώσσας που χρησιμοποιείτε σ' αυτά τα μέρη, το ταξίδι μου θα ήταν δυσκολότερο, αλλά ευτυχώς ο σκλάβος που μου προκάλεσε το πάθος των περιπλανήσεων με ιστορίες από την πατρίδα του με δίδαξε επίσης καλά και τον τρόπο που μιλάτε».

«Μα γιατί περιπλανιέσαι σ' αυτά τα μέρη», είπε δύσπιστα η Σααρίλα. «Δεν έχεις ακουστά τους θρύλους;»

«Αυτοί οι θρύλοι είναι που μ' έφεραν εδώ, και είχα αρχίσει να τους απορρίπτω όταν αυτά τα ασχημομούρικα κουτάβια μου επιτέθηκαν. Δεν μπορώ να καταλάβω για ποιο λόγο με πήραν στο κυνήγι, αφού δεν τους έδωσα καμιά αφορμή για να με αντιπαθήσουν. Αυτή η χώρα είναι στ' αλήθεια βαρβαρική».

Ο Έλρικ ένιωθε άβολα. Ανέμελες συζητήσεις όπως αυτές που φαίνονταν να ευχαριστούν τον

Μούνγκλαμ ήταν αντίθετες με τη δικιά του μελαγχολική φύση. Όμως, παρ' όλα αυτά, ανακάλυπτε πως άρχιζε να συμπαθεί τον κοντό όλο και περισσότερο.

Ο Μούνγκλαμ ήταν που τους πρότεινε να ταξιδέψουν μαζί για λίγο. Η Σααρίλα διαμαρτυρήθηκε, ρίχνοντας ένα προειδοποιητικό βλέμμα στον Έλρικ, αλλά εκείνος το αγνόησε.

«Πολύ καλά, λοιπόν, φίλε Μούνγκλαμ. Αφού τρεις είναι πιο δύνατοί από δύο, θα μας ευχαριστούσε πολύ η συντροφιά σου. Πηγαίνουμε προς τα βουνά». Ο Έλρικ ένιωθε τώρα πιο ευδιάθετος.

«Και τί ζητάτε εκεί;» ρώτησε ο Μούνγκλαμ.

«Ένα μυστικό», είπε ο Έλρικ και ο Μούνγκλαμ ήταν αρκετά διακριτικός για να μην τον πιέσει περισσότερο.

III

Έτσι συνέχισαν, ενώ η βροχή δυνάμωσε, ο ουρανός από πάνω τους έμοιαζε με θαμπό μολύβι και ο άνεμος κλαψούριζε ένα μοιρολόι μέσα στ'αυτιά τους. Τρεις μικρές μορφές κάλπαζαν γοργά προς την μαύρη οροσειρά που υψωνόταν μπροστά τους σαν ένας μελαγχολικός Θεός. Και ίσως πράγματι να ήταν ένας θεός που γελούσε μερικές φορές, καθώς πλησίαζαν τους πρόποδες των βουνών, ή ίσως πάλι να ήταν ο άνεμος που σφύριζε μέσα από σκοτεινά μυστηριώδη φαράγγια και γκρεμούς από βασάλτη και γρανίτη. Σύννεφα καταιγίδας ήταν μαζεμένα γύρω από τις βουνοκορφές, και οι αστραπές που ξεπηδού-

σαν από μέσα τους έμοιαζαν με τερατώδη δάχτυλα που ψαχούλευαν τη γη για να βρούνε ψείρες. Η Σααρίλα δεν άντεξε άλλο και εξομολογήθηκε τις σκέψεις της στον Έλρικ.

«Έλρικ, σε ικετεύω, ας γυρίσουμε πίσω. Ξέχασε το Βιβλίο. Υπάρχουν πολλές δυνάμεις που μας εναντιώνονται. Δώσε σημασία στους οιωνούς, αλλιώς είμαστε καταδικασμένοι!»

Ο Έλρικ, όμως, συνέχιζε να μένει βλοσυρός και αμίλητος, γιατί από μέρες είχε καταλάβει πως η κοπέλα έχανε τον ενθουσιασμό της για την αναζήτηση που η ίδια είχε ξεκινήσει.

«Έλρικ, σε παρακαλώ. Δεν θα φτάσουμε ποτέ το Βιβλίο. Έλρικ, ας γυρίσουμε πίσω».

Ήρθε δίπλα του και άρχισε να τον τραβάει από τα ρούχα, μέχρι που εκείνος τραβήχτηκε εκνευρισμένος μακριά της και της είπε:

«Το ενδιαφέρον μου έχει κεντριστεί πάρα πολύ για να σταματήσω τώρα. Ή συνέχισε να με οδηγείς, ή πες μου όσα ξέρεις και μείνε εδώ. Κάποτε επιθυμούσες ένα μέρος από τη σοφία του Βιβλίου, αλλά τώρα σε τρομάζουν μερικά μικροπροβλήματα στο ταξίδι μας. Τι ήταν αυτό που ήθελες να μάθεις, Σααρίλα;»

Εκείνη δεν του απάντησε, αλλά είπε: «Και τι ήταν αυτό που επιθυμούσες εσύ, Έλρικ; Μου είπες πως ήταν η γαλήνη. Σε προειδοποιώ, λοιπόν, πως δεν θα βρεις καμιά γαλήνη σ'αυτά τα βλοσυρά βουνά — αν τελικά καταφέρουμε και τα φτάσουμε».

«Δεν φάνηκες ειλικρινής μαζί μου, Σααρίλα», της είπε παγερά ο Έλρικ, συνεχίζοντας να κοιτάζει μπροστά του τις μαύρες κορυφές. «Ξέρεις

κάτι για τις δυνάμεις που προσπαθούν να μας σταματήσουν».

Εκείνη σήκωσε τους ώμους. «Δεν έχει σημασία —ξέρω πολύ λίγα. Ο πατέρας μου ανέφερε μερικές αόριστες προειδοποιήσεις πριν πεθάνει, αυτό είναι όλο».

«Τι είπε, δηλαδή;»

«Είπε πως ο Φύλακας του Βιβλίου θα χρησιμοποιήσει όλες τις δυνάμεις του για να εμποδίσει την ανθρωπότητα να ανακαλύψει τη σοφία του».

«Και τι άλλο;»

«Τίποτα άλλο. Μα ήταν αρκετό, τώρα που βλέπω πως τα λόγια του πατέρα μου βγαίνουν αληθινά. Αυτός ο φρουρός ήταν που τον σκότωσε, Έλρικ, ή κάποιος από τους υπηρέτες του. Δεν θέλω να υποστώ κι εγώ την ίδια τύχη, όσα και να μπορεί να μου προσφέρει το Βιβλίο. Νόμιζα πως είσαι αρκετά δυνατός για να με βοηθήσεις, αλλά τώρα έχω αρχίσει να αμφιβάλλω».

«Μέχρι τώρα, σε προστάτεψα καλά», είπε απλά ο Έλρικ. «Πες μου τώρα, γιατί ψάχνεις το Βιβλίο».

«Ντρέπομαι...»

Ο Έλρικ δεν την πίεσε περισσότερο, αλλά σε λίγο εκείνη είπε, σχεδόν ψιθυριστά: «Ήθελα τα φτερά μου».

«Τα φτερά σου; Εννοείς ότι πιστεύεις πως στο Βιβλίο θα υπάρχει κάποιο ξόρκι για να σε βοηθήσει να βγάλεις φτερά;» Ο Έλρικ χαμογέλασε. «Και γι'αυτό το λόγο αναζητάς το δοχείο της μεγαλύτερης σοφίας του κόσμου;»

«Αν σε θεωρούσαν σακάτη στον τόπο σου, θα σου φαινόταν κι εσένα αρκετά σημαντικός λό-

γος», του φώναξε εκείνη οργισμένα.

Ο Έλρικ έστρεψε το πρόσωπό του προς το με-
ρος της, και τα μάτια του με τις κόκκινες κόρε
φλέγονταν από ένα παράξενο συναίσθημα. Α
κούμπησε με τα δάχτυλά του το λευκό σαν πεθα
μένου δέρμα του και χαμογέλασε ειρωνικά. «Έ
χω νιώσει κι εγώ όπως εσύ», της είπε σιγανά. Δεν
είπε τίποτα άλλο και η Σααρίλα άρχισε πάλι να
ακολουθεί ξοπίσω του ντροπιασμένη.

Ίππευαν αμίλητοι μέχρι που ο Μούνγκλαμ,
που με διακριτικότητα προχωρούσε μπροστά, έ
γειρε το μεγάλο του κεφάλι στο πλάι και ξαφνικά
τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του.

Ο Έλρικ πήγε κοντά του. «Τί συμβαίνει, Μούν-
γκλαμ;»

«Ακούω άλογα να πλησιάζουν», είπε ο μικρό-
σωμος άντρας. «Και ήχους που είναι ενοχλητικά
γνώριμοι. Είναι περισσότερα από εκείνα τα δια-
βολόσκυλα, Έλρικ, κι αυτή τη φορά τα συνοδεύ-
ουν και καβαλάρηδες!»

Ό Έλρικ τα άκουσε κι αυτός και φώναξε για
να προειδοποιήσει τη Σααρίλα.

«Ίσως είχες δίκιο», είπε. «Κι άλλοι μπελάδες
έρχονται προς το μέρος μας».

«Και τώρα, τι κάνουμε;» είπε ο Μούνγκλαμ, α-
κόμα συνοφρυωμένος.

«Θα τρέξουμε προς τα βουνά, ελπίζοντας να
τους αφήσουμε πίσω μας», απάντησε ο Έλρικ.

Σπειρούνισαν τα άλογά τους κι άρχισαν να
καλπάζουν προς τους λόφους.

Όμως, η φυγή τους ήταν ανώφελη. Σύντομα,
ένα μαύρο κοπάδι εμφανίστηκε στον ορίζοντα
και τα κοφτά γαυγίσματα των δαιμονικών σκυ-
λιών αντήχησαν πιο κοντά στ' αυτιά τους. Ο Έλ-

ρικ γύρισε το κεφάλι πίσω για να κοιτάξει τους
διώκτες τους. Η νύχτα είχε αρχίσει να πέφτει κι
η ορατότητα ελαττωνόταν με κάθε λεπτό που
περνούσε, αλλά είχε μια αμυδρή εικόνα των κα-
βαλάρηδων που έτρεχαν πίσω από το κοπάδι. Ή-
ταν τυλιγμένοι σε σκούρους μανδύες και κράτα-
γαν μακριά δόρατα. Τα πρόσωπά τους ήταν
κρυμμένα μέσα στις σκιές που δημιουργούσαν
οι κουκούλες τους.

Ο Έλρικ κι οι σύντροφοί του ανάγκασαν τα
άλογά τους να ανέβουν μια απότομη πλαγιά, γυ-
ρεύοντας καταφύγιο στα βράχια που υψώνο-
νταν από πάνω τους.

«Θα σταματήσουμε εδώ», διέταξε ο Έλρικ,
«και θα προσπαθήσουμε να τους αποκρούσουμε.
Στα ανοιχτά θα μπορέσουν εύκολα να μας περι-
κυκλώσουν».

Ο Μούνγκλαμ ένευσε καταφατικά, συμφωνό-
ντας με τη λογική του Έλρικ. Σταμάτησαν τα ι-
δρωμένα τους άτια και ετοιμάστηκαν να πολεμή-
σουν με το κολασμένο κοπάδι και τους μαυρο-
ντυμένους αφεντάδες του.

Γρήγορα, τα τερατώδη σκυλιά ξεχύθηκαν
στην ανηφοριά, με τα ράμφη τους γεμάτα σάλια,
ξύνοντας με τα νύχια τους την πέτρα. Όρθιοι α-
νάμεσα σε δυο βράχια, φράζοντας το άνοιγμα με
τα σώματά τους, ο Έλρικ κι ο Μούνγκλαμ δέχτη-
καν την πρώτη επίθεση και γρήγορα ξέκαναν
τρία από τα ζώα. Αρκετά πήραν τη θέση των σκο-
τωμένων, ενώ οι πρώτοι καβαλάρηδες φάνηκαν
πίσω τους καθώς το σκοτάδι πλησίαζε.

«Μα τον Άριοχ!» είπε ο Έλρικ, αναγνωρίζο-
ντας ξαφνικά τους καβαλάρηδες. «Αυτοί είναι οι
Άρχοντες του Νταρζί — πεθαμένοι εδώ και δέ-

κα αιώνες. Πολεμάμε ζωντανούς νεκρούς, Μούνγκλαμ! Αν δεν μπορέσω να σκεφτώ κάποια μαγεία για να τους σταματήσω, είμαστε χαμένοι!».

Οι ζωντανοί νεκροί δεν φαίνονταν προς το παρόν να έχουν διάθεση να πάρουν μέρος στην επίθεση. Περίμεναν, με τα νεκρά τους μάτια αλλόκοτα φωτισμένα, καθώς τα δαιμονικά σκυλιά προσπαθούσαν να διαπεράσουν το ατσαλένιο δίχτυ που ο Έλρικ κι ο σύντροφός του είχαν υφάνει μεταξύ τους. Ο Έλρικ έσπαζε το κεφάλι του, προσπαθώντας να θυμηθεί κάποιο ξόρκι που να μπορεί να διώξει τους βρυκόλακες. Τελικά ήρθε στο μυαλό του, και ελπίζοντας οι δυνάμεις που θα επικαλούσε θα τον βοηθούσαν, άρχισε να ψέλνει:

Από τους νόμους που κυβερνάνε τους νεκρούς,
εύκολα κανείς δε γλιτώνει.
Όσοι περιφρόνησαν τους Βασιλιάδες της Γης,
Ας βρουν το θάνατο και πάλι.

Δεν έγινε τίποτα. «Απέτυχα», μουρμούρισε ο Έλρικ απελπισμένα, καθώς σταμάτησε την επίθεση ενός σκύλου καρφώνοντας το πλάσμα με το σπαθί του.

Τότε, όμως, το έδαφος σείστηκε και φάνηκε να αναδεύεται κάτω από τα πόδια των αλόγων που καβαλούσαν οι νεκροί.

«Το ξόρκι δεν ήταν αρκετά δυνατό», αναστέναξε ο Έλρικ.

Η γη σείστηκε πάλι και μικροί κρατήρες δημιουργήθηκαν πάνω στο έδαφος, γύρω από το σημείο που οι Άρχοντες του Νταρζί περίμεναν

ανυπόμονα. Μερικές πέτρες κύλισαν και τα άλογα πισοπάτησαν νευρικά. Ύστερα, η γη μούγκρισε.

«Κάνε πίσω!» ούρλιαξε ο Έλρικ προειδοποιητικά. «Κάνε πίσω, αλλιώς θα χαθούμε μαζί τους!» Υποχώρησαν προς τη Σααρίλα και τα άλογα, καθώς το έδαφος άνοιγε κάτω από τα πόδια τους. Τα άλογα των Νταρζί σηκώθηκαν χλιμιντρίζοντας στα πισινά τους πόδια και τα σκυλιά που είχαν απομείνει γύρισαν και κοίταξαν τους κυρίους τους με απορία και αβεβαιότητα. Ένα χαμηλόφωνο βογγητό είχε αρχίσει να βγαίνει από τα χείλη των ζωντανών νεκρών. Ξαφνικά, ολόκληρη η περιοχή γέμισε ρωγμές που άρχισαν να πλαταίνουν. Ο Έλρικ κι οι σύντροφοί του πήδηξαν στα άλογά τους καθώς, με μια τρομακτική ομαδική κραυγή, οι νεκροί Άρχοντες καταβροχθίστηκαν από τη γη, επιστρέφοντας στα βάθη απ'τα οποία τους είχαν καλέσει.

Ένα βαθύ κι ανόσιο χασκόγελο ήρθε μέσα από τα ανοίγματα. Ήταν το κοροϊδευτικό γέλιο των Βασιλέων της Γης που ξανάπερναν πίσω αυτό που δικαιωματικά τους ανήκε. Κλαψουρίζοντας, τα δαιμονικά σκυλιά σύρθηκαν μέχρι το χείλος της τρύπας, μυρίζοντας τριγύρω της. Ύστερα, λες κι όλα είχαν συμφωνήσει την ίδια στιγμή, ρίχτηκαν μέσα στο χάσμα, ακολουθώντας τους κυρίους τους σ'όποια σκοτεινή μοίρα τους περίμενε.

Ο Μούνγκλαμ αναρίγησε. «Έχεις γνωριμίες με πολύ παράξενα άτομα, φίλε Έλρικ», είπε τρέμοντας και έστρεψε ξανά το άλογό του προς τα βουνά.

Έφτασαν τα μαύρα βουνά την επόμενη μέρα

και νευρικά η Σααρίλα τους οδήγησε κατά μήκος του πετρώδους μονοπατιού που είχε απομνημονεύσει. Δεν παρακαλούσε πια τον Έλρικ να γυρίσουν πίσω. Είχε πάρει απόφαση να δεχτεί τη μοίρα που τους περίμενε. Ο Έλρικ καιγόταν από την έμμονη ιδέα μέσα του, σίγουρος ότι θα έβρισκε τελικά την υπέρτατη αλήθεια της ύπαρξης στη Βίβλο των Νεκρών Θεών. Ο Μούνγκλαμ ήταν καλοδιάθετος, αλλά σκεπτικός, ενώ η Σααρίλα ήταν πλημμυρισμένη από ένα κακό προαίσθημα.

Η βροχή ακόμα έπεφτε, ενώ η καταιγίδα μούγκριζε πάνω από τα κεφάλια τους. Τελικά, έφτασαν μπροστά στην μαύρη είσοδο μιας τεράστιας σπηλιάς.

«Δεν μπορώ να σας πω τι βρίσκεται πιο πέρα», είπε η Σααρίλα κουρασμένα. «Το Βιβλίο βρίσκεται κάπου πέρα από την είσοδο αυτής της σπηλιάς».

Ο Έλρικ κι ο Μούνγκλαμ κοιτάχτηκαν με αβεβαιότητα, χωρίς να ξέρουν ποια θα είναι η επόμενη κίνησή τους. Τους φαινόταν περίεργο που τίποτα δεν εφραζε την είσοδο της σπηλιάς ούτε και τίποτα την φρουρούσε.

«Είναι αδιανόητο», είπε ο Έλρικ, «οι κίνδυνοι που περάσαμε να μην ήταν σχεδιασμένοι από κάποιον. Κι όμως, τώρα κανείς δεν προσπαθεί να μας εμποδίσει να μπούμε. Είσαι σίγουρη πως αυτή είναι η σωστή σπηλιά, Σααρίλα;»

Η κοπέλα έδειξε το βράχο πάνω από την είσοδο. Σκαλισμένο επάνω του ήταν ένα παράξενο σύμβολο που ο Έλρικ αναγνώρισε αμέσως.

«Το σήμα του Χάους!» φώναξε ο Έλρικ. «Ίσως έπρεπε να το είχα υποθέσει».

«Ποια είναι η σημασία του, Έλρικ;»

«Είναι το σύμβολο της αιώνιας αναταραχής και αναρχίας», του εξήγησε ο Έλρικ. «Βρισκόμαστε σε μια περιοχή που ελέγχεται από τους Άρχοντες της Εντροπίας ή κάποιον από τους υποτακτικούς τους. Να, λοιπόν, ποιος είναι ο εχθρός μας! Αυτό μπορεί να σημαίνει ένα μόνο πράγμα — το Βιβλίο έχει εξαιρετική σημασία για την τάξη των πραγμάτων σ' αυτή τη διάσταση — πιθανώς και για όλες τις μυριάδες διαστάσεις του σύμπαντος. Να γιατί ο Άριοχ δίσταζε να με βοηθήσει! Είναι κι αυτός ένας Άρχοντας του Χάους!»

Ο Μούνγκλαμ τον κοίταξε απορημένος. «Τί εννοείς, Έλρικ;»

«Δεν ξέρεις ότι δυο δυνάμεις κυβερνούν τον κόσμο και μάχονται σ' έναν αέναο πόλεμο;» του απάντησε ο Έλρικ. «Είναι ο Νόμος και το Χάος. Οι υποστηριχτές του Χάους λένε πως στον κόσμο που αυτοί θα κυβερνούν, τα πάντα θα είναι πιθανά. Όσοι είναι σύμμαχοι του Νόμου, λένε πως χωρίς τον Νόμο τίποτα σταθερό δεν μπορεί να υπάρξει».

«Μερικοί δεν λαβαίνουν μέρος σ' αυτή τη διαμάχη, πιστεύοντας πως η καλύτερη κατάσταση είναι μια ισορροπία ανάμεσα σ' αυτές τις δυο δυνάμεις, αλλά εμείς δεν έχουμε περιθώρια για κάτι τέτοιο. Το Βιβλίο μπορεί να είναι πολύτιμο και για τις δυο παρατάξεις, και υποθέτω πως οι υπηρέτες της Εντροπίας ανησυχούν για το τι δυνάμεις μπορούμε να εξαπολύσουμε αποκτώντας αυτό το Βιβλίο. Ο Νόμος και το Χάος σπάνια επεμβαίνουν άμεσα στις ζωές των ανθρώπων και γι' αυτό λίγοι έχουν συνείδηση της παρουσίας τους. Τώρα, ίσως ανακαλύψω τελικά την απάντηση στο ερώτημα που με βασανίζει — να υπάρχει

μια υπέρτατη δύναμη που να έχει εξουσία πάνω στις δυο παρατάξεις του Νόμου και του Χάους;»

Ο Έλρικ προχώρησε προς το στόμιο της σπηλιάς, προσπαθώντας να διακρίνει κάτι μέσα στο σκοτάδι, ενώ οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν διστακτικά.

«Η σπηλιά έχει μεγάλο βάθος. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να συνεχίσουμε μέχρι να βρούμε τον αντικρινό της τοίχο», είπε ο Έλρικ.

«Ας ελπίσουμε πως αυτός ο τοίχος δεν βρίσκεται προς τα κάτω», είπε ο Μούνγκλαμ ειρωνικά, καθώς ένευσε στον Έλρικ να προχωρήσει πρώτος.

Προχώρησαν στα τυφλά, καθώς η σπηλιά γινόταν όλο και σκοτεινότερη. Οι φωνές τους έφταναν υπόκωφες και μεγεθυμένες στα αυτιά τους, καθώς το έδαφος της σπηλιάς άρχισε να παίρνει κατηφορική κλίση.

«Αυτό το πράγμα δεν είναι σπηλιά αλλά σήραγγα», ψιθύρισε ο Έλρικ. «Μα δεν μπορώ να υποθέσω πού οδηγεί».

Για αρκετές ώρες συνέχισαν να προχωρούν μέσα στο πηχτό σκοτάδι, σφιγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο και αβέβαιοι για την επιφάνεια που πατούσαν, νιώθωντας όμως ότι το έδαφος είχε μια ελαφριά κλίση προς τα κάτω. Έχασαν κάθε αίσθηση του χρόνου και ο Έλρικ άρχισε να πιστεύει πως ζούσε μέσα σ' ένα όνειρο. Τα γεγονότα είχαν εξελιχθεί τόσο απρόβλεπτα που δεν μπορούσε πια να τα αντιμετωπίσει με τη λογική. Η σήραγγα ήταν μακριά, σκοτεινή, πλατιά και κρύα. Δεν τους πρόσφερε καμιά αίσθηση ασφά-

λειας και το έδαφος κάτω από τα πόδια τους ήταν η μόνη τους επαφή με την πραγματικότητα. Άρχισε να νιώθει ότι έμενε συνεχώς στο ίδιο σημείο και πως ήταν το έδαφος κι όχι αυτός που κινιόταν. Οι σύντροφοί του ήταν γραπωμένοι πάνω του, αλλά εκείνος δεν τους ένιωθε. Το μυαλό του είχε μουδιάσει. Μερικές φορές ταλαντευόταν κι ένιωθε σαν να βρισκόταν στο χείλος ενός γκρεμού. Μερικές φορές παραπατούσε κι έπεφτε, αλλά το κορμί του συναντούσε μόνο τη σκληρή πέτρα, διαψεύδοντας την αίσθηση του απύθμενου κενού μέσα στο οποίο φοβόταν πως θα κατρακυλήσει.

Τελικά, άρχισε να διακρίνει μπροστά του μια αμυδρή γαλάζια λάμψη και κατάλαβε πως πραγματικά κινιόταν μπροστά. Άρχισε να τρέχει στην κατηφοριά, αλλά αμέσως κατάλαβε πως πήγαινε πολύ γρήγορα για να ελέγξει την ταχύτητά του. Μια αλλόκοτη οσμή διαπερνούσε τον ψυχρό αέρα της σπηλιάς και ο φόβος ήταν μια ρευστή δύναμη που τον πλημμύριζε.

Οι σύντροφοί του θα πρέπει να ένιωθαν το ίδιο συναίσθημα, γιατί, παρ' όλο που δεν έλεγαν λέξη, ο Έλρικ μπορούσε να διαισθανθεί τον πανικό τους. Σαν κουρδισμένοι, προχωρούσαν προς τη χλωμή γαλαζωπή λάμψη μπροστά τους.

Τελικά, βγήκαν από τη σήραγγα και έμειναν αποσβολωμένοι μπροστά στο εξόκοσμο τοπίο που συνάντησαν μπροστά τους. Από πάνω τους, ο ίδιος ο αέρας φαινόταν να έχει το παράξενο γαλάζιο χρώμα που τους είχε αρχικά προσελκύσει. Βρίσκονταν πάνω σε μια βραχώδη προεξοχή και, αν και ακόμα υπήρχε σκοτάδι γύρω τους, η γαλάζια ακτινοβολία φώτιζε ένα κομμάτι λαμπε-

ρής ασημωπής ακτής από κάτω τους. Αυτή την ακτή την έγλυφαν τα νερά μιας σκούρας θάλασσας που αναδευόταν συνεχώς σαν ένας υγρός γίγαντας σε ανήσυχο ύπνο. Σκορπισμένα κατά μήκος της ασημένιας παραλίας ήταν τα συντρίμια πολλών παράξενων πλοιαρίων που το καθένα είχε ένα διαφορετικό σχέδιο από τα άλλα. Η θάλασσα χανόταν μέσα στο σκοτάδι και πουθενά δεν φαινόταν ορίζοντας. Από πίσω τους, μπορούσαν να δουν έναν απότομο γκρεμό που κι αυτός επίσης χανόταν στο σκοτάδι μετά από κάποιο σημείο. Έκανε ένα απίστευτα διαπεραστικό κρύο. Αν κι η θάλασσα αντάριαζε από κάτω τους, δεν υπήρχε υγρασία στον αέρα ούτε και μυρωδιά αλμύρας. Το θέαμα ήταν ανατριχιαστικό και, εκτός από τη θάλασσα, οι τρεις τους ήταν τα μόνα πράγμα που κινούνταν — και τα μόνα που έκαναν κάποιο θόρυβο, γιατί η θάλασσα ήταν τρομακτικά βουβή μέσα στην ασταμάτητη κίνησή της.

«Τί κάνουμε τώρα, Έλρικ;» ψιθύρισε ο Μούνγκλαμ, τρέμοντας.

Ο Έλρικ κούνησε το κεφάλι του με αμφιβολία και έμεινε αρκετή ώρα αμίλητος πριν πει: «Μια και δεν είναι τόσο πρακτικό να γυρίσουμε πίσω, θα διασχίσουμε τη θάλασσα».

Η φωνή του ήταν υπόκωφη καθώς μιλούσε, λες κι ο ίδιος δεν είχε συνείδηση του τι έλεγε.

Σκαλιά κομένα πάνω στο βράχο οδηγούσαν προς την παραλία κι ο Έλρικ άρχισε να τα κατεβαίνει. Οι άλλοι δυο τον άφησαν να τους οδηγήσει, κοιτάζοντας γύρω με τα μάτια φωτισμένα από ένα τρομαγμένο δέος.

Τα πόδια τους σύλησαν την απόλυτη σιωπή

καθώς έφτασαν την ασημένια παραλία με τα κρυσταλλώδη βότσαλα και άρχισαν να τα τρίζουν από κάτω τους. Τα μάτια του Έλρικ καρφώθηκαν πάνω σ' ένα από τα αντικείμενα που γέμιζαν την ακτή και χαμογέλασε. Έσεισε το κεφάλι βίαια πέρα-δώθε, λες κι ήθελε να καθαρίσει το μυαλό του. Τρέμοντας έδειξε μια από τις βάρκες και οι άλλοι διέκριναν πως, αντίθετα με τις υπόλοιπες, αυτή ήταν άθικτη. Ήταν βαμένη μ' ένα ζωηρό κίτρινο και κόκκινο χρώμα έτσι που φαινόταν παράξενα αταίριαστη μέσα στο καταθλιπτικό τοπίο. Πλησιάζοντας πιο κοντά, είδαν πως ήταν καμωμένη από ξύλο, αλλά ξύλο ανόμοιο με οποιοδήποτε άλλο είχαν συναντήσει μέχρι τώρα. Ο Μούνγκλαμ πέρασε τα κοντόχοντρα δάχτυλά του κατά μήκος της επιφάνειάς της.

«Σκληρό σα σίδερο», είπε βαριανασαίνοντας. «Δεν είναι ν' απορεί κανείς που δεν σάπισε όπως τα άλλα σκαριά». Κοίταξε μέσα και αναρίγησε. «Νομίζω πως ο ιδιοκτήτης της δεν θα έχει αντίρρηση να την πάρουμε», είπε ειρωνικά.

Ο Έλρικ κι η Σααρίλα τον κατάλαβαν όταν είδαν τον σκελετό που βρισκόταν στον πάτο της βάρκας, κουλουριασμένο σε μια αφύσικη θέση. Ο Έλρικ έσκυψε μέσα, τον έπιασε και τον πέταξε πάνω στις πέτρες. Τα κόκκαλα σκόρπισαν στην παραλία και το κρανίο κύλισε μέχρι την άκρη του νερού απ' όπου φαινόταν να κοιτάζει τυφλά τον ωκεανό.

Καθώς ο Έλρικ κι ο Μούνγκλαμ προσπαθούσαν να ρίξουν τη βάρκα στη θάλασσα, η Σααρίλα προχώρησε λίγο πιο πέρα και σκύβοντας έβαλε το χέρι της μέσα στο υγρό της θάλασσας. Πετάχτηκε επάνω απότομα, τινάζοντας τα δάχτυλά

της για να το βγάλει από πάνω της.

«Δεν είναι νερό σαν κι αυτό που ξέρουμε», είπε. Εκείνη την άκουσαν, αλλά δεν είπαν τίποτα.

«Θα χρειαστούμε ένα πανί», μουρμούρισε ο Έλρικ. Η παγερή αύρα φυσούσε προς τη μεριά του ωκεανού. «Ένας μανδύας μας είναι αρκετός». Έβγαλε το μανδύα του και τον έδεσε πάνω στο κατάρτι του πλοιαρίου. «Δυο από μας πρέπει να τον κρατάμε από τις άκρες του», είπε. «Μ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούμε να έχουμε κάποιον έλεγχο πάνω στην κατεύθυνση που θα κινείται η βάρκα. Είναι πρόχειρη λύση, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι καλύτερο».

Έσπρωξαν τη βάρκα στη θάλασσα, προσέχοντας να μην βρέξουν τα πόδια τους.

Ο άνεμος φούσκωσε το πανί και άρχισε να ανοίγει την βάρκα προς τον ωκεανό ταχύτερα απ' ότι ο Έλρικ είχε στην αρχή υπολογίσει. Η βάρκα έτρεχε λες και με δική της βούληση και οι μύες του Έλρικ και του Μούνγκλαμ άρχισαν να πονούν καθώς προσπαθούσαν να συγκρατήσουν τις κάτω άκρες του πανιού.

Σύντομα, η ασημένια παραλία χάθηκε από τα μάτια τους και δεν μπορούσαν να διακρίνουν τίποτε άλλο εκτός από το γαλαζωπό φως πάνω από τα κεφάλια τους. Τότε ήταν που άκουσαν τον ξερό ήχο από φτερουγίσματα ψηλά από πάνω τους και σήκωσαν τα μάτια.

Πετώντας πάνω σε τεράστια φτερά από δέρμα, τρία ογκώδη πιθηκοειδή πλάσματα κατέβαιναν προς το μέρος τους. Η Σααρίλα τα αναγνώρισε και στραβοκατάπιε.

«Κλακάρς!»

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους καθώς

τραβούσε το ξίφος του. «Αυτό που λες είναι απλά ένα όνομα. Τι είναι στην πραγματικότητα». Δεν πρόλαβε, όμως, να πάρει απάντηση, γιατί ο φτερωτός πίθηκος που πήγαινε μπροστά όρμησε προς το μέρος τους βγάζοντας άναρθρες κραυγές και αποκαλύπτοντας κοφτερά σκυλόδοντα μέσα από το ορθάνοιχτο μουσούδι του. Ο Μούνγκλαμ άφησε την άκρη του πανιού που κρατούσε και προσπάθησε να χτυπήσει το πλάσμα, αλλά εκείνο έκανε την τελευταία στιγμή στο πλάι και φτεροκοπώντας πήρε ύψος ξανά.

Ο Έλρικ ξεθηκάρωσε το Στορμπρίνγκερ και έμεινε έκπληκτος. Η λεπίδα παρέμενε σιωπηλή, χωρίς να βγάζει το γνώριμο ουρλιαχτό του θριάμβου. Αντί για το συνηθισμένο συναίσθημα δύναμης που τον πλημμύριζε, ένιωσε απλά ένα έλαφρό γαργάλημα να του διαπερνάει το μπράτσο. Για μια στιγμή, πανικοβλήθηκε — χωρίς το σπαθί θα έχανε σύντομα όλη τη δύναμή του. Καταπολέμησε το φόβο του και χρησιμοποίησε το σπαθί του για να προστατευτεί από την επίθεση ενός από τους φτερωτούς πιθήκους.

Ο πίθηκος άρπαξε τη λεπίδα, ρίχνοντας τον Έρλικ ανάσκελα, αλλά ούρλιαξε με πόνο καθώς το σπαθί του έκοψε αρκετά δάχτυλα που έπεσαν ματωμένα και συσπώμενα στον πάτο της βάρκας. Ο Έλρικ πιάστηκε από την κουπαστή και σηκώθηκε πάλι όρθιος. Στριγγλίζοντας από αγωνία, ο φτερωτός πίθηκος επιτέθηκε ξανά, αλλά αυτή τη φορά με περισσότερη προσοχή. Ο Έλρικ μάζεψε όλη τη δύναμή του και έδωσε ένα χτύπημα κρατώντας και με τα δυο χέρια το σπαθί. Κατάφερε να ανοίξει στη μέση το ένα φτερό και το σακατεμένο ζώο έπεσε μέσα στη βάρκα.

Υπολογίζοντας το σημείο όπου θα έπρεπε να βρίσκεται η καρδιά του, ο Έλρικ έχωσε τη λεπίδα κάτω από το κλειδοκόκκαλο. Ο πίθηκος έμεινε ακίνητος.

Ο Μούνγκλαμ χτυπούσε φοβισμένος τους άλλους δυο πιθήκους που του είχαν ριχτεί από δεξιά κι αριστερά. Είχε πέσει στο ένα γόνατο και πελεκούσε στα τυφλά. Είχε καταφέρει να ανοίξει το κεφάλι του ενός, αλλά εκείνος, παρ' ότι φαίνονταν να πονάει τρομερά, συνέχιζε να του επιτίθεται. Ο Έλρικ πέταξε το Στόρμπρίνγκερ μέσα στο σκοτάδι κι εκείνο κάρφωσε το πληγωμένο ζώο στο λαιμό. Ο πίθηκος γράπωσε το σπαθί και με τα δυο του χέρια και μετά έπεσε έξω από τη βάρκα. Το πτώμα του επέπλεε πάνω στο υγρό, αλλά σιγά-σιγά άρχιζε να βουλιάζει. Ο Έλρικ άπλωσε απελπισμένα το χέρι του για να πιάσει το σπαθί. Έμεινε έκπληκτος βλέποντας πως η λεπίδα βούλιαζε μαζί με το ζώο. Θυμόταν πως κάποτε είχε πετάξει το σπαθί στη θάλασσα κι αυτό είχε αρνηθεί να βουλιάξει. Τώρα, παρασυρόταν κάτω από την επιφάνεια όπως θα έκανε οποιοδήποτε μεταλλικό όπλο. Τελικά, κατάφερε να το πιάσει από τη λαβή και να το τραβήξει έξω από το κουφάρι του φτερωτού πιθήκου.

Η δύναμή του χανόταν γρήγορα. Τί εξώκοσμοι νόμοι κυβερνούσαν αυτόν τον σπηλαιώδη κόσμο; Δεν μπορούσε να υποθέσει και η μοναδική του απασχόληση ήταν τώρα πώς να ξανακερδίσει τη χαμένη του δύναμη. Χωρίς τη βοήθεια του ρουνικού σπαθιού, κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον!

Το κυρτό ξίφος του Μούνγκλαμ είχε ξεκοιλιάσει το τελευταίο πλάσμα και ο μικροσκοπικός άντρας ετοιμαζόταν να πετάξει το πτώμα του στη θάλασσα. Γύρισε προς τον Έλρικ, χαμογελώντας θριαμβευτικά.

«Ωραία μάχη», είπε.

Ο Έλρικ έσεισε το κεφάλι. «Πρέπει να διασχίσουμε αυτή τη θάλασσα πολύ γρήγορα, αλλιώς είμαστε χαμένοι. Η δύναμή μου φεύγει από μέσα μου».

«Μα, πώς; Γιατί;»

«Δεν ξέρω — εκτός κι αν οι δυνάμεις της Εντροπίας έχουν εδώ μεγαλύτερη ισχύ. Βιαστήτε — δεν έχουμε ώρα για λόγια».

Τα μάτια του Μούνγκλαμ ήταν ανήσυχα. Αναγκάστηκε να κάνει αυτό που του έλεγε ο Έλρικ.

Τρέμοντας από την αδυναμία, ο Έλρικ προσπάθησε να κρατήσει όσο καλύτερα μπορούσε την μια άκρη του φουσκωμένου πανιού. Η Σααρίλα πήγε κοντά του να τον βοηθήσει και τα λεπτά της χέρια έκλεισαν πάνω από τα δικά του. Τα μάτια της έλαμπαν από συμπόνια.

«Τι ήταν αυτά τα πλάσματα;» είπε ο Μούνγκλαμ ξεροκαταπίνοντας και βαριανασαίνοντας.

«Ήταν Κλακάρς», απάντησε η Σααρίλα. «Είναι οι αρχαίοι πρόγονοι του λαού μου που θεωρείται πως δημιούργησε τον πρώτο πολιτισμό επάνω στον πλανήτη».

«Όποιος γυρεύει να μας σταματήσει σ' αυτή την αναζήτηση, καλά θα κάνει να προσπαθήσει να βρει έναν πιο πρωτότυπο τρόπο», είπε ο Μούνγκλαμ χαμογελώντας ειρωνικά. «Οι παλιές μέθοδοι δεν έχουν πια αποτέλεσμα». Όμως, οι άλλοι δυο δεν χαμογέλασαν, γιατί ο Έλρικ ήταν μισολιπόθυμος και η γυναίκα ενδιαφερόταν μό-

νο για την κατάστασή του. Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους και συνέχισε να κοιτάζει μπροστά.

Όταν μίλησε ξανά, λίγο αργότερα, η φωνή του ήταν γεμάτη ενθουσιασμό. «Πλησιάζουμε στεριά!»

Ήταν πράγματι στεριά και την πλησίαζαν γρηγορότερα απ' όσο θα 'πρεπε. Ο Έλρικ προσπάθησε να ορθοποδήσει και είπε με δυσκολία: «Αφήσε το πανί!» Ο Μούνγκλαμ τον υπάκουσε. Η βάρκα χτύπησε μια άλλη ασημωπή παραλία και η καρίνα της άνοιξε μια βαθιά αυλακιά μέσα στα χαλίκια. Σταμάτησε απότομα, έγειρε στο ένα πλάι, και οι τρεις επιβάτες της κατρακύλισαν πάνω στην κουπαστή.

Ο Μούνγκλαμ κι η Σααρίλα πετάχτηκαν όρθιοι και έσυραν τον εξουθενωμένο αλμπίνο στην παραλία. Κατάφεραν να τον κουβαλήσουν σε αρκετή απόσταση, μέχρι που τα κρυσταλλοειδή χαλίκια έδωσαν τη θέση τους σε πυκνά μούσκλια που έπνιγαν τον ήχο από τις περπατησιές τους. Τον ακούμπισαν κάτω και τον κοίταξαν ανήσυχα, αβέβαιοι για το τί έπρεπε να κάνουν στη συνέχεια.

Ο Έλρικ προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δεν μπόρεσε. «Δώστε μου λίγο χρόνο», είπε ξεροκαταπίνοντας. «Δεν πρόκειται να πεθάνω, αλλά η όρασή μου έχει ήδη θαμπώσει. Μπορώ μονάχα να ελπίζω πως η δύναμη του σπαθιού θα ξαναγυρίσει τώρα που βρισκόμαστε στη στεριά».

Με μεγάλη προσπάθεια, τράβηξε το Στορμπρίνγκερ από το θηκάρι του και χαμογέλασε με ανακούφιση καθώς το δαιμονικό σπαθί βόγγηξε

και ύστερα άρχισε να τραγουδάει ένα τραγούδι που όλο και δυνάμωνε σε ένταση ενώ μαύρη φωτιά τρεμόπαιζε σε όλο το μήκος του. Ήδη, η δύναμή του κυλούσε μέσα στο σώμα του Έλρικ, δίνοντας του νέα ζωτικότητα. Παρ' όλα αυτά, τα πορφυρά μάτια του ασπρομάλλη φλέγονταν από μια τρομερή θλίψη.

«Χωρίς αυτό το μαύρο σπαθί», μούγκρισε, «απ' ότι βλέπετε, είμαι ενα τίποτα. Πώς, όμως, με επηρεάζει; Θα είμαι δεμένος μαζί του για πάντα;»

Οι άλλοι δεν του απάντησαν. Είχαν κι οι δυο συνταραχτεί από ένα συναίσθημα που δεν μπορούσαν να προσδιορίσουν — κάτι που περιείχε φόβο, μίσος, οίκτο...μαζί με κάτι άλλο...

Τελικά, ο Έλρικ σηκώθηκε τρεκλίζοντας και τους οδήγησε σιωπηλά προς ένα πιο φυσικό φως που έλαμπε πίσω από την χορταριασμένη πλαγιά. Μπορούσαν να δουν ότι προερχόταν από ένα πλατύ φρεάτιο που προφανώς οδηγούσε στον έξω κόσμο. Μέσα σ' αυτό το φως μπορούσαν να διακρίνουν ένα σκούρο ακανόνιστο σχήμα που υψωνόταν μέσα στις σκιές.

Καθώς πλησίαζαν, κατάλαβαν πως ήταν ένα κάστρο από μαύρη πέτρα, σκεπασμένο με σκουροπράσινους λειχήνες που το αγκάλιαζαν προστατευτικά. Κάλυπτε μια τεράστια περιοχή και πύργοι φαίνονταν να ξεφυτρώνουν τυχαία από μέσα του. Πουθενά δεν υπήρχαν παράθυρα, και το μόνο άνοιγμα ήταν μια ψηλή είσοδος φραγμένη από χοντρά μεταλλικά κάγγελα που έλαμπαν κόκκινα χωρίς όμως να αναδίδουν θερμότητα. Πάνω από την πύλη, σκαλισμένο σε κεχριμπάρι ήταν το σύμβολο των Αρχόντων της Εντροπίας,

οκτώ βέλη που έβγαιναν από ένα κεντρικό σημείο προς όλες τις κατευθύνσεις. Φαινόταν να αιωρείται στον αέρα, χωρίς να αγγίζει τη μαύρη, χορταριασμένη πέτρα.

«Νομίζω πως η αναζήτησή μας τελειώνει εδώ», είπε ο Έλρικ βλοσυρά. «Εδώ ή πουθενά».

«Πριν προχωρήσουμε περισσότερο, Έλρικ, θα ήθελα να μάθω τί είναι αυτό που ζητάτε», μουρμούρισε ο Μούνγκλαμ. «Νομίζω πως έχω πια αυτό το δικαίωμα».

«Ένα βιβλίο», είπε ο Έλρικ αδιάφορα. «Τη Βίβλο των Νεκρών Θεών. Είμαι σίγουρος πως βρίσκεται μέσα στα τείχη αυτού του κάστρου. Φτάσαμε το τέλος του ταξιδιού μας».

Ο Μούνγκλαμ σήκωσε τους ώμους. «Τα λόγια σου δε μου λένε τίποτα», είπε χαμογελώντας. «Ελπίζω να μου δώσετε κι εμένα κάποιο μικρό μερίδιο από την αξία του».

Ο Έλρικ μειδίασε παρ' όλο το πάγωμα που ένιωθε στα σωθικά του, αλλά δε απάντησε στον Μούνγκλαμ. «Πρώτα πρέπει να μπούμε στο κάστρο», είπε τελικά.

Λες και τα κάγγελα της πύλης τον είχαν ακούσει, πήραν ένα χλωμό πράσινο χρώμα, μετά ξανάγιναν κόκκινα και τελικά χάθηκαν σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ. Η είσοδος ήταν ανοιχτή.

«Αυτό δεν μ' αρέσει καθόλου», μούγκρισε ο Μούνγκλαμ. «Πρέπει να είναι κάποια παγίδα. Να μπούμε έτσι για να κάνουμε το χατήρι όποιου μας περιμένει μέσα;»

«Και τι άλλο μπορούμε να κάνουμε;» είπε ήρεμα ο Έλρικ.

«Να γυρίσουμε πίσω ή να προσπεράσουμε! Να αποφύγουμε το κάστρο και να μην προκαλέσουμε τον Φύλακα του Βιβλίου!» φώναξε η Σααρίλα, σφίγγοντας το δεξί μπράτσο του ασπρομάλλη ενώ ολόκληρο το κορμί της έτρεμε από το φόβο. «Ξέχνα το Βιβλίο, Έλρικ!»

«Τώρα;» είπε ο Έλρικ γελώντας. «Μετά από ένα τέτοιο ταξίδι; Όχι, Σααρίλα, όχι όταν η αλήθεια είναι τόσο κοντά. Καλύτερα να πεθάνω παρά να μην προσπαθήσω να αποκτήσω τη σοφία του Βιβλίου, τώρα που βρίσκεται σχεδόν μπροστά μου».

Τα δάχτυλα της Σααρίλα χαλάρωσαν το σφίξιμό τους και οι ώμοι της καμπούριασαν. «Δεν μπορούμε να πολεμήσουμε με τους απόστολους του Χάους».

«Ίσως δεν χρειαστεί». Ο Έλρικ δεν πίστευε στα λόγια του, αλλά το στόμα του ήταν παραμορφωμένο από κάποιο μαύρο συναίσθημα, έντονο και τρομακτικό. Ο Μούνγκλαμ κοίταξε τη Σααρίλα.

«Η Σααρίλα έχει δίκιο», είπε. «Δεν θα βρεις τίποτα εκτός από πικρία και ίσως θάνατο μέσα στα τείχη αυτού του κάστρου. Καλύτερα να ανεβούμε εκείνα τα σκαλοπάτια και να προσπαθήσουμε να φτάσουμε την επιφάνεια». Έδειξε μερικά σκαλοπάτια που φαίνονταν να οδηγούν προς το χάσμα της οροφής της σπηλιάς.

Ο Έλρικ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Φύγετε εσείς, αν θέλετε».

Ο Μούνγκλαμ μόρφασε μπερδεμένος. «Είσαι πολύ πεισματάρης, φίλε Έλρικ. Αφού λοιπόν είναι όλα ή τίποτα, θα έρθω μαζί σου, αν και προσωπικά θα προτιμούσα τον συμβιβασμό».

Ο Έλρικ άρχισε να περπατάει αργά προς τη σκοτεινή είσοδο του πανύψηλου κάστρου.

Σε μια μεγάλη, σκιερή αυλή, μια ψηλή μορφή τυλιγμένη σε πορφυρή φωτιά στεκόταν και τους περίμενε.

Ο Έλρικ πέρασε την πύλη και ο Μούνγκλαμ με την Σααρίλα τον ακολούθησαν με νευρικότητα.

Ηχηρό γέλιο ξεχύθηκε από το στόμα του γίγαντα και η πορφυρή φωτιά γύρω απ' το σώμα του φούντωσε ακόμα περισσότερο. Ήταν γυμνός και άοπλος, αλλά η δύναμη που ανέδιδε ήταν τόση ώστε ανάγκασε τους τρεις να πισωπατήσουν. Το δέρμα του ήταν φολιδωτό και είχε ένα σκούρο μαβί χρώμα. Το ογκώδες σώμα του ήταν γεμάτο μύες, καθώς ακουμπούσε ελαφρά στις μύτες των ποδιών του. Το κρανίο του ήταν μακρόστενο και έγερνε απότομα προς τα πίσω από το μέτωπο και τα μάτια του έμοιαζαν με δυο σκλήθρες από γαλαζωπό ατσάλι, χωρίς κόρη ή ασπράδι. Ολόκληρο το κορμί του συνταρασσόταν από μια δαιμονική χαρά.

«Σε χαιρετίζω, Έλρικ του Μελνιμπονέ, και σε συγχαίρω για την αξιοθαύμαστη επιμονή σου!»

«Ποιος είσαι εσύ;» μούγκρισε ο Έλρικ, με το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.

«Είμαι ο Ορουνλού ο Φύλακας, κι αυτό είναι ένα φρούριο των Αρχόντων της Εντροπίας». Ο γίγαντας χαμογέλασε κυνικά. «Δεν χρειάζεται να πασπατεύεις με τόση νευρικότητα το γελοίο σπαθί σου, γιατί θα πρέπει να ξέρεις πως δεν μπορώ να σε βλάψω τώρα. Έχω αποκτήσει τη δύναμη να παραμένω στον κόσμο σου μόνο αφό του έκανα αυτόν τον όρκο».

Η φωνή του Έλρικ πρόδωσε την έκπληξή του. «Δεν μπορείς να μας σταματήσεις;»

«Δεν τολμώ — αφού όλες μου οι έμεσες προσπάθειες απέτυχαν. Όμως, θα πρέπει να παραδεχτώ ότι οι ανόητες ιδέες σου με κάνουν και απορώ. Το Βιβλίο έχει σημασία για μας, αλλά τι μπορεί να σημαίνει για σένα; Το φρουρούσα για τριακόσιους αιώνες και ποτέ δεν μπήκα στην περιέργεια να προσπαθήσω να ανακαλύψω γιατί οι Κύριοί μου του έχουν δώσει τόσο μεγάλη σημασία — γιατί μπήκαν στον κόπο να το σώσουν όταν κατευθυνόταν προς τον ήλιο και το έθαψαν σ' αυτήν τη βαρετή μπάλα από χώμα που κατοικείται από τους τόσο βραχύβιους παλιάτσους που ονομάζονται άνθρωποι».

«Αναζητώ την αλήθεια», είπε ο Έλρικ επιφυλακτικά.

«Δεν υπάρχει άλλη αλήθεια εκτός από αυτήν της Αέναης Πάλης», είπε με πεποίθηση ο πορφυρός γίγαντας.

«Τι κυβερνάει υπεράνω των δυνάμεων του Νόμου και του Χάους;» ρώτησε ο Έλρικ. «Τι είναι αυτό που ελέγχει το δικό σου πεπρωμένο όπως και το δικό μου;»

Ο γίγαντας ζάρωσε το μέτωπο.

«Σ' αυτήν την ερώτηση δεν μπορώ να σου απαντήσω. Δεν γνωρίζω. Υπάρχει μόνο η Κοσμική Ζυγαριά».

«Τότε το Βιβλίο ίσως μου πει ποιος την κρατάει», είπε ο Έλρικ αποφασισμένα. «Άσε με να περάσω. Πες μου πού βρίσκεται».

Ο γίγαντας έκανε στο πλάι, χαμογελώντας ειρωνικά. «Βρίσκεται σ' ένα μικρό δωμάτιο του κεντρικού πύργου. Έχω ορκιστεί να μην πατήσω ποτέ το πόδι μου εκεί, αλλιώς μπορεί ακόμα και

να σε συνόδευα. Αν θέλεις, πήγαινε. Το καθήκον μου εκπληρώθηκε».

Ο Έλρικ, ο Μούνγκλαμ κι η Σααρίλα κινήθηκαν προς την είσοδο του πύργου, αλλά πριν μπουν ο γίγαντας μίλησε πίσω τους προειδοποιητικά.

«Μου έχουν πει ότι η γνώση που περιέχεται στο Βιβλίο μπορεί να βαρύνει την Ζυγαριά προς το μέρος του Νόμου. Αυτό με φοβίζει, αλλά υπάρχει και μια άλλη πιθανότητα που με φοβίζει ακόμα περισσότερο».

«Και ποια είναι αυτή;» ρώτησε ο Έλρικ.

«Θα μπορούσε να δημιουργήσει μια τέτοια τρομακτική αλλαγή στο πολυσύμπαν, που να έχει σαν αποτέλεσμα την απόλυτη εντροπία. Οι Κύριοί μου δεν επιθυμούν κάτι τέτοιο — γιατί αυτό θα σήμαινε τελικά την καταστροφή όλης της ύλης. Υπάρχουμε μόνο για να πολεμούμε — όχι για να νικήσουμε, αλλά για να διατηρούμε την αέναη πάλη».

«Αυτό δεν με ενδιαφέρει», του είπε ο Έλρικ. «Έχω πολύ λίγα να χάσω».

«Πήγαινε, τότε».

Ο γίγαντας βγήκε από την αυλή και χάθηκε στο σκοτάδι.

Μέσα στον πύργο, ένα αλλόκοτο χλωμό φως φώτιζε μια ελικοειδή σκάλα που οδηγούσε προς πάνω. Ο Έλρικ άρχισε να την ανεβαίνει αμίλητα πάνω. Ο Έλρικ άρχισε να την ανεβαίνει αμίλητα

Η σκάλα τους οδήγησε τελικά σε μια κάμαρα γεμάτη από εκτυφλωτικό και πολύχρωμο φως που δεν έβγαινε έξω αλλά παρέμενε περιορισμέ-

νο μέσα στο δωμάτιο που το έκλεινε.

Σκιάζοντας τα κόκκινα μάτια του με το χέρι, ο Έλρικ προχώρησε μπροστά και μέσα από μισόκλειστα βλέφαρα είδε την πηγή του φωτός που βρισκόταν πάνω σ' ένα μικρό μαρμάρινο βάθρο στο κέντρο του δωματίου.

Το ίδιο μισοτυφλωμένοι από το λαμπερό φως, ο Μούνγκλαμ κι η Σααρίλα μπήκαν μέσα στο δωμάτιο και κοκκάλωσαν από το δέος μπροστά στο θέαμα.

Ήταν ένα τεράστιο βιβλίο — η Βίβλος των Νεκρών Θεών, με το κάλυμμά του σκεπασμένο από εξώκοσμα πετράδια που ακτινοβολούσαν το παράξενο φως. Φαινόταν να πάλλεται ολόκληρο, φωτισμένο από χίλια χρώματα.

«Επιτέλους», είπε ο Έλρικ με βαριά ανάσα. «Επιτέλους, η Αλήθεια!»

Προχώρησε μπροστά τρεκλίζοντας, σαν κάποιος αποβλακωμένος από το πολύ πιοτό, και τα χλωμά του χέρια απλώθηκαν προς το αντικείμενο που με τόσο άγρια πικρία αναζητούσε. Άγγιξε το παλλόμενο κάλυμμα του Βιβλίου και, τρέμοντας, το σήκωσε.

«Τώρα, θα μάθω!» είπε με ανακούφιση.

Με ένα κρότο, το κάλυμμα έπεσε στο πάτωμα, σκορπίζοντας τα λαμπερά πετράδια πάνω στις πέτρινες πλάκες.

Κάτω από τα συσπώμενα χέρια του Έλρικ δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από έναν σωρό κιτρινωπής σκόνης.

«Όχι!» Η κραυγή του ήταν γεμάτη αγωνία και δυσπιστία. «Όχι!» Δάκρυα κυλούσαν πάνω στο παραμορφωμένο πρόσωπό του, καθώς περνούσε τα δάχτυλά του μέσα από τη λεπτή σκόνη. Με

ένα βογγητό που συντάραξε όλο το κορμί του, έπεσε μπροστά, χτυπώντας με το πρόσωπο την διαλυμένη περγαμηνή. Ο χρόνος είχε καταστρέψει το Βιβλίο που είχε μείνει ανέγγιχτο στην ίδια θέση για τριακόσιους αιώνες. Οι Θεοί που το είχαν δημιουργήσει είχαν χαθεί και τώρα η γνώση του Βιβλίου τους ακολουθούσε στη λήθη.

Στέκονταν στην πλαγιά του ψηλού βουνού και κοιτούσαν τις πράσινες πεδιάδες από κάτω τους. Ο ήλιος έλαμπε κι ο ουρανός ήταν καθαρός και γαλάζιος. Από πίσω τους, ήταν το χάσμα που οδηγούσε στο κάστρο των Αρχόντων της Εντροπίας.

Ο Έλρικ κοιτούσε τον κόσμο με θλιμμένα μάτια και το κεφάλι του είχε χαμηλώσει κάτω από το βάρος της κούρασης και της μαύρης απελπισίας. Δεν είχε βγάλει κουβέντα από τη στιγμή που οι σύντροφοί του τον είχαν σύρει από την κάμαρα του Βιβλίου. Τώρα, σήκωσε το χλωμό του πρόσωπο και μίλησε με μια φωνή χρωματισμένη από τον αυτοσαρκασμό και γεμάτη πικρία —μια μοναχική φωνή, σαν το κάλεσμα των θαλασσοπουλιών που κάνουν κύκλους στον παγερό αέρα, πάνω από γκρίζες θάλασσες.

«Τώρα», είπε, «θα ζήσω όλη μου τη ζωή χωρίς ποτέ να μάθω γιατί την έζησα, και αν είχε σκοπό ή όχι. Ίσως το Βιβλίο να μου είχε πει, μα, άραγε, θα το είχα πιστέψει ακόμα και τότε; Είμαι ο αιώνιος σκεπτικιστής — ποτέ δεν θα είμαι σίγουρος πως εγώ υπαγορεύω τις πράξεις στον εαυτό μου — ποτέ δεν θα είμαι σίγουρος ότι δεν με καθοδηγεί κάποια υπέρτατη οντότητα.

«Ζηλεύω όσους γνωρίζουν. Το μόνο που μπο-

ρώ να κάνω τώρα είναι να συνεχίσω την αναζήτησή μου και να ελπίζω, ανέλπιδα, ότι πριν η ζωή μου τελειώσει θα μπορέσω να δω την αλήθεια με τα μάτια μου».

Η Σααρίλα έκλεισε τα άτονα χέρια του μέσα στα δικά της και τα μάτια της ήταν βουρκωμένα.

«Έλρικ, άσε με να σε παρηγορήσω».

Ο ασπρομάλλης την κοίταξε πικρόχολα. «μακάρι να μην είχαμε συναντηθεί ποτέ, Σααρίλα. Για λίγο, μου έδωσες ελπίδα και νόμισα πως τελικά συμφιλιώθηκα με τον εαυτό μου. Όμως, εξαιτίας σου, είμαι τώρα ακόμα πιο απελπισμένος από πριν. Δεν υπάρχει σωτηρία σ' αυτόν τον κόσμο — μόνο δαιμονική καταδίκη. Γεια σου».

Τράβηξε τα χέρια του από τα δικά της και άρχισε να κατεβαίνει τη βουνοπλαγιά.

Ο Μούνγκλαμ κοίταξε πρώτα τη Σααρίλα και μετά τον Έλρικ. Πήρε κάτι από το πουγκί του και το έκλεισε στην παλάμη της Σααρίλα.

«Καλή τύχη», της φώναξε, και μετά άρχισε να τρέχει πίσω από τον Έλρικ μέχρι που τον έφτασε.

Παρ' όλη τη στενοχώρια του, ο Έλρικ άκουσε τον Μούνγκλαμ και γύρισε για να του μιλήσει. «Τι συμβαίνει, φίλε Μούνγκλαμ; Γιατί με ακολουθείς;»

«Σε ακολούθησα μέχρι τώρα, αφέντη Έλρικ, και δεν βλέπω το λόγο να σταματήσω», είπε ο μικροσκοπικός άντρας χαμογελώντας πονηρά. «Εξάλλου, εγώ δεν μοιάζω με σένα κι είμαι υλιστής. Κάπου πρέπει να βρούμε λεφτά για να φάμε».

Ο Έλρικ συνωφρυώθηκε, νιώθοντας μια θέρμη μέσα του. «Τι εννοείς, Μούνγκλαμ;»

Ο Μούνγκλαμ χασκογέλασε. «Εκμεταλλεύομαι όσο μπορώ κάθε κατάσταση», του απάντησε. Έβαλε το χέρι μέσα στο πουγκί και μετά έδειξε μέσα στην παλάμη του κάτι που έλαμπε με εκτυφλωτική λαμπρότητα. Ήταν ένα από τα πετράδια του καλύμματος του Βιβλίου. «Έχω κι άλλα στο πουγκί μου, και το καθένα αξίζει μια περιουσία». Έπιασε το μπράτσο του Έλρικ.

«Έλα, Έλρικ — τι καινούργιες χώρες μπορούμε να επισκεφτούμε, όπου να μπορέσουμε να ανταλλάξουμε αυτές τις φούσκες με κρασί κι ευχάριστη συντροφιά».

Πίσω τους, ακόμα ακίνητη στην πλαγιά, η Σαρίλα τους κοιτούσε απελπισμένα μέχρι που χάθηκαν από τα μάτια της. Το πετράδι έπεσε από τα δάχτυλά της, κατρακύλισε και χάθηκε ανάμεσα στα βράχια. Ύστερα γύρισε και προχώρησε προς το σκοτεινό άνοιγμα που έχασκε μπροστά της.

Μπλε Βελούδο...

ΦΩΤΟΓΕΝΝΗΤΟΣ ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

του Τζορτζ Μακντόναλντ

Η ιστορία που ακολουθεί γράφτηκε το 1879 από τον Σκώτο ρομαντικό συγγραφέα Τζορτζ Μακντόναλντ (1824-1905). Είναι μια θαυμάσια αλληγορία των δυο συμπαντικών πόλων και της αλληλεξάρτησής τους, χωρίς την οποία δεν θα υπήρχε στον κόσμο τίποτα. Οι ανατολίτες τους ονομάζουν γιν και γιανγκ αλλά έχουν άπειρες μορφές και ονομασίες: μέρα και νύχτα, φως και σκοτάδι, φωτιά και πάγος, ουρανός και γη, ορμή και δεκτικότητα, άντρας και γυναίκα, νόμος και χάος. Το ένα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το άλλο ή, καλύτερα, δεν έχει νόημα και αξία χωρίς το άλλο. Ο μύστης γνωρίζει πως ο σωστός δρόμος είναι αυτός που εξισορροπεί τα δυο αυτά αντίθετα στοιχεία που είναι το θεμέλιο ολόκληρης της πλάσης. Το θαυμάσιο και συγκινητικό αυτό διήγημα που ακολουθεί μπορεί σε μερικούς να φανεί ένα απλό παραμύθι για μικρά παιδιά, αλλά όποιος ξέρει να βλέπει κάτω από την επιφάνεια, σίγουρα θα νιώσει και θα καταλάβει πολύ περισσότερα.

Θ.Μ.

I

ΒΑΘΩ

Ζούσε κάποτε μια μάγισσα που γύρευε να μάθει τα πάντα. Τη λέγανε Βαθώ και είχε την ψυχή μιας λύκαινας. Ήθελε μόνο να γνωρίσει και πέρα απ' αυτό δεν νοιαζόταν για τίποτα. Δεν ήταν σκληρόκαρδη από τη φύση της, αλλά την έκανε έτσι η λύκαινα που ζούσε μέσα της.

Ήταν ψηλή κι όμορφη, κι είχε λευκό δέρμα, κόκκινα μαλλιά και μαύρα μάτια που μέσα τους καίγανε φωτιές. Ήταν στητή και δυνατή, αλλά κάπου-κάπου ζάρωνε, ριγούσε και καθόταν για μια στιγμή με το κεφάλι μαζεμένο ανάμεσα στους ώμους, καθώς η λύκαινα έβγαινε μέσα απ' την ψυχή της κι απειλούσε να καταλάβει το σώμα της.

II

ΑΥΓΗ

Αυτή τη μάγισσα την επισκέπτονταν δυο κυράδες. Η μια τους ήταν μέλος της βασιλικής αυ-

λής, κι ο άντρας της είχε σταλεί σε μια μακρινή και δύσκολη διπλωματική αποστολή. Η άλλη ήταν μια νεαρή χήρα που ο άντρας της είχε πρόσφατα πεθάνει και που από τότε είχε χάσει την όρασή της. Η Βαθώ τις φιλοξενούσε σε διαφορετικά μέρη του κάστρου της, έτσι που η μια δεν ήξερε για την ύπαρξη της άλλης.

Το κάστρο βρισκόταν στην πλαγιά ενός λόφου που κατέβαινε προς μια στενή κοιλάδα. Εκεί έτρεχε ποταμός που τραγουδούσε ασταμάτητα καθώς το νερό του κυλούσε πάνω στα στρογγυλά βότσαλα της κοίτης του. Ο κήπος του κάστρου έφτανε μέχρι την όχθη του ποταμού και ήταν περιτριγυρισμένος από ψηλά τείχη που διέσχιζαν το ποτάμι και μετά σταματούσαν. Κάθε τείχος είχε δυο σειρές από πολεμίστρες και ένα στενό μονοπάτι ανάμεσά τους.

Στο ψηλότερο πάτωμα του πύργου η αρχόντισα Αυγή ζούσε μέσα σ' ένα ευρύχωρο διαμέρισμα αρκετών μεγάλων δωματίων που ήταν στραμμένο προς το νότο. Τα παράθυρά τους έβλεπαν τον κήπο και η θέα ήταν υπέροχη προς όποια μεριά κι αν κοιτούσε. Η απέναντι πλευρά της κοιλάδας ήταν απότομη αλλά όχι ιδιαίτερα ψηλή. Στην άκρη του ορίζοντα φαίνονταν χιονισμένες βουνοκορφές. Σπάνια η Αυγή έφευγε απ' αυτά τα δωμάτια. Είχε άπλετο χώρο και φως, υπέροχη θέα, μουσικά όργανα, βιβλία, πίνακες, αξιοπερίεργα παιχνίδια και τη συντροφιά της Βαθώς που την γοήτευε κι εμπόδιζε την ανία να την επισκεφτεί. Έτρωγε κρέας ζαρκαδιού και αγριοπούλια κι έπινε γάλα και χλωμό κίτρινο κρασί.

Τα μαλλιά της ήταν ξανθά σαν το χρυσάφι, γεμάτα μπούκλες και δαχτυλίδια. Το δέρμα της ήταν ανοιχτόχρωμο, αν κι όχι τόσο άσπρο όσο της Βαθώς, και τα μάτια της είχαν το χρώμα του ασυννέφιαστου μεσημεριανού ουρανού. Τα χαρακτηριστικά της ήταν λεπτά αλλά αδρά και το στόμα της μεγάλο και τέλεια καμωμένο, χαραγμένο πάντα από το χαμόγελο.

III

ΕΣΠΕΡΑ

Πίσω από το κάστρο, το τείχος υψωνόταν απότομα. Ο βορειανατολικός πύργος ακουμπούσε επάνω στον ίδιο το βράχο και μάλιστα επικοινωνούσε με το εσωτερικό του. Σκαμένα μέσα στο βράχο ήταν δωμάτια που την ύπαρξή τους γνώριζε μόνο η Βαθώ και μια πιστή της υπηρέτρια που ονομαζόταν Φάλκα. Κάποιος προηγούμενος ιδιοκτήτης είχε κατασκευάσει αυτές τις κάμαρες ώστε να μοιάζουν με τον τάφο Αιγύπτιου βασιλιά, και πιθανώς με τον ίδιο σκοπό, επειδή στο κεντρικό απ' αυτά υπήρχε μια μεγάλη σαρκοφάγος. Όμως αυτό το δωμάτιο, όπως κι άλλα είχαν σφραγιστεί. Οι τοίχοι και οροφές τους είχαν παράξενα σκαλίσματα και ζωγραφιές. Σ' αυτό το μέρος φιλοξενούσε η μάγισσα την τυφλή αρχόντισσα που λεγόταν Εσπέρα. Τα μάτια της ήταν μαύρα κι είχαν μακριές βλεφαρίδες. Το δέρμα της είχε το χρώμα του μαυρισμένου ασημιού, αν κι ήταν απαλό σαν το μετάξι. Τα μαλλιά της ήταν λεπτά κι έπεφταν ολόισια στους ώμους της. Τα χαρακτηριστικά της ήταν υπέροχα, κι αν κι όχι τόσο ελκυστικά εξαιτίας της θλίψης της, παρ' όλα αυτά περισσότερο γλυκά κι

απ' το μέλι. Είχε πάντα μια έκφραση σαν να σκεφτόταν να ξαπλώσει και να μην ξανασηκωθεί ποτέ. Δεν ήξερε πως ζούσε μέσα σ' έναν τάφο, αν και κάπου-κάπου αναρωτιόταν γιατί ποτέ δεν άγγιζε παράθυρο. Υπήρχαν πολλά ντιβάνια καλυμμένα με τα πιο πλούσια μετάξια και απαλά όσο και τα μάγουλά της, για να μπορεί να ξαπλώνει. Τα χαλιά ήταν τόσο παχιά που θα μπορούσε να πέσει οπουδήποτε χωρίς να πάθει κακό. Το μέρος ήταν στεγνό και ζεστό, κι εξαεριζόταν από μικρές τρύπες στο βράχο, έτσι ώστε ο αέρας ήταν πάντα καθαρός και το μόνο που έλειπε ήταν το φως του ήλιου. Εκεί η μάγισσα την τάιζε με γάλα και κρασί σκούρο σαν τον γρανάτη, με ρόδια και μαύρα σταφύλια και πουλιά που κατοικούσαν στα έλη. Της έπαιζε θλιβερούς σκοπούς και της έλεγε λυπηρά παραμύθια, έτσι ώστε πάντα να την κρατάει σε μια ατμόσφαιρα γλυκιάς κατάθλιψης.

IV

ΦΩΤΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

Η Βαθώ απέκτησε επιτέλους αυτό που επιθυμούσε, όπως συμβαίνει συνήθως με τις μάγισσες. Η Αυγή γέννησε ένα υπέροχο αγόρι. Άνοιξε τα μάτια του στον κόσμο την ώρα που ανέτελλε ο ήλιος. Η Βαθώ το πήρε αμέσως σ' ένα μακρινό μέρος του κάστρου και έπεισε τη μητέρα πως έκλαψε μονάχα μια στιγμή και μετά ξεψύχησε καθώς γεννιόταν. Γεμάτη θλίψη, η Αυγή εγκατέλειψε το κάστρο μόλις μπόρεσε να σταθεί στα

πόδια της και η Βαθώ δεν την ξανακάλεσε ποτέ πια.

Η φροντίδα της μάγισσας ήταν το παιδί να μη γνωρίσει ποτέ το σκοτάδι. Το εκπαίδευε επίμονα, μέχρι που τελικά συνήθισε να μην κοιμάται ποτέ στη διάρκεια της μέρας και να μην ξυπνάει ποτέ στη διάρκεια της νύχτας. Ποτέ δεν τον άφηνε να δει κάτι μαύρο και κρατούσε μακριά του ακόμα και τ' άλλα σκούρα χρώματα. Προσπαθούσε να μην αφήνει ούτε καν τις σκιές να τον αγγίξουν, λες κι οι σκιές ήταν ζωντανά πλάσματα που θα μπορούσαν να βλάψουν το παιδί. Όλη τη μέρα λιαζόταν μέσα στα ίδια μεγάλα δωμάτια όπου η μάγισσα είχε φιλοξενήσει τη μητέρα του. Η Βαθώ τον συνήθισε στον ήλιο μέχρι που να μπορεί να τον αντέχει καλύτερα κι από Βεδουίνο της ερήμου. Την πιο ζεστή ώρα της μέρας τον έγδυνε και τον άφηνε κάτω από τις ακτίνες του, λες κι ήταν ροδάκινο που ήθελε να ωριμάσει. Το αγόρι ευχαριστιόταν μ' αυτό και διαμαρτυρόταν όταν πήγαινε να το ντύσει πάλι. Χρησιμοποίησε όλες της τις γνώσεις για να κάνει τους μυς τους δυνατούς κι ελαστικούς έτσι ώστε η ψυχή του, καθώς έλεγε γελώντας η ίδια, να κατοικεί σε κάθε ιστό του κορμιού του, έτοιμη να ξυπνήσει ανά πάσα στιγμή. Τα μαλλιά του ήταν ξανθά, αλλά τα μάτια του σκούραιναν καθώς μεγάλωνε, μέχρι που έγιναν μαύρα σαν της Εσπέρας. Ήταν το πιο χαρούμενο πλάσμα, πάντα γελαστό, πάντα αξιαγάπητο. Αν καμμιά στιγμή οργιζόταν, την άλλη πάλι χαμογελούσε. Η Βαθώ τον ονόμασε Φωτογέννητο.

V

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Πέντε ή έξι μήνες μετά τη γέννηση του Φωτογέννητου, η μελαχροινή κυρά έδωσε κι αυτή ζωή σ' ένα μωρό. Μέσα σ' έναν κλειστό τάφο, από μια τυφλή μητέρα, στη μέση της νύχτας και κάτω από το αμυδρό φως μιας αλαβάστρινης λάμπας, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι. Την ώρα ακριβώς που αυτό έμπαινε από τη μια πύλη της ζωής, η Εσπέρα έφευγε από την άλλη, περνώντας σ' έναν κόσμο τόσο άγνωστο γι' αυτήν όσο ήταν κι αυτός για το παιδί της που θα έπρεπε να ξαναγεννηθεί σε μια άλλη ζωή πριν ξαναδεί ζωντανή τη μητέρα της.

Η Βαθώ την ονόμασε Νυχτερίδα και μεγαλώνοντας έμοιαζε σχεδόν απόλυτα στην Εσπέρα, εκτός από ένα μόνο σημείο. Είχε το ίδιο μελαχροινό δέρμα, τα ίδια σκούρα φρύδια και μαλλιά και την ευγενική θλιμμένη μορφή. Μα είχε μάτια ολόιδια με της Αυγής, της μητέρας του Φωτογέννητου, κι αν σκούραιναν καθώς μεγάλωνε, απλά το γαλανό τους χρώμα γινόταν ακόμα πιο έντονο. Η Βαθώ, με τη βοήθεια της Φάλκα την φρόντιζε όπως μπορούσε, ασφαλώς μόνο με τρόπους που να ταίριαζαν με τα σχέδιά της. Το κυριότερο ήταν να μην δει ποτέ της άλλο φως εκτός από εκείνο που έπεφτε από τη λάμπα. Γι' αυτό το λόγο, τα οπτικά της νεύρα και ολόκληρο το σύστημα της όρασής της μεγάλωσαν κι έγιναν πολύ ευαίσθητα. Κάτω από τα σκούρα μαλλιά και τα φρύδια της, τα μάτια της έμοιαζαν με δυο ανοίγματα σ' έναν συννεφιασμένο νυχτερινό ουρανό, μέσα από τα οποία τ' αστέρια κοιτούσανε τον κόσμο. Ήταν ένα μελαγχολικό και λεπτεπίλεπτο πλάσμα. Κανείς στον κόσμο εκτός από αυτές τις δυο δεν γνώριζαν την ύπαρξη της μικρής Νυχτερίδας. Η Βαθώ την είχε μάθει να κοιμάται στη διάρκεια της μέρας και να ξυπνάει κατά τη νύχτα. Την δασκάλεψε και μουσική, στην οποία η ίδια είχε τεράστιες γνώσεις, αλλά τίποτα περισσότερο.

VI

ΠΩΣ ΜΕΓΑΛΩΣΕ Ο ΦΩΤΟΓΕΝΝΗΤΟΣ

Το μέρος όπου ήταν κτισμένο το κάστρο της Βαθώς δεν ήταν κοιλάδα ανάμεσα σε λόφους, αλλά μάλλον μια ρωγμή πάνω σε μια πεδιάδα, γιατί στην κορυφή των απότομων πλαγιών, τόσο στο βορρά όσο και στο νότο, υπήρχε ένα μεγάλο και πλατύ οροπέδιο. Ήταν σκεπασμένο με πλούσιο χορτάρι και λουλούδια, ενώ σε μερικά σημεία υπήρχαν απομεινάρια ενός μεγάλου δάσους. Αυτές οι χορταριασμένες πεδιάδες είχαν το καλύτερο κυνήγι ολόκληρου του κόσμου. Κοπάδια μικρόσωμων αλλά άγριων βοδιών με καμπούρες και μαλλιαρές χαίτες τριγύρναγαν βοσκώντας, ενώ υπήρχαν και αντιλόπες, τραγέλαφοι και μικροσκοπικά ζαρκάδια, ενώ τα δάση ήταν γεμάτα με αγρίμια. Αυτά αποτελούσαν και τη συχνότερη τροφή για όσους κατοικούσαν στο κάστρο. Ο αρχηγός των κυνηγών της Βαθώς ήταν ένας πολύ σπουδαίος άνδρας και, όταν ο Φωτογέννητος μεγάλωσε και η ίδια δεν μπορούσε

πια να τον εκπαιδεύσει, τον έδωσε στον Φαργκού. Εκείνος, βάλθηκε να τον μάθει όλα όσα ήξερε. Του έφερνε το ένα πουλάρι μετά το άλλο, όλο και μεγαλύτερα καθώς μεγάλωνε, και το καθένα περισσότερο ατίθασσο από το προηγούμενο, και μετά τον έμαθε να ιππεύει άλογα έτσι που τελικά έγινε ο πρώτος καβαλλάρης. Με παρόμοιο τρόπο τον δίδαξε τη χρήση του τόξου και του βέλους, αλλάζοντας κάθε τρεις μήνες τα όπλα του με δυνατότερα τόξα και μακρύτερα βέλη. Γρήγορα, έγινε ένας θαυμάσιος τοξότης, ακόμα και από την πλάτη του αλόγου. Δεκατεσσάρων χρονών σκότωσε τον πρώτο του ταύρο, πράγμα που προκάλεσε τον ενθουσιασμό των κυνηγών, αλλά και όλων μέσα στο κάστρο, γιατί ήταν ο αγαπημένος τους. Καθημερινά, μόλις σηκωνόταν ο ήλιος, έβγαινε να κυνηγήσει και τις περισσότερες φορές έλειπε σχεδόν ολόκληρη τη μέρα. Η Βαθώ, όμως, είχε δώσει μόνο μια απαράβατη εντολή στον Φαργκού κι αυτή ήταν ο Φωτογέννητος, σε καμμιά περίπτωση και όσο και αν τον παρακαλούσε, δεν έπρεπε να μείνει έξω την ώρα του ηλιοβασιλέμματος, ή έστω τόσο αργά ώστε να του δημιουργηθεί η επιθυμία να μάθει τι θα γινόταν στη συνέχεια. Αυτή την εντολή ο Φαργκού φρόντιζε με κάθε τρόπο να την τηρεί, γιατί, αν και δεν θα φοβόταν βλέποντας ένα ολόκληρο κοπάδι βουβαλιών να ορμάει προς το μέρος του ενώ αυτός θα ήταν άοπλος, ωστόσο έτρεμε την κυρά του. Όταν τον αγριοκοιτούσε, ένιωθε, καθώς έλεγε, την καρδιά του να γίνεται στάχτη μέσα στο στήθος του και στις φλέβες του να μην κυλάει πια αίμα αλλά γάλα και νερό. Έτσι, καθώς ο Φωτογέννητος μεγάλωνε, ο Φαργκού

άρχισε να φοβάται περισσότερο, γιατί του ήταν όλο και πιο δύσκολο να τον συγκρατεί. Ήταν τόσο γεμάτος ζωή, όπως έλεγε ο Φαργκού στην κυρά του προς μεγάλη της ευχαρίστηση, που εμοιαζε περισσότερο με ζωντανό κεραυνό παρά με ανθρώπινο πλάσμα. Δεν ήξερε τι πάει να πει φόβος, αν και είχε γνωρίσει πολλούς κινδύνους. Κάποτε ένα αγριογούρουνο τον είχε πληγώσει άσχημα με τον κοφτερό του χαυλιόδοντα, αν και ο ίδιος του είχε κόψει τη ραχοκοκκαλιά με το κυνηγετικό του μαχαίρι πριν ο Φαργκού να φτάσει κοντά για να τον βοηθήσει. Ορμούσε, σπειρουνίζοντας το άλογό του μέσα σ' ένα κοπάδι βουβαλιών, κρατώντας μόνο το τόξο του και το κοντό σπαθί του, ή πάλι, άλλες φορές, έρριχνε ένα βέλος μέσα στο κοπάδι και μετά έτρεχε να βρει το πληγωμένο ζώο, σκοτώνοντάς το με το κοντάρι του πριν εκείνο αντιληφθεί καν από ποια μεριά είχε έρθει. Ο Φαργκού σκεφτόταν με τρόμο τι θα γινόταν όταν το αγόρι γνώριζε τον πειρασμό των πιτσιλωτών λεοπαρδάλεων ή των άγριων λυγκών που κατοικούσαν στα δάση. Ο νέος είχε ταυτιστεί τόσο πολύ με τον ήλιο, και είχε δεχτεί τόσο έντονη την επιρροή του από τη μέρα που είχε γεννηθεί, ώστε έβλεπε κάθε κίνδυνο με περιφρόνηση. Γι' αυτό, όταν πλησίαζε να κλείσει τα δεκάξι του χρόνια, ο Φαργκού τόλμησε να ικετεύσει τη Βαθώ να δώσει η ίδια εντολές στο νεαρό και να απαλλάξει αυτόν από την ευθύνη. Της είπε πως προτιμούσε να κρατάει ένα άγριο λιοντάρι παρά τον Φωτογέννητο. Η Βαθώ κάλεσε τον νέο και, μπροστά στον Φαργκού, του έδωσε εντολή να μην βρίσκεται ποτέ έξω όταν ο ήλιος άγγιζε τον ορίζοντα, συνοδεύοντας αυτή την α-

παγόρευση με υπόνοιες για τρομερές συνέπειες σε περίπτωση παρακοής. Ο Φωτογέννητος την άκουγε σεβαστικά, αλλά μην γνωρίζοντας ούτε τη γεύση του φόβου, ούτε τους πειρασμούς της νύχτας, τα λόγια της ήταν γι' αυτόν απλοί ήχοι.

VII

ΠΩΣ ΜΕΓΑΛΩΣΕ Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Τη λιγοστή εκπαίδευση που η Βαθώ είχε σκοπό να προσφέρει στη Νυχτερίδα της την έδωσε προφορικά. Επειδή δεν ήθελε να έχει ποτέ αρκετό φως για να μπορεί να διαβάσει, και για άλλους λόγους που καλύτερα να μην αναφερθούν, ποτέ δεν άφησε βιβλίο να πέσει στα χέρια της. Η Νυχτερίδα, ωστόσο, έβλεπε πολύ καλύτερα απ' ότι μπορούσε να φανταστεί η Βαθώ και το φως που της πρόσφερε η μάγισσα της ήταν υπεραρκετό. Έτσι, κατάφερε με καλοπιάσματα να πείσει τη Φάλκα να της μάθει γράμματα και μετά έμαθε από μόνη της να διαβάζει. Η Φάλκα πού και πού της έφερνε κανένα παιδικό βιβλίο. Όμως, η μεγαλύτερη ευχαρίστησή της ήταν το μουσικό της όργανο. Τα δάχτυλά της το υπεραγαπούσαν και πλανιόνταν επάνω του σαν προβατάκια που έβοσκαν. Δεν ήταν δυστυχισμένη. Δεν γνώριζε τίποτα για τον κόσμο εκτός από τον τάφο μέσα στον οποίο κατοικούσε και απολάμβανε όλα όσα έκανε. Παρ' όλα αυτά, επιθυμούσε κάτι διαφορετικό, αν και δεν ήξερε τι ήταν αυτό. Η πλησιέστερη έκφραση που μπορούσε να βρει ήταν πως ήθελε περισσότερο χώρο. Συχνά, όταν έμενε μόνη, καθόταν για ώρα πολλή και παρατηρούσε τα γύψινα ανάγλυφα στους τοίχους. Παρίσταναν αλληγορικά διάφορες δυνάμεις της Φύσης, και μια και τίποτα δεν μπορεί να κατασκευαστεί χωρίς να μοιάζει κάπως με το γενικό σχέδιο της Μεγάλης Μητέρας, η κοπέλλα άρχισε να ανακαλύπτει κάποιες σχέσεις ανάμεσά τους κι έτσι έφτιαξε μέσα της μια σκιερή εικόνα της πραγματικότητας. Ωστόσο, το πράγμα που την συγκινούσε και τη δίδασκε περισσότερο απ' όλα τα άλλα ήταν η λάμπα του δωματίου της. Κρεμόταν από το ταβάνι και την έβλεπε πάντα αναμμένη, αν και ποτέ δεν είχε δει τη φλόγα της αλλά μονάχα μια πιο έντονη συγκέντρωση του φωτός στο κέντρο της αλαβάστρινης σφαίρας. Το ακαθόριστο σχήμα της λάμπας και το θαμπό φως της έδιναν το συναίσθημα ότι τα μάτια της μπορούσαν να χαθούν μέσα στη λευκάδα του κι αυτό, με κάποιο τρόπο, το είχε συνδέσει με την ιδέα του άπλετου χώρου. Καθόταν για ώρες και παρατηρούσε την λάμπα, ενώ η καρδιά της πλημμύριζε με παράξενα συναισθήματα. Αναρωτιόταν τι την είχε πονέσει όταν ανακάλυπτε πως τα μάγουλά της είχαν γεμίσει δάκρυα, κι ύστερα απορούσε για το πώς μπορούσε να πληγωθεί χωρίς να το έχει καταλάβει. Ποτέ δεν κοιτούσε την λάμπα, παρά μόνο τις στιγμές που ήταν μόνη.

VIII

Η ΛΑΜΠΑ

Όταν η Βαθώ έδινε διαταγές, θεωρούσα δεδομένο ότι θα τις εκτελούσαν κι έτσι πίστευε ότι η Φάλκα έμενε όλη τη νύχτα μαζί με τη Νυχτερί-

δα που γι' αυτήν ήταν μέρα. Όμως, η Φάλκα δεν μπορούσε να συνηθίσει να κοιμάται στη διάρκεια της μέρας κι έτσι συχνά την άφηνε μόνη τη μισή νύχτα. Εκείνες τις ώρες η Νυχτερίδα ένιωθε λες κι η λάμπα την παρακολουθούσε. Καθώς δεν την άφηναν να σβύσει — τουλάχιστον όση ώρα ήταν ξύπνια — η Νυχτερίδα, εκτός κι αν έκλειξε τα μάτια της, ήξερε λιγότερα για το σκοτάδι απ' όσα ήξερε ακόμα και για το φως. Επίσης, επειδή η λάμπα βρισκόταν ακίνητη ψηλά πάνω από το κεφάλι της, στο κέντρο του δωματίου, δεν γνώριζε πολλά ούτε για τις σκιές. Οι λίγες που υπήρχαν έπεφταν σχεδόν όλες στο πάτωμα ή σέρνονταν σαν τα ποντίκια στη βάση των τοίχων.

Ένα βράδυ, ενώ είχε απομείνει μόνη, ακούστηκε ένας θόρυβος κι ένα μακρυνό μπουμπουνητό. Δεν είχε ποτέ της ακούσει έναν ήχο που να μη γνωρίζει την προέλευσή του κι έτσι ήταν γι' αυτήν ένα καινούργιο σημάδι πως κάτι άλλο υπήρχε πέρα από τα δωμάτιά της. Ύστερα, ήρθε ο σεισμός. Η λάμπα έπεσε από το ταβάνι στο πάτωμα μ' έναν μεγάλο πάταγο κι ένιωσε λες και τα μάτια της είχαν κλείσει σφιχτά κι είχαν σκεπαστεί με τα δυο της χέρια. Συμπέρανε πως ο θόρυβος και το ταρακούνημα είχαν προκληθεί απ' αυτό το «σκοτάδι« που είχε ορμήξει στο δωμάτιο κι είχε ρίξει τη λάμπα κάτω. Κάθισε κάτω τρέμοντας. Ο θόρυβος και το ταρακούνημα σταμάτησαν, αλλά το φως δεν ξαναγύρισε. Το σκοτάδι το είχε καταπιεί!

Με τη λάμπα σβυσμένη, αμέσως ένιωσε την επιθυμία να βγεί έξω από τη φυλακή της. Ούτε καν ήξερε, καλά καλά, τι σημαίνει η λέξη «έξω».

Το μόνο που γνώριζε από τον κόσμο ήταν μερικά δωμάτια που δεν τα χώριζαν καν πόρτες, αλλά μόνο ανοιχτές αψίδες. Ξαφνικά θυμήθηκε πως είχε ακούσει τη Φάλκα μερικές φορές να λέει πως «τώρα θα έβγαινε έξω». Μήπως είχε βγεί κι η λάμπα «έξω»; Κι αν είχε πράγματι βγει, πού είχε πάει; Σίγουρα εκεί που πήγαινε κι η Φάλκα όταν έφευγε, οπότε σαν κι αυτήν θα ξαναγύριζε πίσω. Μα δεν μπορούσε να περιμένει. Η επιθυμία να βγει έξω είχε γίνει ακατανίκητη. Έπρεπε να ακολουθήσει την όμορφη λάμπα! Έπρεπε να τη βρει! Έπρεπε να μάθει τι είχε συμβεί!

Υπήρχε σε μια γωνιά μια κουρτίνα που κάλυπτε μια εσοχή του τοίχου και πίσω απ' αυτήν φύλαγαν μερικά από τα παιχνίδια της και τα οργανα γυμναστικής. Η Βαθώ κι η Φάλκα έβγαιναν πάντα πίσω από εκείνο το σημείο και πίσω απ' αυτό χάνονταν και πάλι. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς έβγαιναν μέσα από τον συμπαγή τοίχο, αλλά ήταν φανερό πως το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ψηλαφήσει το χώρο πίσω από την κουρτίνα. Ήταν τόσο σκοτεινά που μια γάτα δεν θα μπορούσε να πιάσει ούτε το πιο μεγάλο ποντίκι. Η Νυχτερίδα μπορούσε να δει καλύτερα από οποιαδήποτες γάτα, αλλά τώρα τα μεγάλα μάτια της δεν της χρησίμευαν σε τίποτα. Καθώς περπατούσε, πάτησε ένα κομμάτι από τη σπασμένη λάμπα. Ποτέ δεν φόραγε παπούτσια ή κάλτσες και το θραύσμα, αν κι ήταν από μαλακό αλάβαστρο και δεν την πλήγωσε, ωστόσο της πόνεσε πολύ το πόδι. Δεν ήξερε τι ήταν, αλλά, μια και δεν ήταν εκεί πριν έρθει το σκοτάδι, υποπτέφθηκε πως είχε κάποια σχέση με τη λάμπα. Γονάτισε, λοιπόν, και ψαχούλεψε, βρίσκοντας

δυο μεγάλα κομμάτια και αναγνωρίζοντας το σχήμα της λάμπας. Τότε, της πέρασε η ιδέα πως η λάμπα ήταν νεκρή, πως αυτό το σπάσιμο ήταν ο θάνατος για τον οποίο είχε διαβάσει χωρίς να καταλάβει τίποτα και πως ήταν το σκοτάδι που είχε σκοτώσει τη λάμπα. Τώρα που είχε πεθάνει, η λάμπα δεν ήταν πια λάμπα, αφού είχε χάσει το κυριότερο χαρακτηριστικό της, δηλαδή το λαμπερό φως που είχε μέσα της. Άρα, θα πρέπει το φως να είχε βγει έξω, όπως έβγαινε κι η Φάλκα, και θα πρέπει να βρισκόταν σε κάποιο άλλο μέρος, πίσω από εκείνον τον τοίχο. Άρχισε πάλι να ψαχουλεύει.

Ποτέ στη ζωή της δεν είχε προσπαθήσει να βγει έξω και δεν ήξερε πώς. Ενστικτωδώς, όμως, άρχισε να πασπατεύει με τα χέρια της τον ένα τοίχο πίσω από την κουρτίνα, περιμένοντας να περάσει από μέσα του, όπως υπέθετε πως γινόταν με τη Βαθώ και τη Φάλκα. Μα ο τοίχος την απώθησε με μεγάλη σκληρότητα κι έτσι στράφηκε στον απέναντι. Ενώ το έκανε, πάτησε πάνω σ' ένα φιλντισένιο ζάρι και, καθώς τη βρήκε στο ίδιο σημείο που την είχε χτυπήσει λίγο πριν το σπασμένο αλάβαστρο, έπεσε πάνω στον τοίχο με απλωμένα χέρια, φωνάζοντας από τον πόνο. Κάτι υποχώρησε, και βγήκε κουτρουβαλώντας έξω από τη σπηλιά.

IX

ΕΞΩ

Όμως, αλλοίμονο! Το «έξω» έμοιαζε πάρα πολύ με το «μέσα», γιατί ο ίδιος εχθρός, το σκοτάδι,

το γέμιζε κι αυτό. Ωστόσο, την επόμενη στιγμή ήρθε μια μεγάλη ανακούφιση. Ήταν μια πυγολαμπίδα που είχε ξεστρατίσει από τον κήπο. Η Νυχτερίδα είδε τη μικροσκοπική σπίθα από μακριά. Το φως παλλόταν αργά και ερχόταν μέσα από τον αέρα με μια κίνηση που έμοιαζε περισσότερο κολύμπι παρά πέταγμα.

«Η λάμπα μου! Η λάμπα μου!» φώναξε η Νυχτερίδα. «Είναι το φως από τη λάμπα μου που έδιωξε το σκληρόκαρδο σκοτάδι. Η καλή μου λάμπα με περίμενε εδώ όλη αυτή την ώρα! Ήξερε πως θα έψαχνα να την βρω και με περίμενε για να με πάρει μαζί της».

Ακολούθησε την πυγολαμπίδα που, όπως κι αυτή, γύρευε μια έξοδο για να βγει. Ακόμα κι αν δεν ήξερε το δρόμο, παρ' όλα αυτά ήταν φως. Κι επειδή όλα τα φώτα είναι ένα πράγμα, κάθε φως μπορεί να σε οδηγήσει σε περισσότερο φως. Το χρυσοπράσινο σημαδάκι πετούσε παλλόμενο μπροστά της μέσα στον μακρύ στενό διάδρομο. Ξαφνικά σηκώθηκε ψηλότερα και η Νύχτερίδα έπεσε πάνω σε μια σκάλα που οδηγούσε προς τα πάνω. Δεν είχε δει ποτέ σκάλα στη ζωή της κι έτσι το ανέβασμα της προκαλούσε ένα παράξενο συναίσθημα. Την ώρα ακριβώς που έφτανε σ' αυτό που της φάνηκε η κορυφή, η πυγολαμπίδα έπαψε να λάμπει κι έτσι εξαφανίστηκε. Βρέθηκε πάλι στο απόλυτο σκοτάδι. Όταν όμως ακολουθούμε το φως, ακόμα και το σβύσιμό του είναι ένας οδηγός. Αν η πυγολαμπίδα είχε συνεχίσει να φέγγει, η Νυχτερίδα θα είχε δει τη στροφή που έπαιρνε η σκάλα και θα είχε καταλήξει στην κρεβατοκάμαρα της Βαθώς. Τώρα, όμως, ψαχουλεύοντας κατευθείαν μπροστά της, συνή-

ντησε μια μανταλωμένη πόρτα που μετά από πολλή προσπάθεια κατάφερε να την ανοίξει. Βρέθηκε σ' έναν λαβύρινθο απορίας, δέους και χαράς. Τί ήταν αυτό; Κάτι που συνέβαινε έξω, ή μήπως τα φανταζόταν όλα μέσα στο κεφάλι της; Μπροστά της υπήρχε ένα πολύ μακρύ και στενό πέρασμα, σπασμένο στο πάνω μέρος του μ' έναν τρόπο που δεν μπορούσε να εξηγήσει και από πάνω, προς όλες τις πλευρές, το ταβάνι απλωνόταν σ' ένα απέραντο ύψος και πλάτος. Ήταν πιο φωτεινά απ' ότι ήταν ποτέ τα δωμάτιά της, ακόμα κι αν έφεγγαν μέσα τους όχι μια, αλλά έξι αλαβάστρινες λάμπες. Παντού υπήρχαν παράξενοι λεκέδες και λουρίδες, πολύ διαφορετικοί από τα σχήματα στους δικούς της τοίχους. Βρισκόταν μέσα σ' ένα όνειρο ευχάριστης απορίας και υπέροχης παραζάλης. Δεν μπορούσε να πει αν στεκόταν στα πόδια της ή αν πετούσε σαν την πυγολαμπίδα, παρασυρμένη από τους παλμούς της ευτυχίας που ένιωθε. Ωστόσο, ακόμα ήξερε πολύ λίγα για την κληρονομιά της. Ασυναίσθητα έβγαλε το ένα πόδι από το κατώφλι και βρέθηκε μέσα στην υπέροχη ομορφιά μιας καλοκαιριάτικης νύχτας, αυτή, που ήταν τρωγλοδύτης από τη μέρα που είχε γεννηθεί. Τη νύχτα αυτή τη φώτιζε ένα τέλειο φεγγάρι που έμοιζε με ασήμι λιωμένο σε καμίνι. Ο καθένας μπορούσε να δει πως ήταν μια σφαίρα, και μάλιστα όχι πολύ ψηλά. Νόμιζες πως, έτσι κι έσκυβες λίγο το λαιμό, θα μπορούσες να δεις το πίσω μέρος του.

«Η λάμπα μου είναι», είπε και στάθηκε βουβή με ανοιγμένο στόμα. Ένιωσε σαν να στεκόταν εκεί, μέσα σε σιωπηλή έκσταση, από τη μέρα που βρέθηκε στον κόσμο.

«Μα, όχι, δεν είναι η λάμπα μου», είπε τελικά. «Είναι η μητέρα όλων των λαμπών».

Μ' αυτά τα λόγια έπεσε στα γόνατα και άπλωσε τα χέρια της προς το φεγγάρι. Δεν μπορούσε να εκφράσει αυτό που είχε στο μυαλό της, μα η πράξη της ήταν στην πραγματικότητα απλά μια ικεσία προς το φεγγάρι να μείνει αυτό που ήταν — αυτό το υπέροχο θαυμαστό πράγμα που κρεμόταν σ' εκείνη την ψηλή οροφή, η πιο όμορφη ουσία για ταλαίπωρα κορίτσια που έχουν γεννηθεί κι ανατραφεί μέσα σε σπηλιές. Για τη Νυχτερίδα ήταν μια ανάσταση ή μάλλον, καλύτερα, μια γέννηση. Τί ήταν γι' αυτήν ο απέραντος αστροφέγγιστος ουρανός και το ολόγιομο φεγγάρι; Ήξερε βέβαια γι' αυτά πολύ λιγότερα από τον καθένα. Κι όμως, ο μεγαλύτερος αστρονόμος θα ζήλευε την έκσταση που προκαλούσε αυτό το θέαμα στην ηλικία των δεκάξι χρόνων. Μπορεί οι γνώσεις της να ήταν εμβρυακές, αλλά οι εντυπώσεις δεν μπορούσε να είναι ψεύτικες, γιατί έβλεπε με τα μάτια της καρδιάς, που η υπερβολική σοφία δεν επιτρέπει σε πολλούς ανθρώπους να χρησιμοποιήσουν.

Καθώς γονάτιζε, κάτι απαλό την χτύπησε, την αγκάλιασε, την χάιδεψε. Σηκώθηκε όρθια και κοίταξε γύρω της, αλλά δεν είδε τίποτα και ούτε ήξερε τί συνέβαινε. Της φάνηκε σαν γυναικεία ανάσα. Δεν γνώριζε, βλέπετε, τίποτα ούτε για τον άνεμο. Ποτέ δεν είχε ανασάνει την καθαρή πνοή του κόσμου. Ο αέρας που ανέπνεε ως τώρα περνούσε μέσα από μακριά περάσματα και σπείρες μέσα στο βράχο. Τί θα μπορούσε λοιπόν να ξέρει από αυτό το τρισευλογημένο πράγμα — τον άνεμο μιας καλοκαιριάτικης νύχτας; Έμοια-

ζε με πνευματικό κρασί που τη μεθούσε με την πιο καθαρή χαρά. Μόνο η ανασαιμιά του ήταν γι' αυτήν η τέλεια ύπαρξη. Της φαινόταν ότι τραβούσε το ίδιο το φως μέσα στα πνευμόνια της. Πλημμυρισμένη από τη δύναμη της υπέροχης νυχτιάς, ένιωθε ταυτόχρονα να αφανίζεται και να ξαναγεννιέται.

Είχε βγει στο ανοιχτό πέρασμα που διέτρεχε την κορυφή των τειχών του κήπου, ανάμεσα στις πολεμίστρες, αλλά ούτε μια στιγμή δεν έσκυψε για να δει τί υπήρχε από κάτω. Η ψυχή της ελκόταν από την πανύψηλη οροφή και την τεράστια φωτεινή λάμπα πάνω από το κεφάλι της. Τελικά, ξέσπασε σε κλάματα και η καρδιά της ανακουφίστηκε, όπως η ίδια η νύχτα ανακουφίζεται με τη βροχή και τα αστραπόβροντα.

Τώρα, όμως, άρχισε να γίνεται σκεπτική. Έπρεπε να διαφυλάξει αυτό το μεγαλείο. Πόσο αδαή την είχαν κάνει οι δεσμοφύλακές της! Η ζωή ήταν μια υπέροχη απόλαυση και αυτές της την είχαν στερήσει! Δεν έπρεπε να μάθουν τί είχε γνωρίσει. Έπρεπε να κρύψει την ανακάλυψή της — να την κρύψει ακόμα και από τα ίδια της τα μάτια, και να την φυλάξει βαθιά στην καρδιά της και να ικανοποιείται απλά με το να ξέρει πως κάποτε είχε χορτάσει αυτή την υπέροχη εμπειρία. Έτσι, μ' έναν αναστεναγμό υπέρτατης ευτυχίας, γύρισε και με αθόρυβα μικρά βήματα και απλωμένα χέρια ξαναχώθηκε μέσα στο σκοτάδι του βράχου. Τί ήταν το σκοτάδι για κάποιον που είχε δει όσα κι αυτή εκείνη τη νύχτα; Είχε ξεπεράσει κάθε κούραση και κάθε ταλαιπωρία.

Όταν η Φάλκα μπήκε μέσα, έβγαλε μια τρομαγμένη κραυγή. Η Νυχτερίδα, όμως, της είπε

να μη φοβάται και της εξήγησε πως είχε ακουστεί ένα μπουμπουνητό, όλα είχαν ταρακουνηθεί και η λάμπα είχε πέσει. Η Φάλκα πήγε και το είπε στην κυρά της κι έτσι, μέσα σε μια ώρα, μια καινούργια λάμπα βρισκόταν στη θέση της παλιάς. Στη Νυχτερίδα φάνηκε πως δεν ήταν τόσο φωτεινή και καθαρή όσο η προηγούμενη, αλλά δεν λυπήθηκε πολύ για την αλλαγή. Ήταν πια πολύ πλούσια για να της δώσει σημασία. Τώρα πια, παρ' ότι ήξερε πως ήταν φυλακισμένη, η καρδιά της ήταν γεμάτη χαρά. Μερικές φορές έπρεπε να κάνει προσπάθεια για να μην αρχίσει να χοροπηδάει, να χορεύει και να τραγουδάει μέσα στο δωμάτιό της. Όταν κοιμόταν, αντί για ανιαρά όνειρα έβλεπε υπέροχες οπτασίες. Ήταν αλήθεια πως μερικές φορές ένιωθε μεγάλη ανυπομονησία να ξαναδεί τα πλούτη της, αλλά τότε λογίκευε τον εαυτό της, λέγοντας: «Τι σημασία έχει αν κάθομαι εδώ για αιώνες μαζί με τη φτωχή χλωμή μου λάμπα, όταν εκεί έξω υπάρχει μια λάμπα που καίει σαν χιλιάδες όπως αυτήν εδώ;»

Ούτε μια στιγμή δεν είχε αμφιβάλει πως σ' εκείνη της τη σύντομη έξοδο είχε δει τη μέρα και τον ήλιο για τα οποία είχε διαβάσει στα βιβλία. Από εκείνη τη στιγμή, όποτε διάβαζε για τη μέρα και τον ήλιο είχε στο νου της τη νύχτα και το φεγγάρι. Κι όταν διάβαζε για τη νύχτα και το φεγγάρι, σκεφτόταν μόνο τη σπηλιά της και τη λάμπα που κρεμόταν απ' το ταβάνι.

X

Η ΜΕΓΑΛΗ ΛΑΜΠΑ

Πέρασε αρκετός καιρός πριν της δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία να ξαναβγεί έξω, γιατί η Φάλκα, από τότε που είχε σπάσει η λάμπα, ήταν λίγο πιο προσεκτική και σπάνια την άφηνε για πολλή ώρα μόνη. Κάποια νύχτα, όμως, επειδή το κεφάλι της πονούσε λίγο, η Νυχτερίδα είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι της κι είχε κλείσει τα μάτια. Λίγο μετά, άκουσε τη Φάλκα να μπαίνει, να την πλησιάζει και να σκύβει πάνω από το κεφάλι της. Μην έχοντας διάθεση να μιλήσει, εκείνη δεν άνοιξε τα μάτια της κι έμεινε τελείως ακίνητη. Πεισμένη πως είχε αποκοιμηθεί, η Φάλκα την άφησε και πισοπάτησε τόσο αθόρυβα που αυτή ακριβώς η προσοχή της κίνησε την περιέργεια της Νυχτερίδας και την έκανε ν' ανοίξει τα μάτια. Το έκανε ακριβώς πάνω στην ώρα για να τη δει να εξαφανίζεται μέσα σ' έναν πίνακα που κρεμόταν στον τοίχο, σε μεγάλη απόσταση από το σημείο απ' όπου έβγαινε συνήθως. Πετάχτηκε όρθια, έχοντας ξεχάσει τον πονοκέφαλό της, κι έτρεξε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Βγήκε έξω, έφτασε ψηλαφίζοντας μέχρι τις σκάλες, τις ανέβηκε και έφτασε στην κορυφή του τείχους. Αλοίμονο! Το μεγάλο δωμάτιο δεν ήταν ούτε καν τόσο φωτεινό όσο το μικρό που είχε αφήσει πίσω της. Μα γιατί; Τί θλίψη! Η μεγάλη λάμπα είχε χαθεί! Μήπως είχε πέσει κι ο δικός της γλόμπος; Μήπως και το δικό της πανέμορφο φως είχε πετάξει με τα μεγάλα του φτερά και σαν υπέροχη πυγολαμπίδα είχε βγει σε κάποιο άλλο, ακόμα

πιο μεγάλο και πανέμορφο δωμάτιο; Κοίταξε κάτω για να δει αν μπορούσε να διακρίνει σπασμένα κομμάτια πάνω στο χαλί, μα δεν μπορούσε να δει ούτε το χαλί. Σίγουρα δεν θα μπορούσε να είχε συμβεί τίποτα τρομερό, σαν το ταρακούνημα του δωματίου της, γιατί όλες οι μικρές λάμπες ήταν ακόμα στη θέση τους, λάμποντας μάλιστα ακόμα πιο πολύ απ' όσο την προηγούμενη φορά. Μήπως κάθε μια από αυτές τις μικρές λάμπες μεγάλωνε και γινόταν μια μεγάλη λάμπα, έμενε έτσι για λίγο και μετά έβγαινε κι από εκεί για να γίνει ακόμα μεγαλύτερη κάπου αλλού; Κάπου «έξω» απ' αυτό το «έξω»; Να που ξαναρχόταν και το ζωντανό πράγμα που δεν μπορούσε να δει! Ήταν πιο μεγάλο αυτή τη φορά. Τη φιλούσε, της χάιδευε το μέτωπο και τα μάγουλα και της ανάδευε ευγενικά τα μαλλιά, παίζοντας μαζί τους! Ύστερα όμως χάθηκε κι όλα ησύχασαν. Είχε κι αυτό βγει έξω; Τί θα γινόταν στη συνέχεια; Στη μύτη της ήρθε μια γλυκειά μυρωδιά, κι έπειτα κι άλλη. Ήταν θαυμάσια! Ίσως όλα να περνούσαν από δίπλα της καθώς πήγαιναν να βρουν τη μεγάλη λάμπα. Μετά άκουσε τη μουσική από το ποτάμι που την πρώτη φορά ήταν πολύ απορροφημένη με τον ουρανό για να προσέξει. Τί ήταν πάλι αυτό; Μήπως άλλο ένα γλυκό ζωντανό πράγμα που έφευγε; Όλα περπατούσαν αργά σε μια μακριά πανέμορφη σειρά, το ένα πίσω από το άλλο, αποχαιρετώντας την καθώς περνούσαν. Έτσι θα έπρεπε να είναι. Κι άλλοι όμορφοι ήχοι ακολουθούσαν και μετά έσβυναν. Ολόκληρο το Έξω, έφευγε για κάπου αλλού. Πήγαιναν όλα να βρουν την μεγάλη πανέμορφη λάμπα. Τελικά θα απόμενε μόνη μέσα στη μοναχική μέρα!

Δεν υπήρχε κανείς να βάλει μια καινούργια λάμπα στη θέση της παλιάς για να εμποδίσει τα πλάσματα να φύγουν; Ξαναγύρισε στο βράχο πολύ θλιμμένη. Προσπάθησε να παρηγορήσει τον εαυτό της, λέγοντάς του ότι όπως και να είχαν τα πράγματα πάντα θα υπήρχε περισσότερος χώρος γι' αυτήν εκεί έξω, αλλά καθώς το έλεγε ρίγησε στη σκέψη ενός τόσο μεγάλου και τόσο άδειου δωματίου.

Την επόμενη φορά που κατάφερε να ξαναβγεί έξω, ένα μισοφέγγαρο κρεμόταν στην ανατολή. Σκέφτηκε πως μια καινούργια λάμπα είχε έρθει και τώρα όλα θα πήγαιναν καλά.

Θα χρειαζόταν πολύς χώρος για να περιγραφτούν οι φάσεις των συναισθημάτων μέσα από τα οποία πέρασε η Νυχτερίδα. Ήταν πιο πολυάριθμα και λεπτεπίλεπτα από χίλια γεμίσματα του φεγγαριού. Μια καινούργια χαρά άνθιζε μέσα στην ψυχή της με κάθε καινούργια όψη της ατέλειωτης φύσης που ανακάλυπτε. Πριν περάσει πολύς καιρός, άρχισε να υποπτεύεται ότι το καινούργιο φεγγάρι ήταν το παλιό, και μπαινόβγαινε στο τεράστιο δωμάτιο όπως κι η ίδια. Επίσης πως, ανόμοια μ' αυτήν, εκείνο άδειαζε και μετά ξαναγέμιζε. Ήταν σίγουρη πως ήταν κάποιο ζωντανό πλάσμα που ζούσε σαν κι αυτή μέσα σε σπηλιές με φύλακες μέσα στη μοναξιά του, κι ότι δραπέτευε και έφεγγε έξω όποτε μπορούσε. Να ήταν κι αυτό κλειδωμένο σε μια φυλακή σαν τη δική της; Από που έμπαινε εκεί μέσα; Με αυτές τις σκέψεις άρχισε πια να κοιτάζει όχι μόνο ψηλά αλλά και γύρω της. Το πρώτο πράγμα που παρατήρησε ήταν οι κορυφές των δέντρων ανάμεσα σ' αυτήν και το έδαφος. Ήταν χουρμαδιές φορτωμένες με φρούτα, ευκάλυπτοι καλυμμένοι με μικρές φούσκες γύρης, ολέανδροι με πανέμορφα μπουμπούκια και πορτοκαλιές με σύννεφα από νεαρά λευκά αστέρια και χρυσαφένιες μπάλες. Τα μάτια της μπορούσαν να δουν χρώματα αόρατα στα δικά μας μέσα στο φως του φεγγαριού και μπορούσε να τα διακρίνει όλα αυτά πολύ καλά, αν και στην αρχή τα πήρε για σχέδια και χρώματα του χαλιού του μεγάλου δωματίου. Τώρα που καταλάβαινε πως ήταν ζωντανά πλάσματα ήθελε να πάει κοντά τους αλλά δεν ήξερε με ποιον τρόπο. Περπάτησε σε όλο το μήκος του τείχους, μέχρι το σημείο που περνούσε πάνω απ' τον ποταμό, αλλά δεν βρήκε δρόμο για να κατέβει. Πάνω από το ποτάμι σταμάτησε για να κοιτάξει με δέος τα νερά που κυλούσαν. Το μόνο νερό που είχε δει ήταν αυτό που έπινε και που πλενόταν. Τώρα, καθώς το φεγγάρι έρριχνε το φως του πάνω στο σκοτεινό γρήγορο ρέμμα που τραγουδούσε χαρούμενα καθώς κυλούσε, δεν μπορούσε να αμφιβάλλει πως το ποτάμι ήταν ζωντανό. Ήταν μια γρήγορη, γάργαρη κορδέλλα ζωής που πήγαινε... έξω; Πού; Ύστερα αναρωτήθηκε αν αυτό που της έφερναν στο δωμάτιό της το σκότωναν πρώτα για να μπορέσει αυτή να πιει και να λουστεί.

Κάποια φορά, όταν βγήκε στο τείχος, βρέθηκε μέσα σ' έναν αγριεμένο άνεμο που έδερνε τα δέντρα. Μεγάλα σύννεφα έτρεχαν στον ουρανό και σκέπαζαν τις μικρές λάμπες. Η μεγάλη λάμπα δεν είχε ακόμα βγει. Όλα ήταν αναστατωμένα. Ο αέρας τραβούσε τα ρούχα και τα μαλλιά της λες κι ήθελε να της τα ξεριζώσει. Τί είχε κάνει για να εξοργίσει ένα τόσο ευγενικό πλάσμα.

Ή, μήπως, αυτό ήταν ένα διαφορετικό πλάσμα, παρόμοιου είδους αλλά πολύ μεγαλύτερο και με αλλιώτικη διάθεση και συμπεριφορά; Μα ολόκληρο το μέρος φαινόταν θυμωμένο! Μήπως όλα τα πλάσματα που κατοικούσαν στον άνεμο, τα δέντρα, τα σύννεφα και το ποτάμι είχαν μαλλώσει μεταξύ τους; Μα καθώς κοίταζε γύρω της απορημένη και ανήσυχη, το φεγγάρι βγήκε επάνω από τον ορίζοντα. Ήταν μεγαλύτερο από ποτέ άλλοτε και κόκκινο, λες κι είχε φουσκώσει κι αυτό απ' το θυμό του επειδή η φασαρία τους του είχε χαλάσει την ανάπαυσή του. Καθώς σηκωνόταν στον ουρανό, ο άνεμος καταλάγιασε κάπως, τα δέντρα ηρέμησαν και βογγούσαν πιο χαμηλόφωνα και τα σύννεφα κυνηγιόνταν λιγότερο τρελά πάνω από το κεφάλι της. Λες και ικανοποιημένο που τα παιδιά του είχαν υπακούσει μόνο και μόνο με την παρουσία του, το φεγγάρι μίκρυνε καθώς ανέβηκε την ουράνια σκάλα. Τα φουσκωμένα του μάγουλα ξεφούσκωσαν, το δέρμα του καθάρισε κι ένα γλυκό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του. Όμως, γύρω του σιγόβραζε η επανάσταση και η προδοσία. Πριν φτάσει στην κορυφή της μεγάλης σκάλας, τα σύννεφα ξέχασαν τη διαμάχη τους και μαζεύτηκαν όλα μαζί για να συνωμοτήσουν. Έμειναν περιμένοντας σιωπηλά μέχρι που το φεγγάρι πλησίασε και μετά ρίχτηκαν επάνω του και το κατάπιαν. Από το ταβάνι άρχισαν να πέφτουν όλο και πιο γρήγορα υγροί λεκέδες που μούσκεψαν τα μάγουλα της Νυχτερίδας. Τί άλλο θα μπορούσε να είναι παρά τα δάκρυα του φεγγαριού που έκλαιγε γιατί το έπνιγαν τα παιδιά του; Η Νυχτερίδα έβαλε κι αυτή τα κλάματα και, μην ξέροντας τί άλλο να κάνει,

ξαναγύρισε απεγνωσμένη στο δωμάτιό της.

Την επόμενη φορά βγήκε έξω φοβισμένη και τρέμοντας. Το φεγγάρι ήταν μακριά στη δύση και φαινόταν γέρικο και πολύ κουρασμένο, λες και τα άγρια ζώα του ουρανού το είχαν μασουλίσει. Ήταν όμως, ακόμα ζωντανό, και παρ' όλες τις ταλαιπωρίες του μπορούσε ακόμα να λάμπει!

XI

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Χωρίς να ξέρει τίποτα για σκοτάδι, φεγγάρι ή αστέρια, ο Φωτογέννητος περνούσε τις μέρες του κυνηγώντας. Πάνω σ' ένα μεγάλο λευκό άλογο έτρεχε στις χορταριασμένες πεδιάδες, απολαμβάνοντας τον ήλιο, παλεύοντας με τον άνεμο και σκοτώνοντας βουβάλια.

Κάποιο πρωί που είχε βγει για κυνήγι κάπως νωρίτερα απ' ότι συνήθως και πριν από τους κυνηγούς που πήγαιναν μαζί του, είδε μπροστά του ένα ζώο άγνωστο να βγαίνει προσεκτικά από κάποιο κούφωμα που δεν είχαν αγγίξει ακόμα οι ακτίνες του ήλιου. Πέρασε σαν γρήγορη σκιά πάνω από το χορτάρι και χώθηκε στη νότια άκρη του δάσους. Το κυνήγησε, πρόσεξε το σώμα ενός βουβαλιού που το ζώο είχε μισοφάει και συνέχισε να το κυνηγάει ακόμα πιο επίμονα. Όμως, με μεγάλα πηδήματα το ζώο πετάχτηκε μακριά του και χάθηκε. Γυρίζοντας απογοητευμένος πίσω, συνάντησε τον Φαργκού που τον ακολουθούσε όσο πιο γρήγορα μπορούσε με το άλογό του.

«Τι ζώο ήταν αυτό, Φαργκού;» τον ρώτησε. «Είδες πόσο γρήγορα έτρεχε;»

Ο Φαργκού του απάντησε πως μπορεί να ήταν λεοπάρδαλη, αλλά από την κίνηση και την όψη μάλλον πρέπει αν ήταν ένα νεαρό λιοντάρι.

«Τι δειλό ζώο!» είπε ο Φωτογέννητος.

«Μην είσαι τόσο σίγουρος», τον έκοψε ο Φαργκού. «Είναι ένα απ' αυτά τα πλάσματα που ο ήλιος κάνει να νιώθουν δυσάρεστα. Μόλις ο ήλιος δύσει, θα δεις τη γενναιότητά του».

Δεν πρόλαβε να πει αυτά τα λόγια όταν δάγκωσε τη γλώσσα του. Το μετάνιωσε ακόμα περισσότερο όταν είδε πως ο Φωτογέννητος δεν του έδωσε καμιά απάντηση. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορούσε να πάρει πίσω τα όσα είχε πει.

«Τότε», είπε ο Φωτογέννητος από μέσα του, «αυτό το αξιοκαταφρόνητο ζώο θα πρέπει να είναι ένας από τους τρόμους του ηλιοβασιλέμματος για τους οποίους μου έχει μιλήει η αρχόντισα Βαθώ!»

Κυνήγησε όλη τη μέρα, αλλά δεν είχε τη συνηθισμένη του ευδιαθεσία. Δεν κάλπαζε τόσο γρήγορα και δεν σκότωσε ούτε ένα βουβάλι. Ο Φαργκού, προς μεγάλη του απόγνωση, παρατήρησε πως εκμεταλλευόταν κάθε αφορμή για να πάει πιο νότια, κοντά στο δάσος. Όταν, όμως, ο ήλιος άρχισε να γέρνει στα δυτικά, φάνηκε ν' αλλάζει γνώμη και γυρίζοντας το άλογό του άρχισε να καλπάζει προς τον πύργο τόσο γρήγορα που οι υπόλοιποι τον έχασαν από τα μάτια τους. Όταν έφτασαν, βρήκαν το άλογό του στον στάβλο και συμπέραναν ότι είχε μπει στο κάστρο. Εκείνος, όμως, είχε ξαναβγεί. Διέσχισε το ποτάμι, ξαναβρέθηκε στο σημείο όπου είχαν πάει και,

λίγο πριν το ηλιοβασίλεμμα, έφτασε τις παρυφές του δάσους.

Η φωτεινή σφαίρα έφεγγε ανάμεσα στα γυμνά κλωνάρια και, λέγοντας στον εαυτό του πως σίγουρα θα ανακάλυπτε το ζώο, χώθηκε μέσα στο δάσος. Μα την ώρα που έμπαινε, γύρισε το κεφάλι και κοίταξε στα δυτικά. Το χείλος του ήλιου άγγιζε τον ορίζοντα, πίσω από τους απόκρυμνους λόφους. «Τώρα, θα δούμε», είπε ο Φωτογέννητος, αν κι όχι με τόση αυτοπεποίθηση. Τη στιγμή που ο ήλιος άρχισε να χάνεται ανάμεσα στις κορφές η καρδιά του αναπήδησε από έναν ανεξήγητο φόβο που την έσφιξε. Μια και δεν είχε νιώσει ποτέ του πριν κάτι παρόμοιο, η ίδια η αίσθηση του φόβου τον τρομοκράτησε. Τον γέμιζε σαν μια μεγάλη σκιά που γινόταν όλο πιο σκοτεινή. Όταν το τελευταίο σημαδάκι φωτός έσφυσε σαν λυχνάρι, ο τρόμος του φάνηκε να μετατρέπεται σε πραγματική τρέλα. Σ' εκείνα τα μέρη δεν υπήρχε σούρουπο κι εκείνη τη νύχτα δεν είχε φεγγάρι. Έτσι, σαν τα βλέφαρα ενός ματιού που κλείνουν για να ενωθούν, ο τρόμος και το σκοτάδι έγιναν ένα μέσα στην ψυχή του. Δεν ήταν πια εκείνος που ήξερε ή, καλύτερα, αυτός που νόμιζε πως ήταν. Το θάρρος που είχε δεν ήταν καθώς φαινόταν δικό του, γιατί τον είχε εγκαταλείψει. Μετά βίας μπορούσε να σταθεί όρθιος, γιατί όλο του το κορμί έτρεμε. Ήταν μονάχα μια σπίθα του ήλιου και χωρίς αυτόν, ένα τίποτα.

Το ζώο ήταν πίσω του και τον παραμόνευε! Το δάσος ήταν κατασκότεινο, αλλά μέσα στη φαντασία του έβλεπε παντού ζευγάρια από πράσινα μάτια και δεν είχε τη δύναμη ούτε καν να ση-

κώσει το χέρι από το πλευρό του. Μέσα στην απόγνωσή του πάλεψε να βρει αρκετό θάρρος — όχι για να παλέψει, αλλά για να το βάλει στα πόδια. Το θάρρος να αρχίσει να τρέχει προς τον πύργο ήταν το μόνο που μπορούσε να φανταστεί, αλλά ούτε αυτό ερχόταν. Ωστόσο, αυτό που δεν είχε ο ίδιος του δόθηκε από αλλού. Ένα μουγκρητό μέσα από το δάσος τον έκανε ν' αρχίσει να τρέχει σαν πληγωμένο κουτάβι. Δεν ήταν καν ο ίδιος που έτρεχε. Ήταν ο φόβος που είχε βάλει φτερά στα πόδια του. Ο ίδιος δεν καταλάβαινε πως κουνιόνταν. Καθώς, όμως, έτρεχε, άρχισε να βρίσκει λίγο θάρρος, έστω για να φανεί δειλός. Τα αστέρια έρριχναν λίγο φως. Έτρεχε πάνω στο χορτάρι και τίποτα δεν τον κυνηγούσε. Μπροστά του βρισκόταν το μαύρο σχήμα ενός βουβαλιού, καμπουριασμένο πάνω στο χώμα. Έκανε έναν μεγάλο ημικύκλιο γύρω του και συνέχισε να τρέχει σαν σκιά διωγμένη από τον άνεμο. Γιατί ο άνεμος είχε σηκωθεί και μεγάλωνε ακόμα περισσότερο τον φόβο του. Φυσούσε από πίσω του. Έφτασε την κορυφή της κοιλάδας κι άρχισε να κατεβαίνει την απότομη κατηφόρα σαν διάττονας αστέρας. Στη στιγμή, όλη η γη πίσω του σηκώθηκε και άρχισε να τον κυνηγάει. Ο άνεμος είχε πάρει ουρλιάζοντας το κατόπι του, γεμάτος με στριγγλιές, μουγκρητά, γέλια και τετερίσματα, λες και παράσερνε μαζί του όλα τα ζώα του δάσους. Μέσα στ' αυτιά του το αίμα χτυπούσε λες κι όλα τα βουβάλια της απέραντης πεδιάδας είχαν μαζευτεί και κάλπαζαν γύρω του. Έτρεχε κατευθείαν προς το κάστρο, τόσο λαχανιασμένος που μετά βίας μπορούσε να ανασάνει.

Καθώς έφτασε στη βάση της κοιλάδας, το

φεγγάρι βγήκε πίσω από την πλαγιά. Ποτέ δεν είχε δει στη ζωή του το φεγγάρι, εκτός από μερικές φορές στη διάρκεια της μέρας, όταν το είχε θεωρήσει για ένα μικρό λαμπερό σύννεφο. Ένας καινούργιος τρόμος προστέθηκε στους άλλους. Ήταν τόσο φριχτό και απαίσιο! Λες και τον κάρφωνε με το βλέμμα του. Ήταν η ίδια η νύχτα! Το σκοτάδι που είχε ζωντανέψει και τον κυνηγούσε! Ο τρόμος των τρόμων που ερχόταν από τον ουρανό για να πήξει το αίμα του και να καρβουνιάσει το μυαλό του. Έβγαλε ένα λυγμό και τράβηξε κατευθείαν για το ποτάμι, εκεί που κυλούσε ανάμεσα στα τείχη, στην άκρη του κήπου. Βούτηξε μέσα, κολύμπησε, κατάφερε να σκαρφαλώσει στην όχθη και σωριάστηκε αναίσθητος στο χορτάρι.

XII

Ο ΚΗΠΟΣ

Αν και η Νυχτερίδα φρόντιζε κάθε φορά να μην μένει έξω για πολύ και έπαιρνε κάθε προφύλαξη, δεν θα μπορούσε να ξεφεύγει την ανακάλυψη για τόσο καιρό αν δεν υπήρχαν οι παράξενες ψυχικές επιθέσεις που δεχόταν η Βαθώ πιο συχνά τελευταία και που τελικά την είχαν ρίξει άρρωστη στο κρεβάτι. Όμως, είτε εξαιτίας της υπερβολικής προφύλαξης είτε επειδή κάτι είχε υποπτευθεί, η Φάλκα που αναγκαζόταν τώρα να μένει το μεγαλύτερο μερος της μέρας και της νύχτας κοντά στην κυρά της, άρχισε τελικά να κλειδώνει την έξοδο όταν έφευγε. Έτσι, μια νύχτα, όταν η Νυχτερίδα έσπρωξε τον τοίχο, είδε προς

μεγάλη της απόγνωση πως αυτός δεν υποχωρούσε για να την αφήσει να περάσει. Παρ' όλο το ψάξιμο, δεν κατάφερε να ανακαλύψει σε τί οφειλόταν αυτή η αλλαγή. Νιώθοντας τους τοίχους της φυλακής της να την πνίγουν, γύρισε μισοτρελαμένη προς τον πίνακα μέσα στον οποίο είχε δει κάποτε τη Φάλκα να εξαφανίζεται. Γρήγορα βρήκε ένα σημείο που όταν το πίεσε, ο τοίχος υποχώρησε. Βρέθηκε μέσα σε ένα είδος κελαριού, που φωτιζόταν από τις ακτίνες του φεγγαριού. Από το κελάρι πέρασε σ' έναν μακρύ διάδρομο που στο τέλος του είχε μια πόρτα. Κατάφερε να την ανοίξει και προς ανείπωτη χαρά της βρέθηκε στο *άλλο μέρος*. Όχι όμως στην κορυφή του τείχους αλλά μέσα στον κήπο στον οποίο τόσο ποθούσε να μπει. Αθόρυβα σαν νυχτοπεταλούδα, χώθηκε ανάμεσα στα δέντρα και τους θάμνους. Τα ξυπόλυτα πόδια της απολάμβαναν το πιο μαλακό χαλί που είχαν ποτέ νιώσει και που από το ίδιο του το άγγιγμα καταλάβαινε πως ήταν ζωντανό. Ένας ελαφρός άνεμος φυσούσε ανάμεσα στα δέντρα, τρέχοντας εδώ κι εκεί σαν μικρό παιδί που είχε βγει για να παίξει. Άρχισε να χορεύει πάνω στο χορτάρι, κοιτώντας πίσω της τη σκιά της. Στην αρχή την είχε πάρει για ένα μικρό μαύρο πλάσμα που έπαιζε μαζί της. Σιγά-σιγά, όμως, κατάλαβε ότι πως έπεφτε μόνο εκεί που το σώμα της έκρυβε το φεγγάρι και πως κάθε δέντρο, μεγάλο ή μικρό, είχε κι αυτό έναν από τους παράξενους ακόλουθους. Έτσι, σύντομα έμαθε να μην τη φοβάται, αλλά έγινε γι' αυτήν μια πηγή διασκέδασης, όπως είναι η ουρά για ένα μικρό γατάκι.

Πέρασε πολλή ώρα πριν συνηθίσει τα δέντρα.

Τη μια φαίνονταν να ενοχλούνται από την παρουσία της, την άλλη να μην της δίνουν καν σημασία. Ξαφνικά, κι ενώ πήγαινε από το ένα στο άλλο, κοιτάζοντας με δέος τα κλαριά και τα φύλλα που θρόιζαν, πρόσεξε λίγο πιο πέρα κάτι εντελώς διαφορετικό από τα άλλα. Ήταν αλλού σκούρο κι αλλού λαμπερό, κι απλωνόταν σαν παλάμη — σαν μια μικρή λεπτή παλάμη αλλά χωρίς κορυφή. Μεγάλωνε πολύ γρήγορα, και καθώς μεγάλωνε τραγουδούσε. Όμως, ποτέ το μέγεθός του δεν αύξανε, γιατί όσο γρήγορα και να μεγάλωνε συνέχιζε να γίνεται κομμάτια. Όταν πλησίασε πιο κοντά είδε πως ήταν ένα νερόδεντρο — φτιαγμένο από νερό όπως αυτό με το οποίο πλενόταν. Μα αυτό ήταν ζωντανό σαν το ποτάμι, αν και πολύ διαφορετικού είδους από εκείνο που σερνόταν πάνω στο πάτωμα. Αυτό τιναζόταν ψηλά, έπεφτε, κατάπινε τον εαυτό του και ξαναπηδούσε. Έβαλε τα πόδια της πάνω στην μαρμάρινη βάση απ' όπου ξεφύτρωνε. Ήταν γεμάτη αληθινό νερό, ζωντανό και δροσερό — τόσο ευχάριστο γιατί η νύχτα ήταν πολύ ζεστή.

Τα λουλούδια, όμως! Μ' αυτά είχε γίνει φίλη από την πρώτη στιγμή. Τί υπέροχα πλάσματα ήταν! Τόσο ευγενικά και πανέμορφα — και πάντα ανέδιδαν τέτοιες μυρωδιές και χρώματα για τα άλλα πλάσματα! Κόκκινες, λευκές και κίτρινες μυρωδιές. Το αόρατο πλάσμα έπαιρνε μεγάλες ποσότητες απ' αυτές τις μυρωδιές και της μετέφερε παντού, αλλά εκείνα δεν φαίνονταν να νοιάζονται. Ήταν ο δικός τους τρόπος ομιλίας για να δείξουν πως είναι ζωντανά και όχι ζωγραφισμένα όπως αυτά στους τοίχους των δωμα-

τίων της και στα χαλιά.

Περιπλανήθηκε μέσα στον κήπο μέχρι που έφτασε το ποτάμι. Αδυνατώντας να προχωρήσει πιο πέρα γιατί φοβόταν — και με το δίκιο της — το γοργό υδάτινο φίδι, κάθισε στη χορταριασμένη όχθη, βούτηξε τα πόδια της στο νερό και το ένιωσε να κυλάει γύρω τους. Καθόταν έτσι για πολλή ώρα και η ευτυχία της φαινόταν απόλυτη καθώς κοίταζε το ποτάμι και τη σπασμένη αντανάκλαση της μεγάλης λάμπας από πάνω της που ανέβαινε από τη μια μεριά της οροφής και κατέβαινε από την άλλη.

XIII

ΚΑΤΙ ΟΛΟΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ

Μια πανέμορφη νυχτοπεταλούδα πέρασε μπροστά από τα μεγάλα γαλάζια μάτια της Νυχτερίδας. Πήδησε όρθια για να την ακολουθήσει — όχι με τη διάθεση ενός κυνηγού αλλά μ' αυτήν ενός αγαπημένου. Η καρδιά της — όπως κι όλες οι καρδιές, αρκεί οι μαύροι τους λεκέδες να καθαριστούν — ήταν μια ανεξάντλητη πηγή αγάπης. Αγαπούσε το κάθε τί που έβλεπε. Καθώς, όμως, ακολουθούσε τη νυχτοπεταλούδα, είδε κάτι να κείτεται στην όχθη του ποταμού. Δεν είχε ακόμα μάθει να φοβάται τίποτα κι έτρεξε να δει τί ήταν. Όταν το έφτασε, έμεινε αποσβωλομένη. Ήταν ένα άλλο κορίτσι όπως κι αυτή! Μα τί παράξενο κορίτσι! Τόσο περίεργα ντυμένο! Και δεν μπορούσε και να κινηθεί. Ήταν νεκρή; Γεμισμένη ξαφνικά με οίκτο, κάθισε κάτω, πήρε το κεφάλι του Φωτογέννητου πάνω στα πόδια της

και άρχισε να του χαιδεύει το πρόσωπο. Τα ζεστά της χέρια τον συνέφεραν. Άνοιξε τα μαύρα μάτια του που είχαν χάσει όλη τη φωτιά τους και σήκωσε το βλέμμα βγάζοντας έναν παράξενο ήχο φόβου, κάτι σαν βογγητό και σαν ξεροκατάπημα. Σαν είδε όμως το πρόσωπό της, πήρε μια βαθιά ανάσα και έμεινε ακίνητος παρατηρώντας την. Αυτά τα υπέροχα γαλάζια μάτια από πάνω του έμοιαζαν με τον ουρανό που γνώριζε και φαινόταν να απαλύνουν τον τρόμο του και να του δίνουν θάρρος. Τελικά, με μια τρεμάμενη φωνή της ψιθύρισε: «Ποια είσαι;»

«Η Νυχτερίδα», του απάντησε εκείνη.

«Είσαι ένα πλάσμα της νύχτας κι αγαπάς το σκοτάδι», της είπε, ενώ ο φόβος είχε αρχίσει να τον ξαναγεμίζει.

«Μπορεί να είμαι πλάσμα του σκοταδιού», του απάντησε εκείνη. «Δεν πολυκαταλαβαίνω τί εννοείς. Μα δεν μ' αρέσει η νύχτα. Αγαπώ τη μέρα με όλη μου την καρδιά και τη νύχτα κοιμάμαι».

«Μα πώς γίνεται αυτό;» είπε ο Φωτογέννητος και ανασηκώθηκε στον αγκώνα του, αλλά ξανάπεσε πίσω μόλις είδε το φεγγάρι. «πώς γίνεται αυτό», επανέλαβε, «όταν σε βλέπω εδώ ξύπνια μπροστά μου;»

Εκείνη απλά χαμογέλασε και συνέχισε να τον χαϊδεύει γιατί δεν τον καταλάβαινε και πίστευε πως το άγνωστο πλάσμα τα είχε χαμένα.

«Ήταν ένα όνειρο, λοιπόν;» είπε ο Φωτογέννητος, τρίβοντας τα μάτια του. Μ' αυτήν όμως την κίνηση η ανάμνηση ξανάρθε ολοκάθαρη στο μυαλό του και αναρίγησε φωνάζοντας: «Τι φοβερό πράγμα να γίνω έτσι ξαφνικά δειλός! Ένας άθλιος και ατιμασμένος δειλός! Ντρέπομαι-

ντρέπομαι και φοβάμαι τόσο πολύ! Είναι όλα τόσο τρομακτικά!»

«Μα τι είναι τόσο τρομακτικό;» ρώτησε η Νυχτερίδα μ' ένα χαμόγελο σαν κι αυτό της μητέρας που το παιδί της ξυπνάει από κάποιον εφιάλτη.

«Τα πάντα!» απάντησε εκείνος. «Το σκοτάδι κι όλα αυτά τα μουγκρητά!»

«Μα δεν ακούγονται μουγκρητά», του είπε η Νυχτερίδα. «Πόσο ευαίσθητη είσαι! Αυτό που ακούς είναι μονάχα το περπάτημα του νερού και τα παιχνίδια του πιο γλυκού απ' όλα τα πλάσματα. Είναι αόρατο και το ονομάζω Παντού, γιατί χαϊδεύει και παρηγορεί το κάθε τι. Τώρα διασκεδάζει με το να φυσάει τα πρόσωπα και να τα φιλάει. Για άκου καλύτερα... Μουγκρητό το λες αυτό; Θα έπρεπε να το ακούσεις όταν είναι αγριεμένο! Δεν ξέρω γιατί, αλλά μερικές φορές θυμώνει και τότε μουγκρίζει λιγάκι».

«Είναι τόσο σκοτεινά!» είπε ο Φωτογέννητος που, αφού είχε αφουγκραστεί την ώρα που εκείνη μιλούσε, είχε πειστεί πως δεν ακούγονταν μουγκρητά.

«Σκοτεινά!» επανέλαβε εκείνη. «Θα έπρεπε να ήσουν στο δωμάτιό μου όταν ένας σεισμός σκότωσε τη λάμπα μου. Δεν καταλαβαίνω. Πώς μπορείς να ονομάζεις σκοτάδι αυτό το πράγμα; Για να σε δω... ναι, έχεις μάτια και μάλιστα μεγάλα, μεγαλύτερα από της αρχόντισσας Βαθώς και της Φάλκα, αν κι υποθέτω πως δεν είναι τόσο μεγάλα όσο τα δικά μου, έστω κι αν ποτέ δεν τα έχω δει. Μα τώρα κατάλαβα τί σου συμβαίνει! Δεν μπορείς να δεις! Δεν έχει σημασία. Θα γίνω εγώ τα μάτια σου και θα σε μάθω να βλέπεις. Κοίταξε αυτά τα πανέμορφα λευκά πράγματα πάνω στο χορτάρι, με τα κόκκινα μυτερά άκρα που τώρα έχουν γίνει ένα κουβαράκι. Τα αγαπώ τόσο πολύ! Θα μπορούσα να κάθομαι και να τα κοιτάζω όλη τη μέρα!»

Ο Φωτογέννητος κοίταξε με προσοχή τα λουλούδια και του φάνηκε πως είχε δει κάτι παρόμοιο πριν, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί πού. Όπως η Νυχτερίδα δεν είχε δει ποτέ μια ανοιχτή μαργαρίτα, έτσι κι αυτός δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του μια κλειστή.

Ενστικτωδώς η Νυχτερίδα προσπαθούσε να τον κάνει να ξεχάσει το φόβο του και πράγματι, η παράξενα γλυκιά ομιλία αυτού του πανέμορφου πλάσματος τον είχε βοηθήσει πολύ.

«Λες πως είναι σκοτεινά;» του είπε ξανά, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει πώς είχε ξεστομίσει μια τόσο παράλογη ιδέα. «Μα εγώ μπορώ να μετρήσω κάθε τρίχα των πράσινων μαλλιών — νομίζω πως είναι αυτό που τα βιβλία αποκαλούν χορτάρι — σε απόσταση πέντε βήματα από εμένα! Κοίτα και τη μεγάλη λάμπα! Σήμερα είναι πιο λαμπερή απ' ότι συνήθως και γι' αυτό νομίζω πως δεν πρέπει να τρομάζεις ούτε να λες πως είναι σκοτεινά».

Καθώς μιλούσε, συνέχιζε να χαϊδεύει τα μαλλιά και τα μάγουλά του, προσπαθώντας να τον καθυσχάσει. Εκείνος, όμως, έμοιαζε πολύ δυστυχισμένος και το έδειχνε ολοφάνερα. Ήταν έτοιμος να της πει πως η μεγάλη λάμπα του φαινόταν τρομερή κι έμοιαζε με μάγισσα που περπατούσε μέσα στον ύπνο του θανάτου. Ωστόσο, δεν ήταν τόσο αδαής όσο η Νυχτερίδα και ήξερε ακόμα και μέσα στο φεγγαρόφωτο, ότι αυτό που

έβλεπε μπροστά του ήταν μια γυναίκα, αν και ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει καμμιά τόσο νέα και όμορφη. Έτσι, ενώ εκείνη προσπαθούσε να καθησυχάσει το φόβο του, η παρουσία της τον έκανε να ντρέπεται ακόμα περισσότερο. Εξάλλου, επειδή δεν γνώριζε το χαρακτήρα της, υπήρχε φόβος να την εκνευρίσει και να την κάνει να φύγει και να τον αφήσει μόνο του. Έτσι, έμενε στη θέση του, μην τολμώντας καν να κινηθεί. Η λίγη ζωή που ένιωθε μέσα του φαινόταν να κυλάει απ' αυτήν την ύπαρξη και αν τον άφηνε εκείνος θα ξανάρχιζε να κλαίει σαν παιδί.

«Πώς έφτασες μέχρι εδώ;» τον ρώτησε η Νυχτερίδα, πιάνοντάς του το πρόσωπο μέσα στα χέρια της.

«Από το λόφο», απάντησε.

«Και πού κοιμάσαι;»

Της έδειξε προς την κατεύθυνση του σπιτιού κι εκείνη έβγαλε ένα μικρό γέλιο χαράς.

«Όταν θα μάθεις να μη φοβάσαι, θα θες πάντα να βγαίνεις έξω μαζί μου», του είπε.

Σκέφτηκε από μέσα της ότι σε λίγο θα ρωτούσε την περίεργη κοπέλα με ποιο τρόπο είχε δραπετεύσει γιατί θα πρέπει να την είχαν κλεισμένη κι αυτήν σε κάποια σπηλιά η Βαθώ κι η Φάλκα.

«Κοίτα αυτά τα υπέροχα χρώματα», συνέχισε, δείχνοντας μια τριανταφυλλιά στην οποία ο Φωτογέννητος δεν μπορούσε να ξεχωρίσει ούτε ένα λουλούδι. «Δεν είναι πιο όμορφα από οποιαδήποτε ζωγραφιά στους τοίχους σου; Και είναι ζωντανά και μυρίζουν τόσο γλυκά!»

Εκείνος θα ήθελε να μην τον πιέζει συνέχεια να προσπαθεί να δει πράγματα που δεν μπορούσε. Κάθε τόσο κοκκάλωνε και της έσφιγγε το χέρι, καθώς ένα καινούργιο κύμα τρόμου τον συνέπαιρνε.

«Έλα τώρα, καλή μου!» είπε η Νυχτερίδα. «Δεν πρέπει να συνεχίσεις να κάνεις έτσι. Πρέπει αν είσαι γενναίο κορίτσι...»

«Κορίτσι!» φώναξε ο Φωτογέννητος και πετάχτηκε θυμωμένος όρθιος. «Αν ήσουν άντρας, θα σε σκότωνα!»

«Άντρας;» επανέλαβε η Νυχτερίδα. «Τι είναι πάλι αυτό; Μα πώς γίνεται αυτό; Είμαστε κι οι δυο κορίτσια, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, εγώ δεν είμαι κορίτσι!» της απάντησε. «...αν και σου έχω δώσει αρκετές αφορμές για να με αποκαλείς έτσι», συνέχισε με αλλαγμένο τόνο φωνής, γονατίζοντας μπροστά στα πόδια της.

«Κατάλαβα!» του είπε η Νυχτερίδα. «Ασφαλώς δεν μπορείς να είσαι κορίτσι! Τα κορίστια δεν φοβούνται... χωρίς λόγο. Σε καταλαβαίνω τώρα. Φοβάσαι τόσο πολύ επειδή δεν είσαι κορίτσι».

Ο Φωτογέννητος άρχισε να χτυπιέται πάνω στο χορτάρι.

«Όχι, δεν είναι έτσι!» είπε κατσούφικα. «Είναι αυτό το φοβερό σκοτάδι που με διαπερνάει μέχρι το μεδούλι που με κάνει να συμπεριφέρομαι σαν κορίτσι! Αχ, και να ανέτελλε ο ήλιος!»

«Ο ήλιος; Τι είναι αυτό;» φώναξε η Νυχτερίδα που ήταν η σειρά της να καταληφθεί από έναν αόριστο φόβο.

«Είναι η ψυχή, η ζωή, η καρδιά και η δόξα του σύμπαντος», της είπε. «Τα λόγια χορεύουν σαν κόκκοι σκόνης μέσα στις ακτίνες του. Η καρδιά του άντρα είναι γενναία και δυνατή κάτω απ' το

φως του και όταν φεύγει παίρνει μαζί του και το θάρρος του και τον καταντάει όπως με βλέπεις τώρα».

«Δεν είναι λοιπόν αυτό εκεί ο ήλιος;» είπε σκεπτικά η Νυχτερίδα, δείχνοντας το φεγγάρι.

«Αυτό!» είπε ο Φωτογέννητος με τη μεγαλύτερη περιφρόνηση. «Το μόνο που ξέρω γι' αυτό είναι πως είναι άσχημο και τρομακτικό. Στην καλύτερη περίπτωση δεν μπορεί παρά να είναι το φάντασμα ενός νεκρού ήλιου. Ναι, αυτό θα πρέπει να είναι! Γι' αυτό με τρομάζει τόσο πολύ!»

«Όχι», είπε η Νυχτερίδα, αφού έμεινε για λίγο σκεπτική. «Σ' αυτό κάνεις λάθος. Νομίζω πως ο ήλιος είναι το φάντασμα κάποιου νεκρού φεγγαριού και γι' αυτό είναι τόσο θαυμάσιος όσο λες. Υπάρχει λοιπόν ένα ακόμα μεγαλύτερο δωμάτιο όπου ο ήλιος ζει στο ταβάνι του;»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς», απάντησε ο Φωτογέννητος, «μα ξέρω πως έχεις φανεί ευγενική μαζί μου, αν και δεν θα έπρεπε να αποκαλείς έναν ταλαίπωρο ''κορίτσι'' μέσα στο σκοτάδι. Αν με αφήσεις να ξαπλώσω με το κεφάλι μου στην αγκαλιά σου, θα ήθελα να κοιμηθώ. Θα μείνεις για να με προσέχεις;»

«Και βέβαια θα το κάνω», απάντησε η Νυχτερίδα, ξεχνώντας τους δικούς της φόβους.

Κι έτσι, ο Φωτογέννητος αποκοιμήθηκε.

XIV

Ο ΗΛΙΟΣ

Έτσι, η Νυχτερίδα ξαγρύπνησε όλη τη νύχτα δίπλα στον κοιμισμένο Φωτογέννητο, προσπαθώντας να μείνει εντελώς ακίνητη, μη τυχόν και τον ξυπνήσει κι έτσι τον προδώσει στους φόβους του.

Το φεγγάρι ανέβαινε μέσα στη βαθυγάλανη αιωνιότητα. Το ποτάμι κυλούσε σιγομουρμουρίζοντας και το συντριβάνι συνέχιζε να αναβλύζει σαν ένα μεγάλο ασημένιο λουλούδι που έρριχνε τα πέταλά του σαν το χιόνι μ' έναν μουσικό ήχο. Ο άνεμος ξυπνούσε, έτρεχε για λίγο μέσα στα δέντρα και αποκοιμιόταν πάλι. Τα τριαντάφυλλα φαίνονταν να 'ναι ξύπνια γιατί η μυρωδιά τους γέμιζε τον αέρα, μα στην πραγματικότητα κι αυτά κοιμόνταν κι η γλυκιά αυτή οσμή αναδιδόταν μέσα από τα όνειρά τους. Τα πορτοκάλια έμοιαζαν με χρυσές λάμπες πάνω στα δέντρα και τα λευκά λουλούδια τους ήταν οι ψυχές των ακάρπιστων ακόμα παιδιών τους.

Τελικά, ασυνήθιστη στον καθαρό αέρα και εξαντλημένη απ' την τόση ακινησία, η Νυχτερίδα άρχισε να νυστάζει. Ο αέρας άρχισε να παγώνει. Πλησίαζε η ώρα που συνήθιζε να κοιμάται. Έκλεισε τα μάτια της για μια στιγμή και το κεφάλι της έγειρε μπροστά, αλλά αμέσως τα ξανάνοιξε γιατί είχε υποσχεθεί στο όμορφο πλάσμα να το προσέχει.

Μέσα όμως σ' εκείνη τη στιγμή είχε συμβεί μια αλλαγή. Το φεγγάρι είχε προχωρήσει πολύ και τώρα την κοιτούσε από τη δύση. Πρόσεξε ότι το πρόσωπό του είχε χλωμιάσει, λες κι ήταν κι αυτό φοβισμένο, κι από το ψηλό του αγνάντιο αντίκριζε κάτι τρομακτικό. Το φως του φαινόταν να ξεθωριάζει. Ήταν ετοιμοθάνατο — κόντευε να σβύσει! Κι όμως, τα πάντα γύρω φαίνονταν παράξενα καθαρά — περισσότερο καθαρά απ' ό-

τι τα είχε δει οποτεδήποτε πριν. Πώς θα μπορούσε η μεγάλη λάμπα να χύνει περισσότερο φως όταν κόντευε να σβύσει; Μήπως είχε γίνει τόσο αδύναμη ακριβώς επειδή το φως έβγαινε από μέσα της για να απλωθεί μέσα στο τεράστιο δωμάτιο; Έδινε τα πάντα! Έλιωνε πάνω στην οροφή όπως μια κουταλιά ζάχαρη μέσα σ' ένα ποτήρι νερό.

Η Νυχτερίδα άρχισε να φοβάται και γύρεψε καταφύγιο στο πρόσωπο που κρατούσε στην ποδιά της. Πόσο όμορφο ήταν αυτό το πλάσμα! Δεν ήξερε πώς να το αποκαλέσει γιατί όταν το είχε προσονομάσει όπως έλεγε την ίδια η Βαθώ, αυτό είχε θυμώσει. Μα τι μεγάλο θαύμα! Καθώς το τεράστιο δωμάτιο όπου βρίσκονταν άλλαζε, ένα χρώμα σαν κόκκινο τριαντάφυλλο άρχισε να απλώνεται πάνω στο χλωμό μάγουλο. Τι όμορφα ξανθά μαλλιά ήταν αυτά που απλώνονταν στην ποδιά της! Πόσο μεγάλες ανάσες έπαιρνε το πλάσμα! Και τι ήταν αυτά τα περίεργα πράγματα που είχε μαζί του; Ήταν σίγουρη πως τα είχε δει και πάνω στα τείχη.

Αυτά έλεγε στον εαυτό της ενώ η λάμπα χλώμιαζε όλο και περισσότερο ενώ όλα γίνονταν συνεχώς και πιο καθαρά. Τι μπορούσε να σημαίνει αυτό; Η λάμπα έσβυνε και πήγαινε να γίνει ήλιος, σ' αυτό το άλλο μέρος για το οποίο είχε μιλήσει το πλάσμα στην αγκαλιά της. Μα γιατί τα πράγματα καθάριζαν πριν γίνει ακόμα ήλιος; Ίσως αυτό που ερχόταν γύρω της να ήταν ο θάνατος! Ήξερε πως ερχόταν να πάρει και την ίδια! Τον ένιωθε να πλησιάζει! Σε τι θα τη μεταμόρφωνε; Σε κάτι πανέμορφο όπως το πλάσμα στην ποδιά της; Μπορεί! Μα ότι και να γινόταν, θα πρέ-

πει να ήταν ετοιμοθάνατη. Η δύναμή της την εγκατέλειπε, ενώ όλα γύρω της γίνονταν τόσο φωτεινά που δεν μπορούσε πια να τα κοιτάζει. Σύντομα θα τυφλωνόταν! Άραγε πρώτα θα τυφλωνόταν ή πρώτα θα πέθαινε;

Ο Φωτογέννητος σήκωσε το κεφάλι του από την αγκαλιά της και πετάχτηκε όρθιος. Το πρόσωπό του είχε φωτιστεί από ένα μεγάλο χαμόγελο. Η καρδιά του ήταν γεμάτη τόλμη — όπως αυτή του κυνηγού που είναι έτοιμος να μπει μέσα στη φωλιά της τίγρης. Η Νυχτερίδα έβγαλε μια φωνή, σκέπασε το πρόσωπο με τα χέρια της και έσφιξε τα βλέφαρά της. Στα τυφλά άπλωσε τα χέρια της προς τον Φωτογέννητο και του φώναξε: «Φοβάμαι τόσο πολύ! Τι είναι αυτό; Θα πρέπει να είναι ο θάνατος! Δεν θέλω να πεθάνω ακόμα! Αγαπώ αυτό το δωμάτιο και την παλιά λάμπα! Ετούτο το καινούργιο μέρος είναι φοβερό. Θέλω να κρυφτώ. Θέλω να χωθώ μέσα στη μαλακή, σκοτεινή αγκαλιά όλων των άλλων πλασμάτων. Ώι μου! Ώι μου!»

«Τι έπαθες κοπέλα μου;» ρώτησε ο Φωτογέννητος με την υπεροψία που έχουν όλα τα αρσενικά μέχρι να μάθουν από το άλλο φύλο. Την κοιτούσε από ψηλά ενώ ταυτόχρονα εξέταζε τη χορδή του τόξου του. «Δεν χρειάζεται να φοβάσαι τώρα, μικρούλα! Είναι μέρα. Ο ήλιος έχει σχεδόν σηκωθεί. Κοίτα! Σ' ένα λεπτό θα ξεπροβάλλει πίσω απ' το φρύδι του λόφου. Έχε γεια! Σ' ευχαριστώ για το καταφύγιο που μου πρόσφερες τη νύχτα. Φεύγω τώρα. Μην είσαι κουτή. Αν μπορέσω ποτέ να στο ξεπληρώσω... Ξέρεις, κι όλα τα παρόμοια...»

«Σε παρακαλώ, μη μ' αφήνεις!» φώναξε η Νυ-

χτερίδα. «Πεθαίνω! Πεθαίνω! Δεν μπορώ να κι-
νηθώ. Το φως ρουφάει όλη τη δύναμη από μέσα
μου. Νιώθω τόσο φοβισμένη!»

Αλλά ο Φωτογέννητος είχε ήδη περάσει το
ποτάμι, κρατώντας το τόξο του ψηλά για να μη
βραχεί. Μην ακούγοντας απάντηση, η Νυχτερί-
δα τράβηξε τα χέρια από τα μάτια της. Ο Φωτο-
γέννητος είχε φτάσει την κορυφή του απέναντι
λόφου την ίδια στιγμή που οι ακτίνες του ήλιου
έπεφταν επάνω του. Η δόξα του βασιλιά της ημέ-
ρας στεφάνωνε τον ξανθομάλλη νέο. Ακτινοβό-
λος σαν τον Απόλλωνα, στεκόταν γεμάτος δύνα-
μη, ένα εκτυφλωτικό σχήμα μέσα στη φωτιά. Πέ-
ρασε ένα λαμπερό βέλος στο τόξο του. Η χορδή
το έστειλε μακριά μ' έναν μουσικό ήχο και ο Φω-
τογέννητος χάθηκε με μια κραυγή, κυνηγώντας
το. Όμως, το κεφάλι της φτωχής Νυχτερίδας
φαινόταν έτοιμο να σπάσει. Παντού τριγύρω της
υπήρχε ένα ανυπόφορο καμίνι. Μέσα σε από-
γνωση, αδυναμία και αγωνία, σύρθηκε μέχρι το
κελί της, ψηλαφίζοντας στα τυφλά με μεγάλη
δυσκολία. Όταν τελικά το φιλικό σκοτάδι του
δωματίου της την τύλιξε μέσα στη δροσερή πα-
ρηγορητική αγκαλιά του, σωριάστηκε στο κρε-
βάτι της και αποκοιμήθηκε αμέσως. Συνέχισε να
κοιμάται, ζωντανή μέσα στον τάφο της, ενώ ο
Φωτογέννητος κάτω απ' τον ήλιο κυνηγούσε
βουβάλια στη μεγάλη πεδιάδα, χωρίς ούτε μια
φορά να σκεφτεί εκείνη που είχε σταθεί το κατα-
φύγιό του κι ο φύλακάς του όλη τη νύχτα και που
τώρα βρισκόταν κάπου αλλού μόνη και ξεχασμέ-
νη. Βρισκόταν μέσα στο μεγαλείο της δόξας του
και προς στιγμή το σκοτάδι και η ατίμωση που
του είχε φέρει είχαν σβυστεί απ' το μυαλό του

XV

Ο ΔΕΙΛΟΣ ΗΡΩΑΣ

Ωστόσο, καθώς ο ήλιος έφτανε στη μέση του
ουρανού, ο Φωτογέννητος άρχισε να θυμάται τα
γεγονόταν της προηγούμενης νύχτας και να
νιώθει ντροπή. Είχε αποδειχθεί δειλός, και μάλι-
στα μπροστά στα μάτια ενός κοριτσιού! Ήταν
θαραλλέος τη μέρα που δεν υπήρχε τίποτα για
να φοβάται, αλλά έτρεμε σαν σκλάβος με το πέ-
σιμο της νύχτας. Ήταν αδικία! Θα πρέπει να του
είχαν κάνει μάγια! Είχε φάει ή είχε πιει κάτι που
του είχε στερήσει το θάρρος του; Όπως και να
είχε η κατάσταση, τα γεγονότα τον είχαν βρει
απροετοίμαστο. Πώς μπορούσε να ξέρει τι θα
συνέβαινε μόλις έπεφτε ο ήλιος; Δεν ήταν και τό-
σο απίστευτο που είχε τρομοκρατηθεί τόσο πο-
λύ, αφού αυτό που είχε δει ήταν από τη φύση του
τόσο τρομακτικό. Εξάλλου, μέσα στο σκοτάδι
δεν ήταν δυνατόν να δει από πού θα τον πλησία-
ζε ο κίνδυνος. Κάποιο ζώο θα μπορούσε να τον
κάνει κομμάτια ή να τον καταπιεί με μια μπουκιά,
κι εκείνος δεν θα μπορούσε να δει αρκετά για
να του ρίξει έστω και ένα χτύπημα. Αρπαζόταν
από κάθε πιθανή δικαιολογία, ανυπομονόντας
να ελαφρύνει την περιφρόνηση που ένιωθε για
τον εαυτό του. Εκείνη τη μέρα ξάφνιασε τους κυ-
νηγούς και τους τρομοκράτησε με την παράλο-
γη τόλμη του — μόνο και μόνο για να αποδείξει
στον εαυτό του πως δεν ήταν δειλός. Όμως, τί-
ποτα δεν μπορούσε να απαλύνει την ντροπή του.
Μόνο σ' ένα πράγμα μπορούσε να ελπίζει: να α-
ποφασίσει να αντιμετωπίσει ξανά το σκοτάδι,

τώρα που γνώριζε κάτι για τη φύση του. Μ' αυτό τον τρόπο θα κατανικούσε το φόβο του και θα έσβυνε εντελώς την ατίμωση. Για έναν σκοπευτή και ξιφομάχο σαν τον ίδιο, με τη δική του δύναμη και το θάρρος, δεν θα υπήρχαν παρά μόνο κίνδυνοι στη ζωή του. Δεν θα υπήρχε, όμως, ήττα. Ήξερε πια το σκοτάδι, κι όταν ξαναρχόταν θα το αντιμετώπιζε άφοβα και ψύχραιμα, όπως ένιωθε και τώρα. Και συνεχώς επαναλάμβανε στον εαυτό του: «Θα δεις!»

Καθόταν κάτω από τα κλαριά μιας μεγάλης οξυάς καθώς ο ήλιος χανόταν μακριά, πίσω από τους απότομους λόφους.Πριν χαθεί ο μισός, εκείνος έτρεμε όπως τα φύλλα πίσω του στο πρώτο σημάδι του άνεμου της νύχτας. Τη στιγμή που έσβυνε το τελευταίο κομμάτι του λαμπερού δίσκου, πήδησε όρθιος και γεμάτος τρόμο άρχισε να τρέχει για να φτάσει την κοιλάδα. Καθώς έτρεχε, ο φόβος του μεγάλωνε. Τελικά, έπεσε μάλλον παρά βούτηξε στον ποταμό κι όπως και την προηγούμενη φορά, συνήλθε ξαπλωμένος πάνω στη χορταριασμένη όχθη, μέσα στον κήπο.

Μα όταν άνοιξε τα μάτια του, δεν βρήκε ένα όμορφο κοριτσίστικο πρόσωπο να τον κοιτάζει. Από πάνω του υπήρχαν μόνο τ' αστέρια μέσα στην ερημιά της ανήλιαγης νύχτας — του πανίσχυρου εχθρού που είχε ξανά τολμήσει αλλά δεν είχε καταφέρει να αντιμετωπίσει. Ίσως η κοπέλα να μην είχε βγει ακόμα από το νερό. Θα προσπαθούσε να κοιμηθεί γιατί δεν τολμούσε να κινηθεί. Ίσως όταν ξυπνούσε να έβρισκε το κεφάλι του στην ποδιά της και το πανέμορφο μελαχροινό πρόσωπο και τα βαθυγάλαζα μάτια να σκύβει πάνω από το δικό του. Μα όταν ξύπνησε,

βρήκε το κεφάλι του πάνω στο χορτάρι και, αν κι αναπήδησε όρθιος έχοντας ξαναβρεί όλο το θάρρος του, δεν ξεκίνησε για το κυνήγι με την ίδια ευχαρίστηση όπως την προηγούμενη μέρα. Δεν είχε μεγάλη όρεξη κι όλη την ώρα ήταν σκεπτικός μέχρι σημείου κατάθλιψης. Είχε νικηθεί κι ατιμαστεί για δεύτερη φορά! Δεν ήταν λοιπόν το θάρρος του τίποτε άλλο εκτός από το παιχνίδι του ηλιόφωτου μέσα στο μυαλό του; Ήταν μια απλή μπάλα που πετούσε ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως; Τι αξιοκαταφρόνητο πλάσμα ήταν, τότε! Μα είχε και μια τρίτη ευκαιρία μπροστά του. Αν αποτύχαινε και τρίτη φορά, ούτε που θα 'ξερε τι να σκεφτεί για τον εαυτό του!

Αλλοίμονο, τα πράγματα δεν πήγαν καλύτερα. Τη στιγμή που ο ήλιος έδυσε, το έβαλε στα πόδια σαν να τον κυνηγούσε μια λεγεώνα δαιμόνων.

Επτά φορές συνολικά προσπάθησε να αντιμετωπίσει τη νύχτα που ερχόταν με τη δύναμη της προηγούμενης μέρα κι επτά φορές απέτυχε. Απέτυχε τόσο παταγωδώς ώστε τελικά άρχισε να χάνει την αυτοπεποίθησή του και στη διάρκεια της ημέρας. Τελικά, από την πολλή εξάντληση, το βρέξιμο, την παραμονή του όλη τη νύχτα στο ύπαιθρο και, το χειρότερο απ' όλα, τον θανατερό φόβο και την ντροπή που τον έπνιγε, ο ύπνος του τον εγκατέλειψε και το έβδομο πρωινό, αντί να πάει για κυνήγι, σύρθηκε μέσα στο κάστρο κι έπεσε στο κρεβάτι του. Η σιδερένια υγεία που η μάγισσα είχε τόσο πολύ κοπιάσει για να του δώσει, τελικά τον πρόδωσε και μετά από μια-δυο ώρες βογγούσε και φώναζε μέσα στο παραλήρημά του.

XVI

Η ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Η Βαθώ, όπως ειπώθηκε πιο πάνω, ήταν η ίδια άρρωστη, και η διάθεσή της ήταν πολύ άσχημη. Εξάλλου, είναι χαρακτηριστικό των μαγισσών αυτό που προκαλεί στους άλλους συμπόνια σ' αυτές να προκαλεί αποστροφή. Εξάλλου, η Βαθώ είχε μέσα της ένα μικρό απομεινάρι συνείδησης, ίσα-ίσα αρκετό για να της προκαλεί δυσφορία, άρα και να την κάνει ακόμα πιο κακιά. Έτσι, όταν έμαθε πως ο Φωτογέννητος ήταν άρρωστος, εξοργίστηκε. Άρρωστος μετά από όσα είχε κάνει για να του ποτίσει το κορμί με τη δύναμη του ίδιου του ήλιου! Αυτό το αγόρι ήταν μια μεγάλη αποτυχία! Κι επειδή ήταν μια δική της αποτυχία, άρχισε να τον αντιπαθεί και στη συνέχεια να τον μισεί. Τον κοιτούσε όπως κοιτάζει ένας ζωγράφος ή ένας ποιητής κάποιο έργο του που έχει καταφέρει να το μπερδέψει μέχρι σημείου που να μη διορθώνεται πια. Στις καρδιές των μαγισσών η αγάπη και το μίσος βρίσκονται πολύ κοντά και συχνά συγχέονται το ένα με το άλλο. Μπορεί η αποτυχία της με τον Φωτογέννητο να είχε χαλάσει και τα σχέδιά της σχετικά με τη Νυχτερίδα, ή η αρρώστια της να την είχε κάνει ακόμα πιο στριμμένη, αλλά το σίγουρο ήταν πως η Βαθώ είχε βαρεθεί και την κοπέλα και δεν της άρεσε που ζούσε ακόμα μέσα στο κάστρο.

Ωστόσο, δεν ήταν τόσο άρρωστη ώστε να μην μπορεί να πάει στο δωμάτιο του ταλαίπωρου Φωτογέννητου για να τον βασανίσει. Του είπε πως τον συχαινόταν σαν φίδι, ενώ σφύριζε η ίδια σαν

φίδι καθώς του το 'λεγε. Το σαγόνι κι η μύτη της είχαν αρχίσει να προεξέχουν περισσότερο, λες και προσπαθούσαν ν' αγγίξουν το ένα τ' άλλο. Ο Φωτογέννητος είχε πιστέψει πως σκόπευε να τον σκοτώσει, γι' αυτό μετά βίας άγγιζε ότι του έφερναν να φάει. Διέταξε να μην αφήνουν ούτε μια ακτίνα ήλιου να μπαίνει στο δωμάτιό του, αλλά μ' αυτό τον τρόπο, χωρίς να το θέλει, τον έκανε να συνηθίσει λίγο το σκοτάδι. Έπερνε ένα από τα βέλη του και μια τον γαργαλούσε με το φτερό του και την άλλη τον τρυπούσε με τη μύτη του μέχρι να βγάλει αίμα. Κανείς δεν ήξερε τι σκόπευε τελικά να κάνει, αλλά όλα αυτά έκαναν τον Φωτογέννητο να αποφασίσει να δραπετεύσει από το κάστρο. Το τι θα έκανε στη συνέχεια, θα το σκεφτόταν αργότερα. Μπορεί και να 'βρισκε τη μητέρα του κάπου πέρα από το δάσος! Αν δεν ήταν τα μεγάλα χρονικά διαστήματα του σκοταδιού που χώριζαν τις μέρες μεταξύ τους, δεν θα φοβόταν τίποτα.

Τώρα, όμως, καθώς κειτόταν ανήμπορος μέσα στο σκοτάδι, κάπου κάπου ερχόταν στο μυαλό του το πρόσωπο εκείνου του πανέμορφου πλάσματος που την πρώτη νύχτα τον είχε παρηγορήσει τόσο γλυκά. Θα την έβλεπε άραγε ξανά; Αν ήταν, όπως είχε συμπεράνει, κάποια νύμφη του νερού, γιατί δεν είχε ξαναφανερωθεί; Θα μπορούσε να τον μάθει να μη φοβάται τη νύχτα, αφού η ίδια ήταν φανερό πως δεν την φοβόταν καθόλου. Μα όταν είχε έρθει η μέρα, φάνηκε να τρομοκρατείται. Γιατί άραγε είχε συμβεί αυτό, ακριβώς την ώρα που δεν υπήρχε πια τίποτα για να φοβάται; Ίσως κάποια που ένιωθε τόσο άνετα στο σκοτάδι να φοβόταν αντίστοιχα το φως! Αν

ήταν έτσι, η εγωιστική χαρά του κατά την ανατολή του ήλιου τον είχε τυφλώσει και της είχε φερθεί σαν ανταπόδωση της καλοσύνης της, το ίδιο σκληρά όσο φερόταν σ' αυτόν η Βαθώ! Πόσο γλυκιά, όμορφη κι αξιαγάπητη ήταν! Αν υπήρχαν άγρια ζώα που να βγαίνουν έξω με το σκοτάδι και να φοβούνται το φως της μέρας, γιατί να μην υπάρχουν και κορίτσια πλασμένα με τον ίδιο τρόπο — που να μην μπορούν ν' αντέξουν το φως όπως αυτός δεν άντεχε το σκοτάδι; Αν μπορούσε μόνο να την ξαναβρεί! Πόσο διαφορετικά θα της φερόταν τότε! Μα, αλλοίμονο! Ίσως ο ήλιος την είχε σκοτώσει — την είχε λιώσει! την είχε κάψει! — την είχε στεγνώσει, αν ήταν πράγματι νύμφη του νερού!

XVII

Ο ΛΥΚΟΣ ΤΗΣ ΒΑΘΩΣ

Μετά από εκείνο το τρομερό πρωινό, η Νυχτερίδα δεν μπορούσε να συνέλθει. Το ξαφνικό φως παραλίγο να την είχε σκοτώσει. Τώρα έμενε μέσα στο σκοτάδι με μια ανάμνηση που προσπαθούσε να μην φέρνει καν στο μυαλό της, μην τυχόν κι η ίδια η σκέψη της την τρελάνει. Όμως όλα αυτά δεν ήταν τίποτα μπροστά στον πόνο που της προκαλούσε η θύμηση της αγένειας εκείνου του λαμπερού πλάσματος που τον είχε φροντίσει μέσα στον φόβο του. Τη στιγμή που είχε πάψει να υποφέρει και ήταν ελεύθερο, το πρώτο που είχε φροντίσει να κάνει ήταν να την κοροϊδέψει! Αναρωτιόταν συνεχώς γιατί, αλλά ήταν κάτι που δεν μπορούσε να κατανοήσει.

Πριν περάσουν πολλές μέρες, η Βαθώ άρχισε να σχεδιάζει να της κάνει κακό. Η μάγισσα έμοιαζε μ' ένα παιδί που είχε βαρεθεί κάποιο παιχνίδι του. Θα την άφηνε κάτω απ' τον ήλιο και θα την έβλεπε να αργοπεθαίνει, σαν μια τσούχτρα απ' τον αλμυρό ωκεανό που τη ρίχνουνε πάνω σε μια καυτή πέτρα. Αυτό θα ήταν ένα θέαμα που θ' απάλυνε τον πόνο του λύκου μέσα της. Μια μέρα, λοιπόν, λίγο πριν το μεσημέρι, ενώ η Νυχτερίδα ήταν στον πιο βαθύ της ύπνο, έστειλε ένα σκοτεινό φορείο ως την πόρτα της και διέταξε δυο απ' τους άντρες της να την μεταφέρουν στην πεδιάδα από πάνω. Εκεί την έβγαλαν, την παράτησαν πάνω στο χορτάρι και έφυγαν.

Η Βαθώ τα παρακολουθούσε όλα από την κορυφή του πιο ψηλού της πύργου, μέσα από το τηλεσκόπιό της. Λίγες στιγμές αφ' ότου είχαν αφήσει κάτω τη Νυχτερίδα, την είδε να ανασηκώνεται και μετά να ξαναπέφτει μπρούμητα στο χώμα.

«Θα πάθει ηλίαση κι αυτό θα 'ναι το τέλος της», είπε η Βαθώ.

Σε λίγο, ενοχλημένος από μια μύγα, ένας τεράστιος βούβαλος με μαλλιαρή χαίτη ήρθε καλπάζοντας προς το μέρος που ήταν ξαπλωμένη. Βλέποντας το πλάσμα πάνω στο χορτάρι, ξαφνιάστηκε, έκανε μερικά βήματα στο πλάι, κοκκάλωσε και μετά άρχισε να πλησιάζει αργά και απειλητικά. Η Νυχτερίδα ήταν εντελώς ακίνητη και ούτε καν είχε δει το ζώο.

«Θα την ποδοπατήσει!» είπε η Βαθώ. «Έτσι κάνουν αυτά τα πλάσματα».

Οταν ο βούβαλος την έφτασε, τη μύρισε παντού και μετά απομακρύνθηκε. Ύστερα ξαναγύ-

ρισε και τη μύρισε πάλι. Μετά, κάλπασε μακριά, λες κι ένας δαίμονας τον είχε αρπάξει απ' την ουρά.

Στη συνέχεια ήρθε ένας τραγέλαφος, ένα πλάσμα ακόμα πιο επικίνδυνο, κι έκανε ακριβώς τα ίδια. Μετά πλησίασε ένα αγριογούρουνο. Κανένα, όμως, πλάσμα δεν της έκανε κακό και η Βαθώ οργίστηκε μ' ολόκληρη την πλάση.

Τελικά, μέσα στη σκιά των μαλλιών της, τα γαλάζια μάτια της Νυχτερίδας άρχισαν κάπως να συνέρχονται, και το πρώτο πράγμα που είδαν ήταν μια μικρή παρηγοριά. Ήξερε ήδη τις μαργαρίτες από τον φεγγαρόλουστο κήπο και μάλιστα κάποτε είχε ανοίξει τα κλειστά πέταλα μιας απ' αυτές με τρεμάμενα δάχτυλα, γιατί φοβόταν μήπως ήταν τρομερά αγενής και ίσως την πονούσε. Ήθελε όμως επίμονα να μάθει τι μυστικό έκρυβαν τα κλεισμένα πέταλα τόσο προσεκτικά. Έτσι είχε βρει τη χρυσή της καρδιά. Τώρα, όμως, μπροστά στα μάτια της και μέσα απ' το πέπλο των μαλλιών της, μέσα σ' αυτό το γλυκό μισόφωτο που της επέτρεπε να δει, φύτρωνε μια μαργαρίτα με την κόκκινη μύτη της ανοιγμένη σ' ένα πορτοκαλί δαχτυλίδι, δείχνοντας την καρδιά της μέσα σ' έναν ασημένιο δίσκο. Στην αρχή δεν αναγνώρισε πως ήταν το ίδιο λουλούδι με τον κλειστό κώνο που έβλεπε τη νύχτα, αλλά μετά από ένα λεπτό κατάλαβε τι ήταν. Ποιος θα μπορούσε να σταθεί τόσο σκληρός μ' αυτό το μικρούλικο πλάσμα ώστε να το αναγκάσει ν' ανοίξει μ'αυτόν τον τρόπο και να γυμνώσει την καρδιά του στην τρομερή λάμπα του θανάτου; Θα πρέπει να ήταν ο ίδιος που την είχε πετάξει κι αυτή εδώ έξω για να καει κάτω από τη φωτιά του.

Εκείνη όμως είχε τα μαλλιά της, και μπορούσε να χαμηλώσει το κεφάλι και να δημιουργεί μια μικρή γλυκιά νύχτα τριγύρω της. Προσπάθησε να τραβήξει τη μαργαρίτα μακριά απ' τον ήλιο και να κάνει τα πέταλά της να κρεμάσουν όπως τα μαλλιά της, αλλά δεν μπορούσε. Αλοίμονο! Φαίνεται πως το πλάσμα ήταν ήδη νεκρό! Δεν ήξερε πως δεν υποχωρούσε στην ευγενική της πίεση επειδή έπινε αχόρταγα ζωή από αυτό που η ίδια ονόμαζε λάμπα του θανάτου. Αχ, πώς την έκαιγε αυτή η λάμπα!

Συνέχισε, όμως να σκέφτεται, αν και δεν ήξερε με ποιο τρόπο. Τελικά, πέρασε απ' το μυαλό της ότι, μια και δεν υπήρχε άλλη οροφή στο δωμάτιο εκτός απ' αυτήν πάνω στην οποία κυλούσε η μεγάλη φωτιά, το μικρό πλάσμα θα πρέπει να είχε δει τη λάμπα χιλιάδες φορές και να την ήξερε πολύ καλά. Δεν πρέπει να το είχε σκοτώσει. Τώρα που το σκεφτόταν, άρχισε να αναρωτιέται αν η κατάσταση στην οποία έβλεπε τώρα το πλάσμα, ήταν πιο φυσική από εκείνη που ήξερε. Τώρα, κάθε κομμάτι του πλάσματος έδειχνε μια ανεξάρτητη τελειότητα. Το λουλούδι έπρεπε να είναι το ίδιο μια λάμπα! Η χρυσή καρδιά ήταν το φως της και ο ασημένιος περίγυρος η αλαβάστρινη γυάλα της, προσεκτικά σπασμένη και ανοιγμένη για να φανεί όλη η εσωτερική ομορφιά της. Ναι, αυτό το ακτινωτό σχήμα ήταν σίγουρα τέλειο! Αν η λάμπα το είχε κάνει ν' ανοίξει σ' αυτό το σχήμα, τότε δεν θα μπορούσε να του είναι εχθρική. Ωστόσο, καθώς το σκεφτόταν, δεν φαινόταν να υπάρχει μεγάλη ομοιότητα ανάμεσά τους. Μήπως το λουλούδι ήταν δισέγγονο της μεγάλης λάμπας που το αγαπούσε; Μήπως η λά-

μπα δεν ήθελε να τη βλάψει, αλλά την πονούσε χωρίς τη θέλησή της; Οι κόκκινες άκρες του λουλουδιού έδειχναν ότι κάποια στιγμή είχε πληγωθεί. Μήπως η λάμπα βοηθούσε και την ίδια να ανοίξει σαν το λουλούδι; Θα υπέμενε καρτερικά και θα έβλεπε τι θα γινόταν. Μα πόσο έντονο ήταν το χρώμα του χορταριού! Μπορεί, όμως, και τα μάτια της να μην ήταν φτιαγμένα για το φως της μεγάλης λάμπας κι έτσι να μην έβλεπε καλά. Ύστερα θυμήθηκε πόσο διαφορετικά ήταν τα μάτια του πλάσματος που δεν ήταν κορίτσι και φοβόταν το σκοτάδι. Ας ερχόταν πάλι το σκοτάδι να την τυλίξει στην απαλή του αγκαλιά! Θα περίμενε και θα υπέμενε.

Έμεινε τόσο ακίνητη που η Βαθώ ήταν σίγουρη πως είχε λιποθυμήσει. Ήταν σχεδόν σίγουρη ότι θα είχε πεθάνει πριν φτάσει η νύχτα για να την ξαναζωντανέψει.

XVIII

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ακινητοποιόντας το τηλεσκόπιό της πάνω στην ακίνητη μορφή ώστε να μπορεί να την δει αμέσως μόλις ερχόταν το πρωί, η Βαθώ κατέβηκε από τον πύργο της στο δωμάτιο του Φωτογέννητου. Εκείνος είχε αρχίσει να συνέρχεται και, πριν τον αφήσει, είχε πάρει την απόφαση να το σκάσει από κάστρο την ίδια νύχτα. Το σκοτάδι ήταν βέβαια τρομερό, αλλά η Βαθώ ήταν χειρότερη από το σκοτάδι. Έτσι, μόλις όλα στο κάστρο ησύχασαν, έσφιξε τη ζώνη του, κρέμασε το κυνηγετικό του μαχαίρι, έβαλε ένα μικρό φλασκί

κρασί και λίγο ψωμί στο δισάκι του και πήρε το τόξο και τα βέλη του. Βγήκε από τον πύργο και κατευθύνθηκε προς την πεδιάδα. Όμως, η αρρώστεια του κι ο φόβος του για τη νύχτα και τα άγρια ζώα, τον εξάντλησαν τόσο που, όταν έφτασε στην πεδιάδα δεν μπορούσε να πάρει τα πόδια του κι έτσι κάθισε κάτω αποφασίζοντας πως ήταν προτιμότερο να πεθάνει παρά να συνεχίσει να ζει. Ωστόσο, παρ' όλους τους φόβους του, τελικά η νύστα τον κέρδισε και αποκοιμήθηκε ξαπλωμένος στο μαλακό χορτάρι.

Δεν είχε κοιμηθεί για πολύ, όταν ξύπνησε με μια τέτοια αίσθηση άνεσης και ασφάλειας που πίστεψε πως θα πρέπει να είχε έρθει το ξημέρωμα. Μα η νύχτα ήταν ακόμα γύρω του. Κι ο ουρανός... όχι, δεν ήταν ο ουρανός αλλά τα γαλάζια μάτια της νεράιδας του που τον κοιτούσαν! Για μια ακόμα φορά ήταν ξαπλωμένος με το κεφάλι του στα πόδια της και όλα ήταν καλά, γιατί ήταν φανερό πως η κοπέλα ένιωθε τόσο άνετα στο σκοτάδι όσο κι εκείνος στο φως της μέρας.

«Σ' ευχαριστώ», της είπε. «Είσαι σαν μια ζωντανή αρματωσιά για την καρδιά μου. Κρατάς το φόβο μακριά. Ήμουν πολύ άρρωστος από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε. Βγήκες από το ποτάμι μόλις με είδες να το περνάω;»

«Δεν ζω μέσα στο νερό», του απάντησε. «Ζω κάτω από τη χλωμή λάμπα και πεθαίνω κάτω από την λαμπερή».

«Τώρα καταλαβαίνω», της είπε αυτός. «Δεν θα σου φερόμουν όπως σου φέρθηκα την τελευταία φορά, αν είχα καταλάβει. Νόμιζα, όμως, πως αστειευόσουν. Είμαι έτσι φτιαγμένος που δεν μπορώ να μη φοβάμαι στο σκοτάδι. Σε ικετεύω

να με συγχωρήσεις που σ' άφησα μ' αυτόν τον τρόπο, αλλά όπως σου είπα δεν καταλάβαινα. Τώρα πιστεύω πως ήσουν στ' αλήθεια τρομαγμένη. Δεν ήσουν;»

«Πράγματι, ήμουν», απάντησε η Νυχτερίδα, «όπως θα τρομάξω και πάλι. Μα γιατί εσύ πρέπει να φοβάσαι, είναι κάτι που δεν μπορώ να καταλάβω. Θα πρέπει πια να ξέρεις πόσο ευγενικό και γλυκό είναι το σκοτάδι, πόσο φιλικό, απαλό και βελουδένιο. Σε κρατάει στην αγκαλιά του και σου χαρίζει την αγάπη του. Λίγη ώρα πριν ήμουν ετοιμοθάνατη κάτω από την καυτή λάμπα — πώς είπες ότι τη λένε;»

«Τη λένε ήλιο», μουρμούρισε ο Φωτογέννητος. «Πώς θα 'θελα να ερχόταν τώρα!»

«Σε παρακαλώ, για το χατήρι μου, μην εύχεσαι κάτι τέτοιο. Εγώ μπορώ να σε φροντίζω στα σκοτεινά, αλλά δεν έχω κανέναν να φροντίζει εμένα στο φως. Όπως σου είπα, ήμουν ετοιμοθάνατη κάτω απ' τον ήλιο. Ξαφνικά, πήρα μια βαθιά ανάσα. Ένας δροσερός άνεμος μου χάιδεψε το πρόσωπο και σήκωσα τα μάτια. Το μαρτύριο είχε σταματήσει γιατί η λάμπα του θανάτου είχε χαθεί. Ο τρομερός πονοκέφαλος μου είχε περάσει και η όρασή μου ξαναγύρισε. Ένιωθα σαν να είχα ξαναγεννηθεί. Δεν σηκώθηκα, όμως, αμέσως, γιατί ήμουν πολύ κουρασμένη. Το χορτάρι δρόσισε γύρω μου και το χρώμα του απάλυνε. Κάτι υγρό το σκέπασε, που ήταν τόσο ευχάριστο στα πόδια μου ώστε σηκώθηκα κι άρχισα να χορεύω. Έτρεχα χορεύοντας ώρα πολλή, μέχρι που σε βρήκα ξαπλωμένο όπως ήμουν κι εγώ λίγη ώρα πριν. Έτσι, κάθισα δίπλα σου για να σε φροντίσω, μέχρι που η ζωή σου — μαζί με το θάνατό

μου — επιστρέψουν».

«Πόσο καλή είσαι, πανέμορφη ύπαρξη!» φώναξε ο Φωτογέννητος. «Με συγχώρεσες πριν ακόμα σου το ζητήσω!»

Έτσι άρχισαν να μιλάνε, κι εκείνος της διηγήθηκε όσα ήξερε απ' τη ζωή του κι εκείνη όσα ήξερε από τη δική της, και συμφώνησαν πως έπρεπε να φύγουν όσο πιο μακριά γινόταν από τη Βαθώ.

«Και πρέπει να ξεκινήσουμε αμέσως», είπε η Νυχτερίδα.

«Μόλις έρθει το πρωί», της πρότεινε ο Φωτογέννητος.

«Δεν πρέπει να περιμένουμε ως το πρωί», του απάντησε η Νυχτερίδα, «γιατί τότε δεν θα μπορώ να κινηθώ και τι θα απογίνεις εσύ την επόμενη νύχτα; Εξάλλου, η Βαθώ βλέπει καλύτερα στο φως της μέρας. Πρέπει να ξεκινήσουμε τώρα, Φωτογέννητε».

«Δεν έχω το κουράγιο!» ψέλλισε ο Φωτογέννητος. «Δεν μπορώ να κινηθώ. Μόλις σηκώσω το κεφάλι μου από την αγκαλιά σου, με πνίγει ο τρόμος».

«Θα είμαι μαζί σου», του είπε η Νυχτερίδα καθησυχαστικά. «Θα σε προσέχω μέχρι να ξαναβγεί ο τρομερός ήλιος, και τότε μπορείς να με αφήσεις και να τρέξεις όσο πιο γρήγορα μπορείς. Μόνο σε παρακαλώ, βάλε με πρώτα σε κάποιο σκοτεινό μέρος, αν μπορέσεις να βρεις».

«Δεν θα σε αφήσω ποτέ πια, Νυχτερίδα», φώναξε ο Φωτογέννητος. «Περίμενε μόνο μέχρι να ξαναέρθει ο ήλιος και να μου φέρει πίσω τη δύναμή μου. Θα φύγουμε μακριά και δε θα χωρίσουμε ποτέ ξανά».

«Όχι, όχι», επέμενε η Νυχτερίδα. «Πρέπει να

φύγουμε τώρα. Πρέπει να μαθεις να είσαι γενναίος μέσα στο σκοτάδι όπως και στο φως της μέρας, γιατί αλλιώς το θάρρος σου θα είναι πάντα λειψό. Εγώ έχω αρχίσει ήδη. Δεν πολεμώ τον ήλιο σου αλλά προσπαθώ να συμφιλιωθώ μαζί του και να καταλάβω ποια είναι η αληθινή του φύση. Πρέπει να κάνεις κι εσύ το ίδιο με το σκοτάδι».

«Μα δεν ξέρεις τι επικίνδυνα ζώα υπάρχουν στα νότια», είπε ο Φωτογέννητος. «Έχουν τεράστια πράσινα μάτια και θα σε κάνουν μια μπουκιά, πανέμορφο πλάσμα μου!»

«Έλα! Πρέπει να ξεκινήσουμε», είπε η Νυχτερίδα. «Αλλιώς θα προσποιηθώ ότι σ' αφήνω για να σ' αναγκάσω να με ακολουθήσεις. Έχω δει τα πράσινα μάτια που ανέφερες και θα σε προφυλάξω απ' αυτά».

«Πώς μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο; Αν ήταν μέρα, θα μπορούσα να σε προστατέψω από το πιο άγριο θεριό. Έτσι, όμως, που είμαι, δεν μπορώ να τα διακρίνω μέσα σ' αυτό το φριχτό σκοτάδι. Αν τα πανέμορφα μάτια σου δεν ήταν τόσο φωτεινά, δεν θα μπορούσα να δω ούτε καν αυτά. Κι όμως, είναι για μένα παράθυρα μέσα απ' τα οποία βλέπω τον παράδεισο. Πιστεύω πως είναι το μέρος όπου γεννήθηκαν τ' αστέρια».

«Τότε, έλα μαζί μου αλλιώς θα τα κλείσω», είπε η Νυχτερίδα, «και δεν θα τα δεις άλλο μέχρι να να με ακούσεις. Έλα. Αν δεν μπορείς εσύ να δεις τα άγρια ζώα, μπορώ εγώ».

«Μπορείς στ' αλήθεια;» ρώτησε ο Φωτογέννητος.

«Και βέβαια», απάντησε η Νυχτερίδα. «Και το πιο σημαντικό είναι πως είμαι ικανή να τα δω

πρωτού να μπορέσουν αυτά να δουν εμάς, κι έτσι θα είμαι σε θέση να σε προστατέψω».

«Μα με ποιο τρόπο;» επέμενε ο Φωτογέννητος. «Δεν μπορείς να ρίξεις με τόξο ούτε να χρησιμοποιήσεις το κυνηγετικό μαχαίρι».

«Όχι, αλλά μπορώ να τα κρατάω μακριά μας. Λίγο πριν σε βρω, έπαιζα ένα παιχνίδι με τρία απ' αυτά ταυτόχρονα. Τα βλέπω και τα μυρίζω πολύ ώρα πριν με πλησιάσουν και μπορέσουν να με δουν ή να με μυρίσουν αυτά».

«Αυτή τη στιγμή βλέπεις ή μυρίζεσαι κανένα;» είπε ο Φωτογέννητος ανήσυχα κι ανασηκώθηκε στον έναν αγκώνα.

«Αυτή τη στιγμή, όχι. Θα κοιτάξω γύρω», απάντησε η Νυχτερίδα και σηκώθηκε όρθια.

«Μη μ' αφήνεις ούτε μια στιγμή!» φώναξε ο Φωτογέννητος, προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπό της μέσα στο σκοτάδι.

«Πάψε, αλλιώς θα σε ακούσουν», είπε αυτή. «Ο άνεμος φυσάει απ' τα νότια και δεν μπορούν να μας μυριστούν. Αυτό το ξέρω καλά. Από τη στιγμή που έπεσε το αγαπημένο μου σκοτάδι, διασκέδαζα μαζί τους, πλησιάζοντας τόσο κοντά ώστε ίσα ίσα να μπορέσουν για μια στιγμή να με μυριστούν».

«Τί τρομερό!» φώναξε ο Φωτογέννητος. «Ελπίζω να μην σου έρθει και τώρα τέτοια διάθεση. Τι συνέβαινε όταν το 'κανες;»

«Την ίδια στιγμή, το αγρίμι γύριζε με αστραποβόλα μάτια και ορμούσε κατά πάνω μου — μόνο που, όπως σου είπα, δεν μπορούσε να με δει. Τα δικά μου, όμως, μάτια, έβλεπαν καλύτερα απ' τα δικά του και έτρεχα γύρω του μέχρι που να μην μπορεί να με μυρίσει πια. Αν ο άνεμος άλλα-

ξει κατεύθυνση τώρα που μιλάμε, ένα σωρό απ' αυτά θα χυμήξουν επάνω μας και τότε δεν θα έχουμε χώρο να τους ξεφύγουμε. Καλύτερα να σηκωθείς».

Τον έπιασε απ' το χέρι. Εκείνος τελικά υποχώρησε, σηκώθηκε και την άφησε να τον οδηγήσει. Όμως, τα βήματά του ήταν αδύναμα και καθώς η νύχτα συνεχιζόταν, κάθε στιγμή ήταν έτοιμος να σωριαστεί.

«Είμαι τόσο κουρασμένος και τρομαγμένος», έλεγε και ξανάλεγε.

«Γείρε επάνω μου», του έλεγε η Νυχτερίδα, περνώντας το μπράτσο της γύρω του ή χαϊδεύοντάς του το μάγουλο. «Κάνε λίγα ακόμα βήματα. Κάθε βήμα μακριά από το κάστρο είναι προς όφελός μας. Ακούμπα πιο πολύ επάνω μου. Είμαι πολύ γερή αυτή την ώρα».

Κι έτσι, συνέχισαν. Τα διαπεραστικά μάτια της Νυχτερίδας διέκριναν αρκετά ζευγάρια πράσινων ματιών να λάμπουν σαν τρύπες μέσα στο σκοτάδι και αναγκάστηκε να κάνει πολλούς γύρους για να τα αποφύγουν. Ποτέ, όμως, δεν έλεγε στον Φωτογέννητο ότι τα έβλεπε. Τον πήγαινε πάντα από το πιο ομαλό έδαφος και το πιο απαλό χορτάρι, μιλώντας του ευγενικά όλη την ώρα για τα πανέμορφα λουλούδια και τ' αστέρια και για τό πόσο ευτυχισμένα φαίνονταν, τα πρώτα στα πράσινα και τα δεύτερα στα μπλε τους κρεβάτια.

Όταν άρχισε να ξημερώνει, εκείνος συνήλθε κάπως, αλλά ήταν ακόμα πολύ εξαντλημένος από το περπάτημα και την αϋπνία, ιδιαίτερα μετά την μεγάλη του αρρώστια. Αλλά κι η Νυχτερίδα είχε αρχίσει να κουράζεται, τόσο από τον κόπο

της να τον στηρίζει συνέχεια, όσο κι από τον φόβο που άρχισε να μπαίνει μέσα της καθώς η αυγή φώτιζε την ανατολή. Τελικά, ήταν κι οι δυο τόσο εξουθενωμένοι που κανείς τους δεν μπορούσε να βοηθήσει τον άλλο. Λες και το είχαν συμφωνήσει, ξαφνικά σταμάτησαν. Στέκονταν αγκαλιασμένοι στο μέσο μιας μεγάλης χορταριασμένης έκτασης, χωρίς να μπορεί κανείς από τους δυο να κάνει έστω κι ένα βήμα, κι οι δυο τους ήταν έτοιμοι να σωριαστούν αν ο άλλος μετακινιόταν από τη θέση του.

Σε λίγο, ο ήλιος βγήκε πίσω από τον ορίζοντα, σαν πουλί αφημένο μέσα απ' τα χέρια του Πατέρα των Φώτων. Την ίδια στιγμή, ο Φωτογέννητος ξανάνιωσε ενώ η Νυχτερίδα έβγαλε μια κραυγή πόνου κι έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

«Αλλοίμονό μου», αναστέναξε. «Φοβάμαι τόσο πολύ! Αυτό το τρομερό φως με καίει!»

Μα την ίδια στιγμή, τυφλωμένη καθώς ήταν, άκουσε τον Φωτογέννητο να βγάζει ένα γέλιο χαράς και θριάμβου και μετά ένιωσε τον εαυτό της να σηκώνεται ψηλά. Αυτή που όλη τη νύχτα τον φρόντιζε και τον προστάτευε σαν παιδί, ήταν τώρα στην αγκαλιά του και την κουβαλούσε σαν μωρό με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του. Έκείνη, όμως, ήταν πιο άξια απ' αυτόν, γιατί, αν και υπέφερε περισσότερο, δεν φοβόταν πια τίποτα.

XIX
Ο ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

Την ίδια στιγμή που ο Φωτογέννητος έπαιρνε στην αγκαλιά του τη Νυχτερίδα, η Βαθώ έψαχνε οργισμένα το τοπίο με το τηλεσκόπιό της. Το έκανε στο πλάι θυμωμένα και έτρεξε να κλειδωθεί στο δωμάτιό της. Εκεί, αλείφτηκε από την κορυφή μέχρι τα νύχια μ' ένα φίλτρο. Ύστερα, τίναξε τα μακριά κόκκινα μαλλιά της και τα έδεσε γύρω απ' τη μέση της. Μετά άρχισε να χορεύει, στριφογυρίζοντας όλο και πιο γρήγορα, όλο και πιο οργισμένη, μέχρι που το στόμα της έβγαλε αφρούς από τη μανία της. Όταν η Φάλκα ήρθε να τη ζητήσει, δεν μπορούσε να τη βρει πουθενά.

Καθώς ο ήλιος σηκωνόταν, ο άνεμος αργά άλλαξε κατεύθυνση, μέχρι που φύσαγε τώρα από το βορρά. Ο Φωτογέννητος κι η Νυχτερίδα πλησίαζαν στο τέλος του δάσους, με το νέο να κουβαλάει ακόμα την κοπέλα στην αγκαλιά του, όταν εκείνη κινήθηκε ανήσυχα και του μουρμούρισε στο αυτί:

«Μυρίζομαι ένα αγρίμι - απ' τη μεριά που φυσάει ο άνεμος».

Ο Φωτογέννητος γύρισε και κοίταξε προς τη μεριά του κάστρου, και είδε ένα μαύρο σημάδι πάνω στην πεδιάδα. Καθώς το παρατηρούσε, αυτό άρχισε να μεγαλώνει. Έτρεχε πάνω στο χορτάρι με την ταχύτητα του ανέμου. Φαινόταν μακρύ και σκυφτό, αλλά αυτό μπορεί να συνέβαινε γιατί έτρεχε τόσο πολύ. Ο νέος ακούμπησε τη Νυχτερίδα στη σκιά ενός δέντρου, πέρασε τη χορδή στο τόξο του και μετά διάλεξε το βαρύτερο, μακρύτερο και πιο κοφτερό του βέλος. Καθώς το περνούσε στη χορδή, είδε πως το πλάσμα ήταν ένας τεράστιος λύκος που έτρεχε καταπάνω του. Χαλάρωσε το μαχαίρι στο θηκάρι του, μισοτράβηξε άλλα δυο βέλη από τη φαρέτρα, μην τυχόν και το πρώτο αστοχήσει, και μετά σημάδεψε, από μακριά, ώστε να έχει χρόνο και για δεύτερη βολή. Έρριξε. Το βέλος χτύπησε το ζώο και αναπήδησε επάνω του σπάζοντας στα δυο. Γρήγορα, ο Φωτογέννητος έρριξε και το δεύτερο αλλά κι αυτό είχε την ίδια τύχη. Μόλις άγγιξε το σώμα του ζώου έγινε κομμάτια. Απελπισμένα, κι ενώ ο λύκος ήταν πια σχεδόν επάνω του, έρριξε ένα τρίτο βέλος και μετά πέταξε το τόξο και τράβηξε το μαχαίρι του. Δεν χρειάστηκε, όμως. Το τρίτο βέλος είχε χωθεί μέσα στο στήθος του ζώου μέχρι το φτερό. Το αγρίμι σωριάστηκε στη γη μ' ένα μεγάλο γδούπο, έβγαλε ένα μουγκρητό, συσπάστηκε μια δυο φορές και μετά έμεινε ακίνητο.

«Το σκότωσα, Νυχτερίδα!» φώναξε ο Φωτογέννητος. «Είναι ένας μεγάλος κόκκινος λύκος».

«Σ' ευχαριστώ», απάντησε η Νυχτερίδα αδύναμα, πίσω απ' το δέντρο. «Ήμουν σίγουρη πως θα τα κατάφερνες και δεν φοβήθηκα καθόλου».

Ο Φωτογέννητος πλησίασε το λύκο. Ήταν πραγματικό τέρας! Απορούσε, όμως, που τα δυο πρώτα βέλη του είχαν συμπεριφερθεί με τόσο παράξενο τρόπο. Έτσι, δεν ήθελε να χάσει το τρίτο που του είχε προσφέρει τόσο καλές υπηρεσίες. Με ένα δυνατό τράβηγμα, το έβγαλε από το στήθος του αγριμιού. Δεν πίστευε στα μάτια του! Εκεί μπροστά του δεν ήταν σωριασμένος ο λύκος, αλλά η Βαθώ, με τα μαλλιά της δεμένα

γύρω από τη μέση της. Η ανόητη μάγισσα είχε γίνει άτρωτη, όπως πίστευε, αλλά είχε ξεχάσει πως, βασανίζοντας τον Φωτογέννητο, είχε αγγίξει ένα από τα βέλη του. Ήταν το βέλος που την είχε διαπεράσει. Ο Φωτογέννητος έτρεξε να το πει στη Νυχτερίδα, αλλά εκείνη έκλαιγε, ριγούσε κι αρνιόταν να κοιτάξει.

XX

ΟΛΑ ΠΗΓΑΝ ΚΑΛΑ

Τώρα, δεν υπήρχε λόγος πια να τρέχουν. Κι οι δυο τους δεν φοβόνταν κανέναν άλλον εκτός απ' τη Βαθώ. Την άφησαν εκεί και γύρισαν πίσω. Ένα μεγάλο σύννεφο σκέπασε τον ήλιο και άρχισε να βρέχει. Η Νυχτερίδα ξανάνιωσε κάπως και μπορούσε να δει λίγο, καθώς ο Φωτογέννητος τη βοηθούσε να περπατάει πάνω στο δροσερό βρεγμένο χορτάρι.

Δεν είχαν περπατήσει πολύ πριν συναντήσουν τον Φαργκού και τους άλλους κυνηγούς. Ο Φωτογέννητος τους είπε πως είχε σκοτώσει έναν μεγάλο κόκκινο λύκο που στην πραγματικότητα ήταν η κυρά του κάστρου, η Βαθώ. Οι κυνηγοί φάνηκαν για μια στιγμή κατσουφιασμένοι, αλλά μετά η χαρά έλαμψε στα πρόσωπά τους.

«Τότε», είπε ο Φαργκού, «θα πάω να θάψω την κυρά μου».

Μα όταν έφτασαν στο σημείο που βρισκόταν το πτώμα, είδαν πως είχε ήδη ταφεί — μέσα στα στομάχια των όρνεων και των αγριμιών που την είχαν καταφάει.

Ο Φαργκού τους πλησίασε και πρότεινε στον

Φωτογέννητο να πάει στο βασιλιά και να του πει όλη την ιστορία. Ο Φωτογέννητος, όμως, δεν σκόπευε να ξεκινήσει πριν παντρευτεί την Νυχτερίδα. «Γιατί τότε», είπε, «ακόμα κι ο ίδιος ο βασιλιάς δεν θα μπορεί να μας χωρίσει. Αν δυο άνθρωποι δεν μπορούν να κάνουν ο ένας χωρίς τον άλλον, αυτοί είμαστε εγώ κι η Νυχτερίδα. Εκείνη θα με διδάξει να είμαι γενναίος μέσα στο σκοτάδι κι εγώ πρέπει να την προσέχω μέχρι να μπορεί να αντέξει τη ζέστη του ήλιου και να βλέπει αντί να τυφλώνεται με το φως του».

Την ίδια μέρα παντρεύτηκαν και την επόμενη πήγαν μαζί στο βασιλιά και του διηγήθηκαν ολόκληρη την ιστορία. Εκεί βρήκαν τους γονείς του Φωτογέννητου που είχαν την απόλυτη εύνοια του βασιλιά. Η Αυγή κόντεψε να πεθάνει από τη χαρά της και είπε σε όλους πώς η Βαθώ την είχε ξεγελάσει, λέγοντάς της πως το παιδί της είχε γεννηθεί νεκρό.

Κανείς δεν γνώριζε τίποτα για τον πατέρα ή τη μητέρα της Νυχτερίδας. Όταν, όμως, η Αυγή είδε πως το πανέμορφο κορίτσι είχε τα δικά της καταγάλανα μάτια, σκέφτηκε πολλά πράγματα. Μέσω της Βαθώς, οι μητέρες που ποτέ δεν είχαν συναντήσει η μια την άλλη, είχαν αλλάξει μάτια μέσα απ' τα παιδιά τους.

Ο βασιλιάς τους έδωσε το κάστρο και τα χτήματα της Βαθώς κι εκεί έζησαν και δίδαξαν ο ένας τον άλλο πολλά πράγματα. Πριν περάσει ένας χρόνος, η Νυχτερίδα είχε αρχίσει να αγαπάει τη μέρα πιο πολύ από τη νύχτα, επειδή ήταν τα ρούχα κι η κορώνα του Φωτογέννητου. Κι ο Φωτογέννητος από τη μεριά του, αγάπησε πιο

πολύ τη νύχτα, γιατί ήταν μητέρα και σπίτι της Νυχτερίδας.

«Ποιος ξέρει, όμως», έλεγε η Νυχτερίδα στον Φωτογέννητο. «Ίσως, όταν σβήσουμε κι εμείς, να βρεθούμε σε μια μέρα τόσο πιο λαμπρή απ' τη δική σου, όσο η δικιά σου μέρα είναι λαμπρότερη απ' τη νύχτα μου».

Γαλάζιο Ατσάλι...

ΤΟ ΑΠΑΡΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

του Λόρδου Ντάνσανι

Για την καταπληκτική ζωή του Λόρδου Ντάνσανι έχω αναφέρει μερικά πράγματα σε προηγούμενη ανθολογία. Ένα πράγμα πρέπει να επαναλάβω εδώ: πως ίσως ήταν ο συγγραφέας που επηρέασε περισσότερο από όλους με τον τρόπο γραψίματός του τη σύγχρονη φανταστική λογοτεχνία, ειδικά στη μορφή του διηγήματος. Εδώ, παραθέτω μια ακόμα δυσεύρετη ιστορία του, παρμένη από μια συλλογή του 1908. Δείτε με τη φαντασία σας εικόνες και ακούστε μουσικές από μια ξεχασμένη εποχή που έρχεται ακόμα στο νού μας τις ώρες του δειλινού.

Θ.Μ.

Σ' ένα πανάρχαιο δάσος μέσα στους λόφους βρισκόταν το χωριό του Αλαθούριον. Οι κάτοικοί του είχαν καλές σχέσεις μ' όλους όσους τριγύρναγαν σ' εκείνο το δάσος, είτε ήταν άνθρωποι, είτε ζώα, είτε ανήκαν στις φυλές των ξωτικών και των νεραϊδών και των μικρών πνευμάτων των δέντρων και των ρυακιών. Ειρήνη υπήρχε επίσης ανάμεσα στους χωριανούς και τον άρχοντά τους, τον Λορέντιακ. Μπροστά από το χωριό υπήρχε ένα μεγάλο χορταριασμένο άπλωμα και πέρα απ' αυτό ξανάρχιζε το δάσος, αλλά απ' την πίσω μεριά του χωριού τα δέντρα έφταναν μέχρι τα σπίτια που, με τα μεγάλα δοκάρια τους και τις ξύλινες σκεπές, πρασινισμένες από τα μούσκλια, έμοιαζαν να 'ναι κομμάτι του ίδιου του δάσους.

Τον καιρό της ιστορίας, μεγάλο κακό έπεσε στο Αλαθούριον, γιατί ένα βράδυ κακά όνειρα πέρασαν μέσα απ' τους κορμούς των δέντρων κι έπεσαν πάνω στο ήσυχο χωριό. Έπνιξαν τα μυαλά των ανθρώπων και οδηγούσαν όλη τη νύχτα τις σκέψεις τους μέσα απ' τις καψαλισμένες πεδιάδες της Κόλασης. Ο μάγος του χωριού έκανε ξόρκια για να τα διώξει, αλλά το επόμενο βράδυ, μόλις έπεσε το σκοτάδι, τα όνειρα ξανάρθαν απ'

Σ' ένα πανάρχαιο δάσος μέσα στους λόφους βρισκόταν το χωριό του Αλαθούριον. Οι κάτοικοί του είχαν καλές σχέσεις μ' όλους όσους τριγύρναγαν σ' εκείνο το δάσος, είτε ήταν άνθρωποι, είτε ζώα, είτε ανηκαν στις φυλές των ξωτικών και των νεραϊδών και των μικρών πνευμάτων των δέντρων και των ρυακιών. Ειρήνη υπήρχε επίσης ανάμεσα στους χωριανούς και τον άρχοντά τους, τον Λορέντιακ. Μπροστά από το χωριό υπήρχε ένα μεγάλο χορταριασμένο άπλωμα και πέρα απ' αυτό ξανάρχιζε το δάσος, αλλά απ' την πίσω μεριά του χωριού τα δέντρα έφταναν μέχρι τα σπίτια που, με τα μεγάλα δοκάρια τους και τις ξύλινες σκεπές, πρασινισμένες από τα μούσκλια, έμοιαζαν να 'ναι κομμάτι του ίδιου του δάσους.

Τον καιρό της ιστορίας, μεγάλο κακό έπεσε στο Αλαθούριον, γιατί ένα βράδυ κακά όνειρα πέρασαν μέσα απ' τους κορμούς των δέντρων κι έπεσαν πάνω στο ήσυχο χωριό. Έπνιξαν τα μυαλά των ανθρώπων και οδηγούσαν όλη τη νύχτα τις σκέψεις τους μέσα απ' τις καψαλισμένες πεδιάδες της Κόλασης. Ο μάγος του χωριού έκανε ξόρκια για να τα διώξει, αλλά το επόμενο βράδυ, μόλις έπεσε το σκοτάδι, τα όνειρα ξανάρθαν απ'

το δάσος και οδήγησαν τις ψυχές των χωριανώ
σε μέρη φοβερά, κάνοντάς τους να δοξολογο
άθελά τους το Σατανά με το ίδιο τους το στόμ
Οι άνθρωποι άρχισαν να φοβούνται να κοιμ
θούν. Άρχισαν ν' αδυνατίζουν και να χλωμιά
ζουν, μερικοί απ' την έλειψη ανάπαυσης κι άλλ
από το φόβο όσων έβλεπαν στις καπνισμένες ε
κτάσεις της Κόλασης.

Τελικά, ο μάγος του χωριού ανέβηκε στο
πύργο του σπιτιού του κι όλη τη νύχτα αυτοί πο
ο φόβος τους εμπόδιζε να κοιμηθούν τον έβλε
παν ψηλά στο παράθυρό του που έφεγγε μοναχ
κό μέσα στο σκοτάδι. Την επόμενη μέρα, όταν έ
πεσε το σούρουπο, ο μάγος πήγε στην άκρη του
δάσους και πρόφερε το ξόρκι που είχε φτιάξε
Ήταν μια μαγεία τρομερή, που είχε εξουσία πά
νω στα κακά όνειρα και στα δαιμονικά πνεύματα
Το αποτελούσαν σαράντα στίχοι σε πολλές
γλώσσες, νεκρές και ζωντανές, κι είχε μέσα του
τη λέξη με την οποία οι άνθρωποι των πεδιάδω
βλαστημάνε τις καμήλες, και την κραυγή με την
οποία οι φαλαινοθήρες του βορρά παρασύρουν
τις φάλαινες ως την ακτή για να τις σκοτώσουν,
και μια λέξη που κάνει τους ελέφαντες να σαλπί-
ζουν με τις προβοσκίδες τους, και κάθε μια ένας
απ' τους σαράντα στίχους κατέληγε σε μια λέξη
που ομοιοκαταληκτούσε με το «σφήκα».

Και πάλι, όμως, τα όνειρα ήρθαν φτερουγίζο-
ντας μέσα απ' το δάσος και πήραν μαζί τους τους
ανθρώπους στις πεδιάδες της Κόλασης. Τότε, ο
μάγος κατάλαβε πως τα όνειρα ήταν σταλμένα
απ' τον Γκαζνάκ. Έτσι, μάζεψε τους χωριανούς
και τους είπε πως είχε κάνει το ισχυρότερο ξόρκι
του — ένα ξόρκι που είχε εξουσία πάνω σ' όπ

προερχόταν από φυλή ανθρώπου ή ζώου — κι ότι, μια και δεν είχε καταφέρει τίποτα, τα όνειρα θα πρέπει να προέρχονταν απ' τον Γκαζνάκ, τον πιο τρομερό μάγο ανάμεσα στ' αστέρια. Ύστερα, διάβασε στους συγκεντρωμένους ένα απόσπασμα από το Βιβλίο των Μάγων, που αναφέρει για τα περάσματα των κομητών. Τους είπε πώς ο Γκαζνάκ ταξιδεύει πάνω σ' έναν τέτοιο κομήτη και πως επισκέπτεται τη Γη κάθε τέτοιο κοτριάντα χρόνια και φτιάχνει ένα τεράστιο διακόσια το κάστρο, στέλνει όνειρα για να τραφούν με τα μυαλά των ανθρώπων και δεν μπορεί να νικηθεί παρά μονάχα με το σπαθί Σακνόθ.

Ένας κρύος φόβος έσφιξε τις καρδιές των χωριανών όταν κατάλαβαν πως ο μάγος τους είχε αποτύχει.

Τότε, μίλησε ο Λέοθρικ, ο γιος του Άρχοντα Λορέντιακ, που ήταν ένα όμορφο, εικοσάχρονο παλικάρι: «Πού βρίσκεται αυτό το σπαθί Σακνόθ, Δάσκαλε;»

«Τέτοιο σπαθί δεν έχει ακόμα φτιαχτεί, όμορφε άρχοντα», απάντησε ο μάγος του χωριού, «γιατί βρίσκεται ακόμα μέσα στο τομάρι του Θαραγκάβερουκ και προστατεύει τη ραχοκοκκαλιά του».

«Ποιος είναι αυτός ο Θαραγκάβερουκ και πού μπορώ να τον βρω», ρώτησε ο Λέοθρικ.

«Είναι ο δράκος που στοιχειώνει τους βάλτους του βορρά», του εξήγησε ο μάγος, «και ρημάζει τα σπιτικά που είναι φτιαγμένα στα όριά τους. Το τομάρι της πλάτης του είναι καμωμένο από ατσάλι και η κοιλιά του από σίδερο. Στη μέση της πλάτης του, πάνω από τη ραχοκοκκαλιά του, υπάρχει μια λουρίδα από μαγικό ατσάλι. Αυτή η

ατσάλινη λεπίδα είναι το Σακνόθ και δεν μπορεί ούτε να λυγίσει, ούτε να λιώσει. Τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να το σπάσει, ούτε και ν' αφήσει χαρακιά επάνω του. Έχει το μήκος και το πλάτος ενός καλού σπαθιού. Αν νικήσεις τον Θαραγκάβερουκ, μπορείς να λιώσεις το τομάρι του μέσα σ' ένα καμίνι, έτσι ώστε να μείνει μόνο το Σακνόθ. Ένα μόνο πράγμα μπορεί ν' ακονίσει την κόψη του Σακνόθ, κι αυτό είναι ένα απ' τα ατσάλινα μάτια του δράκου. Το άλλο μάτι, πρέπει να το δέσεις στη λαβή του Σακνόθ για να σε φυλάει. Είναι, όμως, δύσκολο να ξολοθρέψεις τον Θαραγκάβερουκ, γιατί κανένα σπαθί δεν μπορεί να τον τρυπήσει. Η πλάτη του δεν σπάει, κι ούτε μπορείς να τον κάψεις ή να τον πνίξεις. Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να εξοντωθεί ο Θαραγκάβερουκ, κι αυτός είναι να πεθάνει της πείνας».

Μεγάλη θλίψη κατέλαβε τον Λέοθρικ, όταν άκουσε αυτά τα λόγια, αλλά ο μάγος συνέχισε:

«Αν κάποιος κρατήσει μ' ένα ραβδί τον Θαραγκάβερουκ μακριά απ' την τροφή του για τρεις μέρες, θα ψοφήσει το ηλιοβασίλεμμα της τρίτης μέρας. Αν και δεν είναι πουθενά τρωτός, υπάρχει ένα σημείο που τον πονάει, κι αυτό είναι το μουσούδι του που είναι φτιαγμένο μόνο από μολύβι. Ένα σπαθί απλά θα το έξυνε, φανερώνοντας από κάτω του τον αδιαπέραστο μπρούτζο, αλλά αν κάποιος τον χτυπάει συνεχώς εκεί μ' ένα ραβδί, ο δράκος θα αναπηδάει από τον πόνο κι έτσι, μια δεξιά και μια αριστερά, ο Θαραγκάβερουκ μπορει να στερηθεί την τροφή του».

«Και ποια είναι η τροφή του Θαραγκάβερουκ;» ρώτησε ο Λέοθρικ.

«Η τροφή του είναι οι άνθρωποι», του απάντησε ο μάγος του Αλαθούριον.

Αμέσως, ο Λέοθρικ πήγε κι έκοψε ένα μεγάλο ραβδί από μια φουντουκιά κι ύστερα έπεσε και κοιμήθηκε νωρίς. Το επόμενο πρωί, ξυπνώντας μέσα απ' τα ταραγμένα του όνειρα, σηκώθηκε πριν ξημερώσει και, παίρνοντας μαζί του προμήθειες για πέντε μέρες ξεκίνησε για τα έλη του βορρά. Κάμποσες ώρες περπατούσε μέσα στο μισόφωτο του δάσους, κι όταν τελικά βγήκε από την άλλη άκρη του, ό ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό και φώτιζε τις λίμνες του στάσιμου νερού μέσα στην ερημιά. Τελικά, ανακάλυψε τα σημάδια από τα νύχια του Θαραγκάβερουκ, που είχαν σκάψει βαθιά το χώμα, και το μονοπάτι που άφηνε η ουρά του πίσω του, σαν την αυλακιά του αλετριού. Ο Λέοθρικ ακολούθησε τα ίχνη, μέχρι που άκουσε μπροστά του τη μπρούτζινη καρδιά του Θαραγκάβερουκ να αντηχεί σαν καμπάνα.

Ήταν η ώρα που ο δράκος έπαιρνε το πρώτο του γεύμα, κι έτσι κατευθυνόταν προς ένα χωριό. Όλοι οι κάτοικοι είχαν βγει από τα σπίτια τους να τον προϋπαντήσουν, όπως ήταν το συνήθειό τους. Δεν μπορούσαν, βλέπετε, ν' αντέξουν την αγωνία της αναμονής, καθώς ο Θαραγκάβερουκ πήγαινε από πόρτα σε πόρτα μυρίζοντας και σκεφτόταν με το αργόστροφο μεταλλικό μυαλό του ποιον να διαλέξει για να φάει. Κανείς δεν τολμούσε να το βάλει στα πόδια, γιατί ο Θαραγκάβερουκ, έτσι και διάλεγε το θύμα του, το κυνηγούσε ακούραστα, σαν μια κακιά μοίρα. Τίποτα δεν μπορούσε να τους προστατέψει ενάντια στον Θαραγκάβερουκ. Κάποτε, σκαρφάλωναν στα δέντρα όταν ερχόταν, αλλά ο Θαραγκά-

βερουκ απλά διάλεγε ένα και έγερνε επάνω του μέχρι που το γκρέμιζε. Όταν ο Λέοθρικ πλησίασε, ο Θαραγκάβερουκ τον πρόσεξε μ' ένα από τα μικρά ατσαλένια μάτια του και προχώρησε αργά προς το μέρος του, ενώ οι αντίλαλοι της καρδιάς του πετάριζαν μέσα απ' το ανοιχτό του λαρύγγι. Ο Λέοθρικ έκανε στο πλάι, στάθηκε ανάμεσα στο δράκο και το χωριό κι ύστερα τον χτύπησε στο μουσούδι. Το χτύπημα έκανε μια γούβα στο μαλακό μολύβι. Ο Θαραγκάβερουκ πισωπάτησε άτσαλα, βγάζοντας μια τρομερή κραυγή σαν τον ήχο καμπάνας που την έχει δαιμονίσει κάποια κολασμένη ψυχή. Ύστερα, ρίχτηκε γριλίζοντας πάνω στον Λέοθρικ, αλλά εκείνος έκανε ξανά στο πλάι και του χτύπησε τη μύτη με το ραβδί. Από εκείνη τη στιγμή, όποτε ο δράκος έκανε επίθεση ή στρεφόταν προς το χωριό, ο Λέοθρικ τον ξαναχτυπούσε.

Έτσι, όλη τη μέρα ο Λέοθρικ κρατούσε το τέρας μακριά απ' τα θύματά του, κάνοντας την καρδιά του να χτυπάει άγρια και τη φωνή του να βογγάει απ' τον πόνο.

Προς το απόγευμα, ο Θαραγκάβερουκ έπαψε να επιτίθεται στον Λέοθρικ κι έτρεχε για να αποφύγει το ραβδί, επειδή η μύτη του είχε γίνει πολύ ευαίσθητη στον πόνο. Με το δειλινό, όλοι οι χωριανοί βγήκαν έξω απ' το χωριό κι άρχισαν να χορεύουν με ψαλτήρια και κύμβαλα. Όταν τους άκουσε ο Θαραγκάβερουκ, τον έπνιξαν η πείνα κι ο θυμός, κι ένιωσε όπως νιώθει ένας άρχοντας που τον κρατούν με τη βία μακριά από το φαγοπότι στο ίδιο του το κάστρο, ενώ ακούει τη σούβλα να γυρίζει και το ψητό να τριζοβολάει μοσχομυρίζοντας. Όλη εκείνη τη νύχτα ριχνόταν

άγρια πάνω στον Λέοθρικ και συχνά κόντεψε να τον ξεκάνει μέσα στο σκοτάδι, γιατί τα λαμπερά ατσάλινα μάτια του μπορούσαν να βλέπουν τόσο καλά στα σκοτεινά όσο και στο φως της μέρας. Ο Λέοθρικ υποχωρούσε αργά, μέχρι την αυγή, κι όταν ξημέρωσε είχαν πάλι βρεθεί μπροστά στο χωριό. Ωστόσο, δεν ήταν τόσο κοντά του όσο την πρώτη μέρα, γιατί ο Λέοθρικ είχε διώξει τον Θαραγκάβερουκ σε μεγαλύτερη απόσταση στη διάρκεια της μέρας, απ' όση τον είχε ο δράκος αναγκάσει να υποχωρήσει στη διάρκεια της νύχτας. Ύστερα, ο Λέοθρικ άρχισε πάλι να τον κάνει να υποχωρεί με το ραβδί του, μέχρι την ώρα που ο δράκος είχε συνήθειο να βρίσκει τον άνθρωπο που θα έτρωγε. Το ένα τρίτο του θύματός του το έτρωγε την ώρα που το έβρισκε, και το υπόλοιπο το μεσημέρι και το απόγευμα. Όταν ήρθε η ώρα για να φάει, μια μεγάλη αγριάδα έπιασε τον Θαραγκάβερουκ και όρμηξε προς τον Λέοθρικ, μα δεν κατάφερε να τον πιάσει. Για ώρα πολλή, κανείς δεν έκανε πίσω. Τελικά, όμως, ο πόνος που προκαλούσε στη μύτη του το ξύλινο ραβδί νίκησε την πείνα του δράκου και υποχώρησε ουρλιάζοντας. Από εκείνη τη στιγμή, ο Θαραγκάβερουκ άρχισε να χάνει δυνάμεις. Όλη τη μέρα ο Λέοθρικ τον κυνηγούσε με το ραβδί, και τη νύχτα κράτησαν κι οι δυο τη θέση που βρίσκονταν. Όταν ήρθε η αυγή της τρίτης μέρας, η καρδιά του Θαραγκάβερουκ χτυπούσε πιο αργά και πιο ξεψυχισμένα. Έμοιαζε με μια καμπάνα που την χτυπάει ένας κουρασμένος νεοκόρος. Για μια στιγμή, ο Θαραγκάβερουκ παραλίγο ν' άρπαζε ένα βατράχι, αλλά ο Λέοθρικ το πέταξε μακριά του την τελευταία στιγμή. Προς το μεσημέ-

ρι, ο δράκος έμεινε ακίνητος για κάμποση ώρα και ο Λέοθρικ στάθηκε δίπλα του, ακουμπώντας στο πιστό ραβδί του. Ήταν πολύ κουρασμένος και άυπνος, αλλά τουλάχιστον είχε την ευκαιρία να φάει λίγο απ' τις προμήθειές του. Το τέλος του Θαραγκάβερουκ πλησίαζε γοργά, και προς το απόγευμα η ανάσα άρχισε να βγαίνει βραχνή και κοφτή απ' το λαρύγγι του. Έμοιαζε με το θόρυβο που κάνει μια ομάδα κυνηγών όταν απομακρύνεται, καθώς έκανε απεγνωσμένες προσπάθειες να φτάσει το χωριό. Όμως, ο Λέοθρικ συνέχισε να χοροπηδάει γύρω του, χτυπώντας τη μολυβένια μύτη του. Τώρα, μόλις και μετά βίας ακουγόταν ο ήχος της καρδιάς του τέρατος. Έμοιαζε με τον ήχο μιας καμπάνας που χτυπάει πίσω από τους λόφους, μοιρολογόντας κάποιον άγνωστο και μακρινό. Ύστερα, ο ήλιος έφτασε στη δύση του, φλογίζοντας τα παράθυρα των σπιτιών, και μια ψύχρα διαπέρασε τον κόσμο. Σε κάποιο μικρό κήπο, μια γυναίκα τραγούδησε. Ο Θαραγκάβερουκ σήκωσε το κεφάλι ψηλά και μετά ξεψύχισε. Η ζωή έφυγε από το άτρωτο σώμα του κι ο Λέοθρικ ξάπλωσε δίπλα του και κοιμήθηκε. Αργότερα, μέσα στην αστροφεγγιά, οι χωρικοί βγήκαν έξω και μετέφεραν τον Λέοθρικ, ακόμα κοιμισμένο, στο χωριό, ενώ όλοι τον παίνευαν ψιθυριστά. Τον ακούμπησαν σ' ένα κρεβάτι και μετά βγήκαν και χόρεψαν, χωρίς όμως τραγούδια κι όργανα. Την επόμενη μέρα, γεμάτοι χαρά κουβάλησαν το πτώμα του δράκου στο Αλαθούριον. Ο Λέοθρικ πήγε μαζί τους, κρατώντας το ταλαιπωρημένο του ραβδί, κι ο ψηλός γεροδεμένος σιδεράς του χωριού έφτιαξε ένα μεγάλο καμίνι κι έλιωσε εκεί τον Θαραγκάβερουκ μέχρι

που το μόνο που απόμεινε ανάμεσα στις στάχτες ήταν το Σακνόθ. Έπειτα, πήρε ένα από τα μικρά μάτια του δράκου που είχαν βγάλει και ακόνισε το Σακνόθ. Το μάτι τρίφτηκε, αλλά πριν χαθεί είχε δώσει μια τρομερή κόψη στο σπαθί. Το άλλο μάτι το έβαλε στη βάση της λαβής, απ' όπου έλαμπε γαλάζιο.

Την ίδια νύχτα, ο Λέοθρικ σηκώθηκε στα σκοτεινά, πήρε το σπαθί και κίνησε δυτικά να βρει τον Γκαζνάκ. Περπάτησε μέσα στο σκοτεινό δάσος μέχρι το ξημέρωμα, κι όλη τη μέρα μέχρι το απόγευμα. Με το δειλινό βγήκε στ' ανοιχτά και είδε στη μέση του Τόπου Που Δεν Πατάει Πόδι Ανθρώπου το κάστρο του Γκαζνάκ να υψώνεται μπροστά του, λίγο παραπάνω από ένα μίλι μακριά.

Ο Λέοθρικ είδε πως αυτή η περιοχή ήταν βαλτώδης κι ερημική. Το κάστρο ξεφύτρωνε από μέσα της, γεμάτο πολεμίστρες και ήταν φαρδύ στο κάτω μέρος αλλά στένευε καθώς ψήλωνε. Πολλά παράθυρα έφεγγαν μ' ένα απόκοσμο φως. Κοντά στην κορυφή του, πετούσαν μερικά άσπρα σύννεφα, αλλά η μύτη του πιο ψηλού πύργου ξανάβγαινε από πάνω τους. Το μάτι του Θαραγκάβερουκ κοιτούσε επιφυλακτικά από τη λαβή του Σακνόθ. Βλέπετε, ο Θαραγκάβερουκ ήξερε αυτούς τους βάλτους καλά, και το σπαθί μια έσπρωχνε τον Λέοθρικ από τη μια και μια τον τραβούσε από την άλλη, έτσι ώστε να αποφεύγει τα επικίνδυνα μέρη, μέχρι που ο πρίγκιπας έφτασε τελικά κάτω απ' τα τείχη του κάστρου.

Τα τείχη είχαν πύλες σαν ατσάλινους γκρεμούς και πάνω από κάθε παράθυρο ήταν σκαλισμένος ένας φριχτός πέτρινος δαίμονας. Το ό-

νομα του κάστρου έφεγγε με μεγάλα μπρούτζινα γράμματα πάνω από την μεγαλύτερη πύλη: «Το Κάστρο Που Μόνο Το Σακνόθ Μπορεί Να Κουρσέψει».

Τότε, ο Λέοθρικ τράβηξε το Σακνόθ και όλοι οι πέτρινοι δαίμονες μειδίασαν, κι αυτό το μειδίαμα μεταδόθηκε από το ένα φριχτό πρόσωπο στο άλλο, μέχρι που έφτασε σ' αυτούς που κρέμονταν ανάμεσα στα σύννεφα.

Ήταν λες και το φεγγάρι είχε βγει κι είχε ρίξει το φως του πάνω σ' ένα ματωμένο πεδίο μάχης, παιρνώντας γρήγορα πάνω από τα υγρά πρόσωπα των σκοτωμένων που κείτονταν ξαπλωμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο, την τρομερή εκείνη νύχτα. Μετά, ο Λέοθρικ προχώρησε προς τη μεσιανή πύλη που ήταν μεγαλύτερη κι από τη Σακρεμόνα, το λατομείο του μαρμάρου απ' το οποίο οι αρχαίοι είχαν κόψει τεράστια αγκωνάρια για να χτίσουν το Αββαείο των Ιερών Δακρύων. Κάθε μέρα ξερρίζωναν τα πλευρά του λόφου αυτού, μέχρι που χτίστηκε το αββαείο, που ήταν ότι πιο όμορφο είχε φτιαχτεί ποτέ από πέτρα. Ύστερα, οι ιερείς ευλόγησαν τη Σακρεμόνα και την άφησαν ν' απαπαυθεί, και κανείς πια δεν πήρε πέτρα από εκεί για να φτιάξει κτίσμα ανθρώπου. Ο λόφος απόμεινε μόνος να κοιτάει τον ήλιο, παραμορφωμένος απ' την τεράστια ουλή του. Τόσο μεγάλη ήταν κι αυτή η ατσάλινη πύλη. Το όνομά της ήταν: Η Πύλη των Καμπανισμών, Ο Δρόμος της Εξόδου για τον Πόλεμο.

Ο Λέοθρικ χτύπησε την Πύλη των Καμπανισμών με το Σακνόθ κι ο αντίλαλος διαπέρασε όλες τις αίθουσες του κάστρου κι έκανε τους δράκους που κατοικούσαν μέσα του να μουγκρί-

ζουν. Όταν το μουγκρητό και του πιο μακρινού δράκου είχε γίνει ένα με τη μεγάλη οχλοβοή, ένα παράθυρο άνοιξε ψηλά, ανάμεσα στα σύννεφα και μια γυναίκα ούρλιαξε. Μακριά, στην Κόλαση, ο πατέρας της την άκουσε και κατάλαβε πως το τέλος της είχε έρθει.

Ο Λέοθρικ συνέχισε να χτυπάει με το Σακνόθ, και το γκρίζο ατσάλι της Πύλης των Καμπανισμών, του Δρόμου της Εξόδου για τον Πόλεμο, που ήταν φτιαγμένο για ν' αντιστέκεται σ' όλα τα σπαθιά του κόσμου, κοβόνταν σε μεγάλες φέτες που κλαγγούσαν καθώς έπεφταν στο έδαφος.

Κρατώντας το Σακνόθ, ο Λέοθρικ πέρασε μέσα από την τρύπα που είχε ανοίξει στην πύλη και βρέθηκε μεσα σε μια σκοτεινή, σπηλαιώδη αίθουσα.

Ένας ελέφαντας το έβαλε στα πόδια σαλπίζοντας. Όταν ο ήχος απ' τα πόδια του έσβυσε στους πιο απόμακρους διαδρόμους, έπεσε απόλυτη σιωπή και τίποτα δεν αναδεύτηκε στην απέραντη αίθουσα.

Μετά από λίγη ώρα, το σκοτάδι στους μακρινούς διαδρόμους γέμισε με τη μουσική από κουδούνια που όλο και πλησίαζαν.

Ο Λέοθρικ περίμενε ακίνητος στη θέση του καθώς τα κουδούνια αντηχούσαν όλο και πιο δυνατά, μέχρι που εμφανίστηκε μια σειρά πολεμιστών πάνω σε καμήλες που βγήκαν δυο-δυο από το εσωτερικό του κάστρου. Ήταν οπλισμένοι με γιαταγάνια φτιαγμένα στην Ασσυρία κι ήταν όλοι αρματωμένοι με αλυσσιδωτούς θώρακες. Ατσάλινα δίχτυα σκέπαζαν τα πρόσωπά τους και σείονταν καθώς οι καμήλες προχωρούσαν. Στα-

μάτησαν όλοι μπροστά στον Λέοθρικ και μαζί τους σταμάτησε κι ο ήχος απ' τα κουδούνια των ζώων.

«Ο Άρχοντας Γκαζνάκ επιθυμεί να σε δει να πεθαίνεις μπροστά του», του είπε ο αρχηγός. «Κάνε μας τη χάρη να έρθεις μαζί μας, και στο δρόμο μπορούμε να σου περιγράψουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Άρχοντας Γκαζνάκ θέλει να σε δει να πεθαίνεις».

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, ξετύλιξε μια σιδερένια αλυσσίδα που είχε περασμένη γύρω από τη σέλλα του, αλλά ο Λέοθρικ του απάντησε:

«Ευχαρίστως έρχομαι μαζί σου, γιατί είμαι εδώ για να σκοτώσω τον Γκαζνάκ».

Σ' αυτά τα λόγια, όλοι οι σωματοφύλακες του Γκαζνάκ έβγαλαν ένα απαίσιο γέλιο, ξεσηκώνοντας τις νυχτερίδες που κοιμόνταν στο πανύψηλο ταβάνι της οροφής.

«Τίποτα δεν μπορεί να σκοτώσει τον Άρχοντα Γκαζνάκ εκτός απ' το Σακνόθ», είπε ο αρχηγός τους. «Χώρια που φοράει μια πανοπλία φτιαγμένη για ν' αντιστέκεται ακόμα και στο Σακνόθ, κι έχει ο ίδιος το δεύτερο πιο τρομερό σπαθί στον κόσμο».

«Εγώ είμαι ο αφέντης του σπαθιού Σακνόθ», είπε ο Λέοθρικ.

Προχώρησε απειλητικά προς την φρουρά του Γκαζνάκ και το Σακνόθ αναδευόταν στα χέρια του, λες και το συντάραζε η ανυπομονησία να σκοτώσει. Οι σωματοφύλακες του Γκαζνάκ το έβαλαν στα πόδια. Οι καβαλάρηδες έγειραν μπροστά και χτύπησαν τις καμήλες τους με μαστίγια. Μ' ένα μεγάλο θόρυβο από κουδούνια και

ποδοβολητά, χάθηκαν μέσα στις κιονοστοιχίες και τους διαδρόμους και σκόρπισαν στο σκοτεινό εσωτερικό του κάστρου. Όταν κι ο τελευταίος ήχος έσβυσε, ο Λέοθρικ έμεινε σκεπτικός κι αναποφάσιστος για το ποιο δρόμο έπρεπε να πάρει. Οι καβαλλάρηδες είχαν σκορπίσει προς όλες τις κατευθύνσεις, κι έτσι τελικά τράβηξε ίσια μέχρι που βρέθηκε σε μια μεγάλη σκάλα στη μέση της αίθουσας. Ο Λέοθρικ έβαλε προσεκτικά το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι, κι άρχισε ν' ανεβαίνει. Το φως στη μεγάλη αίθουσα ήταν λιγοστό, γιατί έμπαινε μόνο μέσα από τα στενά παράθυρα, και στον κόσμο απ' έξω το δειλινό ερχόταν γοργά. Η σκάλα τελικά τον οδήγησε μπροστά σε μια διπλή πόρτα που ήταν μισάνοιχτη. Ο Λέοθρικ πέρασε μέσα και προσπάθησε να συνεχίσει, αλλά δεν μπορούσε να προχωρήσει γιατί ολόκληρο το δωμάτιο φαινόταν γεμάτο χοντρά σκοινιά που απλώνονταν από τοίχο σε τοίχο ή κρέμονταν από το ταβάνι. Στ' άγγιγμα ήταν απαλά κι ελαφριά σαν το μετάξι, αλλά ο Λέοθρικ δεν μπορούσε να σπάσει ούτε ένα από αυτά. Δεν είχε κάνει ούτε τρία μέτρα, όταν τον τύλιξαν σαν βαρύς μανδύας. Ο Λέοθρικ έκανε πίσω, τράβηξε το Σακνόθ και χτύπησε μ' αυτό τα σκοινιά. Τα κομμένα κομμάτια έπεσαν αθόρυβα στο πάτωμα. Άρχισε να προχωράει αργά, ανεβοκατεβάζοντας το Σακνόθ μπροστά του. Όταν έφτασε στο κέντρο του δωματίου, και καθώς έκοβε με το Σακνόθ μια μεγάλη πλεξούδα από σκοινιά, είδε μπροστά του μια αράχνη μεγαλύτερη από μαύρο κριάρι. Τον κοίταξε με μάτια μικρά, αλλά γεμάτα αμαρτία, και του είπε:

«Ποιος είσαι εσύ που καταστρέφεις κόπους

τόσων χρόνων που έχω κάνει προς τιμή του Σατανά;»

«Είμαι ο Λέοθρικ, ο γιος του Λορέντιακ», της απάντησε.

«Θα φτιάξω έναν ιστό για να σε κρεμάσω», του είπε η αράχνη.

Ο Λέοθρικ έκοψε άλλη μια πλεξούδα ιστούς και πλησίασε κοντίτερα στην αράχνη που ύφαινε το σκοινί που θα τον κρεμούσε. «Ποιο είναι αυτό το σπαθί που μπορεί και κόβει τους ιστούς μου;» ρώτησε η αράχνη, σταματώντας τη δουλειά της.

«Είναι το Σακνόθ», της είπε ο Λέοθρικ.

Σ' αυτά τα λόγια, οι τρίχες που κάλυπταν το πρόσωπο της αράχνης χώρισαν δεξιά κι αριστερά, κι η αράχνη ζάρωσε το μέτωπο. Ύστερα, οι τρίχες έπεσαν ξανά στη θέση τους κι έκρυψαν τα πάντα εκτός από την αμαρτία μέσα στα μικροσκοπικά μάτια που συνέχιζαν να τον κοιτάζουν λάγνα μέσα στο σκοτάδι. Πριν ο Λέοθρικ μπορέσει να τη φτάσει, εκείνη του ξέφυγε κι ανέβηκε μ' έναν ιστό της σ' ένα ψηλό δοκάρι απ' όπου συνέχισε να τον παρατηρεί μουγκρίζοντας. Ανοίγοντας δρόμο με το Σακνόθ, ο Λέοθρικ συνέχισε μέχρι που έφτασε στην άλλη άκρη του δωματίου. Κι εκεί υπήρχε μια πόρτα, τόσο μεγάλη που δεν μπορούσε να φτάσει το χερούλι της, κι έτσι άνοιξε μια τρύπα επάνω της με το Σακνόθ, όπως είχε κάνει στην Πύλη των Καμπανισμών, το Δρόμο της Εξόδου για τον Πόλεμο.

Βρέθηκε σ' ένα καλοφωτισμένο δωμάτιο όπου βασιλιάδες και βασίλισσες έτρωγαν κι έπιναν σ' ένα μεγάλο τραπέζι. Χιλιάδες κεριά ήταν αναμμένα και φώτιζαν το κρασί που έπιναν οι πρίγκιπες, τους τεράστιους πολυελαίους, τα ζωηρά βασιλικά πρόσωπα, το λευκό τραπεζομάντηλο και τ' ασημένια σερβίτσια. Έφεγγαν πάνω στα πετράδια που φορούσαν οι βασίλισσες, που το καθένα τους είχε έναν προσωπικό χρονικογράφο που δεν έγραφε παρά μονάχα τη δική του ιστορία για όλες τις μέρες της ζωής του. Ανάμεσα στο τραπέζι και την πόρτα, στέκονταν διακόσιοι υπηρέτες σε δυο αντικριστές σειρές. Κανείς τους δεν κοίταξε τον Λέοθρικ καθώς μπήκε μέσα απ' την τρύπα της πόρτας, αλλά κάποιος από τους πρίγκιπες έκανε μια ερώτηση σ' έναν υπηρέτη, κι η ερώτηση πέρασε από στόμα σε στόμα τους εκατό υπηρέτες της μιας σειράς, μέχρι που έφτασε στον τελευταίο που στεκόταν δίπλα στον Λέοθρικ. Αυτός είπε στον Λέοθρικ χωρίς να τον κοιτάξει:

«Τί ζητάς εδώ;»

«Ζητώ να σκοτώσω τον Γκαζνάκ«, απάντησε ο Λέοθρικ.

Από τον έναν υπηρέτη στον άλλο, η απάντηση γύρισε πίσω στο τραπέζι. «Ζητά να σκοτώσει τον Γκαζνάκ».

Μια άλλη ερώτηση διέτρεξε τη γραμμή των υπηρετών: «Πώς σε λένε;»

Και η απέναντι σειρά έφερε πίσω την απάντηση.

Τότε, ένας από τους πρίγκιπες είπε: «Πάρτε τον κάπου που να μην ακούγονται οι φωνές του».

Ο ένας υπηρέτης το επανέλαβε στον αλλο, μέχρι που το μήνυμα ήρθε στους δυο τελευταίους που πλησίασαν τον Λέοθρικ για να τον πιάσουν.

Τότε, ο Λέοθρικ τους έδειξε το σπαθί, λέγοντας: «Αυτό είναι το Σακνόθ». Οι δυο υπηρέτες

είπαν στους πιο κοντινούς τους: «Αυτό είναι το Σακνόθ», κι ύστερα ούρλιαξαν και το έβαλαν στα πόδια.

Δυο-δυο, όλοι στις δυο αντικριστές γραμμές επαναλάμβαναν: «Είναι το Σακνόθ!» και μετά ούρλιαζαν και το ’βαζαν στα πόδια, μέχρι που οι δυο τελευταίοι έφεραν το μήνυμα στο τραπέζι κι εξαφανίστηκαν. Βιαστικά, όλες οι βασίλισσες κι οι πρίγκηπες σηκώθηκαν και βγήκαν τρέχοντας από το δωμάτιο. Το πλούσια στρωμένο τραπέζι, τώρα που όλοι είχαν χαθεί, φαινόταν μικρό και ατημέλητο. Ενώ ο Λέοθρικ σκεφτόταν ποια απ’ όλες τις πόρτες ν’ ακολουθήσει, ήρθε στ’ αυτιά του από μακριά ήχος μουσικής και κατάλαβε πως ήταν οι μάγοι μουσικοί που έπαιζαν στον Γκαζνάκ όση ώρα κοιμόταν.

Ακολουθόντας την μακρινή μουσική, ο Λέοθρικ πέρασε μέσα από την πόρτα που βρισκόταν απέναντι από εκείνη που είχε μπει, κι έτσι βρέθηκε σ’ ένα δωμάτιο το ίδιο μεγάλο, μέσα στο οποίο υπήρχαν πολλές γυναίκες με μια αλλόκοτη ομορφιά. Όλες τον ρώτησαν τί είχε έρθει να κάνει, κι όταν έμαθαν πως είχε έρθει να σκοτώσει τον Γκαζνάκ, προσπάθησαν να τον καθυστερήσουν λέγοντάς του πως ο Γκαζνάκ ήταν αθάνατος και μπορούσε να σκοτωθεί μόνο από το Σακνόθ. Του έλεγαν πως είχαν ανάγκη από έναν ιππότη να τις προστατεύει από τους λύκους που τριγύριζαν την τάφρο του κάστρου όλη τη νύχτα και μερικές φορές πηδούσαν μέσα. Ίσως, αν ήταν ανθρώπινες γυναίκες, ο Λέοθρικ να έμπαινε στον πειρασμό να καθυστερήσει, γιατί είχαν μια εκπληκτική ομορφιά. Όμως, διέκρινε πως αντί για μάτια είχαν μικρές φλόγες που τρεμόπαιζαν

μέσα στις κόγχες τους και κατάλαβε πως αυτά τα πλάσματα ήταν τα λάγνα όνειρα του Γκαζνάκ. Έτσι, λοιπόν, τους είπε:

«Έχω να τελειώσω μια υπόθεση με τον Γκαζνάκ και το Σακνόθ», και πέρασε μέσα από το δωμάτιο.

Ακούγοντας το όνομα του Σακνόθ, οι γυναίκες έβαλαν τις φωνές και οι φλόγες μέσα στα μάτια τους χαμήλωσαν και μετατράπηκαν σε μικροσκοπικές σπίθες.

Ο Λέοθρικ τις άφησε πίσω του και, πελεκώντας με το Σακνόθ, πέρασε μέσα από την απέναντι πόρτα.

Βγαίνοντας, ένιωσε τον νυχτερινό αέρα στο πρόσωπό του και συνηδειτοποίησε ότι στεκόταν πάνω σ’ ένα στενό μονοπάτι ανάμεσα σε δυο αβύσσους. Στα δεξιά και στ’ αριστερά του, μέχρι εκεί που μπορούσε να δει, τα τείχη του κάστρου κατέληγαν σ’ ένα απύθμενο βάραθρο, παρ’ όλο που η οροφή απλωνόταν ακόμα από πάνω του. Μπροστά του βρίσκονταν δυο άβυσσοι γεμάτοι αστέρια, γιατί διαπερνούσαν όλη τη Γη κι αποκάλυπταν τον ουρανό από κάτω της. Ανάμεσά τους περνούσε το μονοπάτι, ανηφορικό και με πλευρά απόκρυμνα κι ακάλυπτα. Πέρα από τις αβύσσους, εκεί όπου το μονοπάτι οδηγούσε στα πιο μακρινά δωμάτια του κάστρου, ο Λέοθρικ άκουσε τους μουσικούς να παίζουν το μαγικό σκοπό τους. Έτσι, πάτησε πάνω στο μονοπάτι που δεν είχε πλάτος πάνω από μια περπατησιά και προχώρησε κατά μήκος του, κρατώντας το Σακνόθ γυμνό μπροστά του. Μπρος και πίσω του, μέσα στις αβύσσους, φτεροκοπούσαν νυχτερίδες, που όλοι την ώρα καθώς πετούσαν δοξολογού-

σαν το Σατανά. Τελικά, διέκρινε τον δράκο Θοκ να είναι ξαπλωμένος πάνω στο μονοπάτι και να προσποιείται πως κοιμάται, με την ουρά κρεμασμένη στη μια άβυσσο.

Ο Λέοθρικ πλησίασε προς το μέρος του κι όταν βρέθηκε πολύ κοντά, ο Θοκ χύμηξε επάνω του.

Εκείνος τον χτύπησε με το Σακνόθ, κι ο Θοκ κατρακύλισε μουκρίζοντας στην άβυσσο και συνέχισε να πέφτει μέχρι που το μουκρητό του έγινε ένα απόμακρο βουητό και τελικά έσβυσε. Μια ή δυο φορές, ο Λέοθρικ είδε ένα αστέρι να χάνεται για μια στιγμή και να εμφανίζεται πάλι, κι αυτή η στιγμιαία έκλειψη ήταν το μόνο σημάδι από την πτώση του γιγάντιου σώματος του Θοκ. Ο Λουνκ, ο αδελφός του Θοκ, που ήταν ξαπλωμένος λίγο πιο πέρα, κατάλαβε πως το σπαθί έπρεπε να 'ναι το Σακνόθ, κι έφυγε, σέρνοντας με βία το βαρύ κορμί του. Όσο ο Λέοθρικ συνέχιζε να περπατάει πάνω απ' τις αβύσσους, η τεράστια οροφή του κάστρου απλωνόταν ακόμα από πάνω του, πνιγμένη στο σκοτάδι. Στο τέλος της αβύσσου, που τώρα φανερώθηκε στα μάτια του, ο Λέοθρικ διέκρινε ένα δωμάτιο στο οποίο οδηγούσαν αναρίθμητες αψίδες που οι κολώνες που τις στήριζαν χανόταν στο μισόφωτο, δεξιά κι αριστερά του.

Στο κάτω μέρος του σκοτεινού βάραθρου πάνω στο οποίο στηρίζονταν οι κολώνες, μπορούσε να δει μικρά και σιδερόφραχτα παράθυρα που πίσω από τα κάγγελά τους μερικές φορές περνούσαν πλάσματα που θα ήταν καλύτερο να μην περιγραφούν.

Δεν υπήρχε κανένα άλλο φως εκτός από τα

μεγάλα αστέρια του Νότου που έφεγγαν από τις αβύσσους και, πού και πού, κάποια παράξενα φώτα που περνούσαν πίσω από τις αψίδες χωρίς ούτε καν τον ήχο μιας πατημασιάς.

Ο Λέοθρικ βγήκε από το μονοπάτι της αβύσσου και μπήκε στο τεράστιο δωμάτιο.

Ακόμα και στον ίδιο του τον εαυτό φάνταζε σαν μικροσκοπικός νάνος, καθώς περνούσε κάτω από μια απ' τις κολοσσιαίες αψίδες.

Το τελευταίο αμυδρό φως του δειλινού τρεμόπαιξε μέσα από ένα παράθυρο που τα τζάμια του ήταν ζωγραφισμένα με θλιμμένα χρώματα και σχημάτιζαν εικόνες που αποθανάτιζαν τα επιτεύγματα του Σατανά πάνω στη Γη.

Άλλο φως δεν υπήρχε, εκτός από την αμυδρή γαλαζωπή λάμψη από το ατσάλινο μάτι του Θαραγκάβερουκ που κοιτούσε γύρω του ακοίμητο από τη λαβή του Σακνόθ. Μέσα στο δωμάτιο κρεμόταν βαριά η μυρωδιά ενός μεγάλου κι επικίνδυνου ζώου.

Ο Λέοθρικ προχώρησε μπροστά με το Σακνόθ προτεταμένο, ψάχνοντας για κάποιο εχθρό, ενώ το μάτι στη λαβή φύλαγε τα νώτα του.

Τίποτα δεν κουνιόταν.

Αν κάτι κρυβόταν πίσω από τους στήλους της κιονοστοιχίας που κρατούσαν την οροφή, ούτε ανάσαινε ούτε σάλευε.

Η μουσική των μάγων μουσικών ακουγόταν από πολύ κοντά.

Ξαφνικά, οι μεγάλες πόρτες στην άλλη άκρη του δωματίου άνοιξαν δεξιά κι αριστερά. Για μερικά λεπτά, ο Λέοθρικ δεν είδε τίποτα να κινείται και περίμενε σφίγγοντας το Σακνόθ. Ύστερα, ο

Βονγκ Μπόνγκεροκ ήρθε προς το μέρος του βαριανασαίνοντας.

Αυτός ήταν ο τελευταίος και πιο πιστός φρουρός του Γκαζνάκ, και μόλις τώρα είχε σταματήσει να γλύφει το χέρι του κυρίου του.

Ο Γκαζνάκ του φερόταν περισσότερο σαν σε παιδί παρά σαν δράκο και συχνά του έδινε με τα ίδια του τα δάχτυλα τρυφερά κομμάτια ανθρώπινο κρέας, ακόμα ζεστό από το τραπέζι του.

Μακρύς και σκυφτός ήταν ο Βονγκ Μπόνγκεροκ, με ύπουλα μάτια, ξεφυσώντας κακία μέσα από το πιστό του στήθος, ενώ πίσω του έσερνε την αρματωμένη ουρά του, όπως οι ναυτικοί σέρνουν την αλυσσίδα της άγκυρας επάνω στο κατάστρωμα.

Ο Βονγκ Μπόνγκεροκ ήξερε καλά πως τώρα αντιμετώπιζε το Σακνόθ, γιατί είχε συνήθειο να λέει προφητείες στον εαυτό του για πολλά χρόνια, ενώ καθόταν κουλουριασμένος στα πόδια του Γκαζνάκ.

Ο Λέοθρικ προχώρησε, χωρίς να νιάζεται για την καυτή του ανάσα και σήκωσε το Σακνόθ για να χτυπήσει.

Αλλά, καθώς το Σακνόθ σηκωνόταν ψηλά, το μάτι του Θαραγκάβερουκ στην άκρη της λαβής είδε το δράκο και κατάλαβε το στρατήγημά του.

Είχε ανοίξει το στόμα του διάπλατα κι έδειχνε στον Λέοθρικ τις σειρές των ακονισμένων του δοντιών, ενώ τα κρεμαστά του ούλα τινάζονταν προς τα έξω. Ενώ, όμως, ο Λέοθρικ ετοιμαζόταν να τον χτυπήσει στο κεφάλι, ο δράκος τίναξε μπροστά την ουρά του, σαν τον σκορπιό, πάνω απ' όλο το μήκος του σώματός του. Το μάτι στη λαβή του Σακνόθ είδε την κίνηση και το σπαθί

χτύπησε πλάγια. Δεν χτύπησε με την κόψη, γιατί, αν το είχε κάνει, η κομένη άκρη της ουράς θα συνέχιζε την πορεία της, όπως ένα πεύκο που μια κατολίσθηση πετάει από έναν γκρεμό κατευθείαν στο πλατύ στήθος κάποιου ορειβάτη. Έτσι θα καρφωνόταν κι ο Λέοθρικ, αν το Σακνόθ δεν χτυπούσε με το πλατύ μέρος της λεπίδας του και δεν έστελνε την ουρά να περάσει σφυρίζοντας πάνω από τον αριστερό ώμο του Λέοθρικ. Του έξυσε την αρματωσιά καθώς περνούσε κι άφησε μια βαθιά αυλακιά επάνω της. Η ουρά του Βονγκ Μπόνγκεροκ χτύπησε ξανά από τα πλάγια, αλλά πάλι το Σακνόθ απέκρουσε και η λεπίδα πέρασε ξώφαλτσα πάνω από το κεφάλι του Λέοθρικ. Ύστερα, ο Λέοθρικ κι ο Βονγκ Μπόνγκεροκ πάλεψαν σώμα με σώμα και το σπαθί χτύπησε όπως μόνο το Σακνόθ μπορούσε, έτσι που η αφοσιωμένη και σατανική ζωή του δράκου κύλησε από την μεγάλη βαθιά πληγή.

Ο Λέοθρικ πέρασε δίπλα από το νεκρό τέρας που το αρματωμένο του κορμί ριγούσε ακόμα. Για λίγο ήταν λες κι όλα τα αλέτρια ενός χωριού να δούλευαν μαζί σ' ένα χωράφι, πίσω από κουρασμένα άλογα. Ύστερα, το τρέμουλο σταμάτησε κι ο Βονγκ Μπόνγκεροκ έμεινε ακίνητος για να σκουριάσει.

Ο Λέοθρικ πέρασε από τις ανοιχτές πύλες ενώ το Σακνόθ έσταζε αργά στο πάτωμα.

Ο Λέοθρικ βρέθηκε μέσα σ' έναν διάδρομο που αντηχούσε από μουσική. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, δεν μπορούσε να δει τίποτα πάνω από το κεφάλι του, γιατί η οροφή έφτανε σε τεράστια ύψη και χανόταν μέσα στη σκοτεινιά. Κατά μήκος, όμως, αυτού του στενού διαδρόμου κρέμο-

νταν καμπάνες, χαμηλά πάνω από το κεφάλι του. Η κάθε μια είχε διάμετρο από τον έναν τοίχο ως τον άλλο και στέκονταν στη σειρά η μια πίσω απ' την άλλη. Καθώς περνούσε κάτω απ' την κάθε μια, η καμπάνα αντηχούσε και ο ήχος της ήταν βαθύς και θρηνητικός, σαν αυτόν που βγάζουν τα σήμαντρα για κάποιον πρόσφατα πεθαμένο. Κάθε καμπάνα αντηχούσε μόνο μια φορά, καθώς ο Λέοθρικ περνούσε από κάτω της, και οι φωνές τους ξεχώριζαν η μια από την άλλη καθώς ηχούσαν σε τελετουργικά διαστήματα. Επειδή, όταν περπατούσε αργά, η μια καμπάνα πλησίαζε την άλλη κι όταν περπατούσε γρήγορα απομακρύνονταν. Ο αντίλαλος της κάθε καμπάνας έτρεχε μπροστά του να ειδοποιήσει τις άλλες. Σε μια στιγμή, ο Λέοθρικ σταμάτησε, αλλά τότε όλες άρχισαν να χτυπάνε μανιασμένα μέχρι που ξανάρχισε να περπατά.

Ανάμεσα σ' αυτές τις αργές και απειλητικές νότες ακουγόταν ο ήχος των μάγων μουσικών. Έπαιζαν στα όργανά τους ένα θλιβερό μοιρολόι.

Επιτέλους, ο ο Λέοθρικ έφτασε στην άκρη του Διαδρόμου των Σημάντρων και είδε μια μικρή μαύρη πόρτα. Ο διάδρομος πίσω του ήταν γεμάτος από τους αντίλαλους των καμπανισμών. Το μοιρολόι των μουσικών τους διαπερνούσε αργά κι όλοι οι ήχοι προμήνυαν κακό για τον Λέοθρικ.

Η μαύρη πόρτα άνοιξε αμέσως μόλις την άγγιξε ο Λέοθρικ και βρέθηκε σε μια μεγάλη αυλή πλακοστρωμένη με μάρμαρο. Ψηλά από πάνω του έφεγγε το φεγγάρι που είχε καλεστεί εκεί από το χέρι του Γκαζνάκ.

Ο Γκαζνάκ κοιμόταν εκεί και γύρω του ήταν καθισμένοι οι μάγοι μουσικοί του, παίζοντας τα

έγχορδα όργανά τους. Ακόμα και κοιμισμένος, ο Γκαζνάκ ήταν ντυμένος με πανοπλία και μόνο οι καρποί, το πρόσωπο κι ο λαιμός του ήταν γυμνοί.

Όμως, το θαυμαστό πράγμα σ' εκείνο το μέρος ήταν τα όνειρα του Γκαζνάκ. Πίσω από την μεγάλη αυλή απλωνόταν μια σκοτεινή άβυσσος και μέσα στην άβυσσο ξεχυνόταν ένας λευκός καταρράκτης μαρμάρινων σκαλιών που πιο κάτω φάρδαιναν και γίνονταν εξώστες και μπαλκόνια στολισμένα με πανέμορφα λευκά αγάλματα και μετά συνέχιζαν πιο χαμηλά και χάνονταν στο σκοτάδι, εκεί όπου αβέβαια σχήματα πηγαινοέρχονταν στο χείλος της αβύσσου. Όλα αυτά ήταν τα όνειρα του Γκαζνάκ και βγαίνανε από το μυαλό του, γίνονταν μάρμαρο και απλώνονταν στην άβυσσο καθώς έπαιζαν οι μουσικοί. Ψηλότερα, βγαλμένοι από το μυαλό του Γκαζνάκ που το νανούριζε η απόκοσμη μουσική, φύτρωναν πύργοι και μιναρέδες, λεπτοί και πανέμορφοι, που λες κι ήθελαν να φτάσουν την οροφή του ουρανού. Τα μαρμάρινα όνειρα κινούνταν αργά στο ρυθμό της μουσικής. Την ώρα που οι καμπάνες χτυπούσαν κι οι μουσικοί έπαιζαν το μοιρολόι τους, φριχτοί φτερωτοί δαίμονες πετάχτηκαν ξαφνικά από τους μιναρέδες, μεγάλες σκιές απλώθηκαν στα σκαλοπάτια και τους εξώστες και ψιθυρίσματα ήρθαν από την άβυσσο.

Όταν ο Λέοθρικ πέρασε τη μαύρη πόρτα, ο Γκαζνάκ άνοιξε τα μάτια του. Δεν κοίταξε ούτε δεξιά, ούτε αριστερά, αλλά σήκωσε το βλέμα του κατευθείαν επάνω στον Λέοθρικ.

Οι μάγοι έπαιζαν ένα ξόρκι θανάτου κι ένας βόμβος βγήκε από το Σακνόθ καθώς η λεπίδα

διέλυε τη μαγεία του. Όταν είδαν πως ο Λέοθρικ δεν είχε σωριαστεί νεκρός και άκουσαν το βόμβο του Σακνόθ, οι μάγοι σηκώθηκαν και το 'βαλαν στα πόδια, παίζοντας ταυτόχρονα μια θρηνωδία στις χορδές τους.

Τότε, ο Γκαζνάκ τράβηξε ουρλιάζοντας απ' το θηκάρι του το σπαθί που ήταν το δυνατότερο στον κόσμο εκτός απ' το Σακνόθ και προχώρησε αργά προς τον Λέοθρικ. Χαμογελούσε καθώς περπάταγε, αν και τα ίδια του τα όνειρα του είχαν προφητέψει το χαμό του. Όταν ο Λέοθρικ κι ο Γκαζνάκ ήρθαν αντιμέτωποι, κοίταξαν ο ένας τον άλλο αλλά δεν έβγαλαν μιλιά. Χτύπησαν κι οι δυο ταυτόχρονα και τα σπαθιά τους συναντήθηκαν και το κάθε σπαθί αναγνώρισε το άλλο. Όποτε το σπαθί του Γκαζνάκ χτυπούσε τη λεπίδα του Σακνόθ, αναπηδούσε βγάζοντας σπίθες, σαν χαλάζι που κυλάει σε μια κεραμιδένια οροφή. Μα όταν έπεφτε επάνω στην πανοπλία του Λέοθρικ, την έκοβε κομμάτια. Και το Σακνόθ έπεφτε επάνω στην αρματωσιά του Γκαζνάκ συχνά και μανιασμένα, αλλά πάντα αναπηδούσε γριλίζοντας, χωρίς ν' αφήνει σημάδι πίσω του. Καθώς ο Γκαζνάκ πολεμούσε, κρατούσε το αριστερό του χέρι αιωρούμενο πάνω από το κεφάλι του. Σε μια στιγμή, ο Λέοθρικ κατάφερε να δώσει ένα εύστοχο χτύπημα στο λαιμό του εχθρού του, αλλά την ίδια ώρα ο Γκαζνάκ, αρπάζοντας το ίδιο του το κεφάλι απ' τα μαλλιά, το σήκωσε ψηλά κι έτσι το Σακνόθ έκοψε μόνο τον άδειο αέρα. Έπειτα ο Γκαζνάκ ξανάβαλε το κεφάλι του πάνω στους ώμους του και συνέχισε να πολεμάει επιδέξια. Ξανά και ξανά ο Λέοθρικ προσπάθησε να χτυπήσει το λαιμό του Γκαζνάκ, αλλά κάθε φορά

το αριστερό χέρι του μάγου ήταν πιο γρήγορο απ' το χτύπημα, το κεφάλι σηκωνόταν και το σπαθί περνούσε μάταια από κάτω του.

Η μάχη συνεχίστηκε μέχρι που η πανοπλία του Λέοθρικ κειτόταν διαλυμένη στο πάτωμα γύρω του, το μάρμαρο ήταν γλιστερό από το αίμα του και το σπαθί του Γκαζνάκ ήταν γεμάτο σπασίματα από τις φορές που είχε διασταυρωθεί με το Σακνόθ, έτσι που έμοιαζε πια με πριόνι. Όμως, ο Γκαζνάκ ήταν ακόμα αλάβωτος και συνέχιζε να χαμογελάει.

Τελικά, ο Λέοθρικ κοίταξε το λαρύγγι του Γκαζνάκ και το σημάδεψε με το Σακνόθ και πάλι ο Γκαζνάκ σήκωσε το κεφάλι του απ' τα μαλλιά. Όμως, αυτή τη φορά το Σακνόθ δεν κατευθύνθηκε προς το λαιμό, γιατί ο Λέοθρικ άλλαξε την τελευταία στιγμή τη φορά του χτυπήματος και κατεύθυνε τη λεπίδα προς το χέρι του μάγου. Το σπαθί διαπέρασε τον καρπό του Γκαζνάκ όπως ένα δρεπάνι κόβει το κοτσάνι ενός λουλουδιού.

Αιμορραγώντας, το κομένο χέρι έπεσε στο πάτωμα. Στη στιγμή, αίμα ανάβλυσε από τους ώμους του Γκαζνάκ και χύθηκε από το σηκωμένο κεφάλι. Οι ψηλοί μιναρέδες γκρεμίστηκαν στη γη, οι μεγάλοι εξώστες κατρακύλησαν στην άβυσσο, η πλακόστρωτη αυλή χάθηκε σαν μια σταγόνα δροσιάς και όλες οι κολοσσιαίες αίθουσες του μάγου κατέρρευσαν. Τα δυο βάραθρα σφάλισαν ξαφνικά, σαν το στόμα ενός ανθρώπου που, έχοντας πει μια ιστορία, αρνείται να μιλήσει πια.

Ο Λέοθρικ κοίταξε γύρω του μέσα στα έλη όπου χανόταν η ομίχλη της νύχτας και δεν είδε πουθενά ούτε κάστρο, ούτε δράκο, ούτε άλλο

θνητό, εκτός από έναν γέρο, ζαρωμένο και νεκρό, που το κεφάλι και το χέρι του ήταν κομένα από το σώμα του.

Η αυγή άρχισε να έρχεται πάνω στη γη, κι η ομορφιά της όλο και μεγάλωνε, σαν τον ήχο ενός αρμόνιου που το παίζουν τα χέρια κάποιου μεγάλου μουσικού και που γίνεται όλο και πιο δυνατός κι ευχάριστος καθώς η ψυχή του αρχιμουσικού ζεσταίνεται και τελικά ακούγεται σ' όλο του το μεγαλείο.

Καθώς τα πουλιά άρχισαν να κελαϊδούν, ο Λέοθρικ τράβηξε προς το χωριό του, αφήνοντας πίσω του τους βάλτους και μπαίνοντας στο μεγάλο σκοτεινό δάσος ενώ το φως της μέρας του έδειχνε το δρόμο. Πριν έρθει το μεσημέρι είχε φτάσει στο Αλαθούριον και μαζί του έφερε το ρυτιδιασμένο δαιμονικό κεφάλι. Οι χωριανοί τον ζητοκραύγαζαν κι οι εφιάλτες έπαψαν να τους βασανίζουν τις νύχτες.

Αυτή ήταν η ιστορία του Κάστρου Που Μόνο Το Σακνόθ Μπορούσε Να Κουρσέψει, και του πώς χάθηκε, όπως την έλεγαν και την πίστευαν αυτοί που αγαπούσαν τους μαγικούς παλιούς καιρούς.

Μερικοί λένε, και μάταια προσπαθούν να αποδείξουν, ότι ένας βαρύς πυρετός είχε πέσει στο Αλαθούριον κι ύστερα πέρασε. Πως ο ίδιος πυρετός οδήγησε τον Λέοθρικ στους βάλτους μέσα στη νύχτα και τον έκανε να ονειρευτεί εκεί και να φερθεί βίαια με το σπαθί του.

Άλλοι πάλι λένε ότι ποτέ δεν υπήρξε το Αλαθούριον κι ο Λέοθρικ δεν είναι πρόσωπο υπαρκτό.

Ειρήνη σε όλους. Ο κηπουρός έχει μαζέψει πια τα φθινοπωρινά φύλλα. Ποιος θα τα δει ξανά, ή πώς θα μάθει τι απέγιναν; Ποιος μπορεί να πει τι πράγματι συνέβη τόσον πολύ καιρό πριν;

Μωβ Βελούδο...

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΙΡΑΝΟΥ

του Χάουαρντ Φίλιπ Λάβκραφτ

Ποιος από σας που έχετε αγοράσει αυτή την ανθολογία δεν γνωρίζει τον Χάουαρντ Φίλιπ Λάβκραφτ; Τα διηγήματά του έχουν δει άπειρες εκδόσεις του στα ελληνικά. Θεωρείται ο μεγαλύτερος αμερικανός συγγραφέας ιστοριών υπερφυσικού τρόμου από τον καιρό του Έντγκαρ Άλαν Πόε. Ωστόσο, υπάρχει μια πλευρά του Λάβκραφτ που πολύ λίγοι γνωρίζουν. Είναι η πλευρά ενός αθεράπευτα ρομαντικού και ονειροπόλου ανθρώπου που δεν διαφαίνεται στα γνωστά έργα του. Χαίρομαι που παρουσιάζω αυτό το διήγημα γιατί, όχι μόνο είναι η πρώτη φορά που εμφανίζεται στα ελληνικά, αλλά και είναι ένα ξεχωριστό δείγμα γραφής του μεγάλου αυτού συγγραφέα. Όσοι περιμένουν υπερφυσικούς δαιμονικούς θεούς και ακρωτηριασμένα πτώματα, θα απογοητευτούν. Στο διήγημα αυτό δεν κυλάει ούτε μια σταγόνα αίμα. Κι όμως, είμαι σίγουρος πως δεν μπορεί παρά να αγγίξει τις ψυχές σας με το μελαγχολικό της μεγαλείο και την τόσο συγκινητική της κατάληξη.

Θ.Μ.

Ο νεαρός με τα αμπελόφυλλα στα μαλλιά μπήκε στη γρανιτένια πόλη του Τελόθ. Τα ξανθά μαλλιά του γυάλιζαν από το μύρο και η πορφυρή του ρόμπα ήταν σκισμένη από τα αγκάθια του βουνού Σιντράκ που υψώνεται πέρα απ' το πανάρχαιο πέτρινο γεφύρι. Οι κάτοικοι του Τελόθ είναι άνθρωποι σκοτεινοί και αυστηρών αρχών. Κατοικούν σε τετράγωνα σπίτια και με φιλύποπτες ματιές ρώτησαν τον άγνωστο από πού είχε έρθει και ποιο ήταν τ' όνομα και η περιουσία του.

«Είμαι ο Ίρανος κι έρχομαι από την Άιρα», είπε ο νέος, «μια μακρυνή πόλη που μονάχα αμυδρά θυμάμαι και γυρεύω να βρω ξανά. Είμαι τροβαδούρος και τραγουδώ τραγούδια που έχω μάθει σ' εκείνη τη μακρυνή πόλη και μόνη μου επιθυμία είναι να δημιουργώ ομορφιά από τα πράγματα που θυμάμαι από παιδί. Η περιουσία μου είναι μικρές αναμνήσεις και όνειρα και μια ελπίδα πως κάποτε θα τραγουδήσω σε κήπους με ολόγιομο φεγγάρι και το νοτιά να αναδεύει τα μπουμπούκια του λωτού».

Όταν οι κάτοικοι του Τελόθ άκουσαν αυτά τα λόγια, άρχισαν να μουρμουρίζουν ο ένας στον άλλο. Γιατί, αν και στη γρανιτένια πόλη δεν ακούγονται γέλια και τραγούδια, αυτοί οι κακόθυμοι άνθρωποι μερικές φορές κοιτάζουν την άνοι-

ξη προς τους λόφους της Καρθίας και συλλογίζονται τα λαούτα του μακρινού Οονάι για τα οποία τους έχουν μιλήσει οι περαστικοί ταξιδιώτες. Μ' αυτές τις σκέψεις στο μυαλό, είπαν στον ξένο να μείνει και να τραγουδήσει στην μεγάλη πλατεία, μπροστά στον Πύργο του Μλιν, αν και δεν τους άρεσε το χρώμα του κουρελιασμένου ρούχου του, ούτε το μύρο στα μαλλιά του, ούτε το στεφάνι απ' τα αμπελόφυλλα στο κεφάλι του κι ούτε τα νιάτα στη χρυσή φωνή του.

Εκείνο το απόγευμα ο Ίρανος τραγούδησε, και στο διάστημα αυτό κάποιος γέρος προσευχόταν κι ένας τυφλός είπε πως είδε ένα φωτοστέφανο γύρω απ' το κεφάλι του τροβαδούρου. Όμως, οι περισσότεροι από τους κάτοικους του Τελόθ χασμουριόνταν, άλλοι γελούσαν και μερικοί τράβηξαν για ύπνο, γιατί ο Ίρανος δεν έλεγε τίποτα χρήσιμο αλλά απλά τραγουδούσε τις αναμνήσεις, τα όνειρα και τις ελπίδες του.

«Θυμάμαι το σούρουπο, το φεγγάρι και τα τρυφερά τραγούδια, και το παράθυρο δίπλα στο οποίο με νανούριζαν. Έξω απ' το παράθυρο ήταν ένας δρόμος απ' τον οποίο φαινόταν χρυσά φώτα κι όπου οι σκιές χόρευαν πάνω σε σπίτια από μάρμαρο. Θυμάμαι το τετράγωνο του φεγγαρόφωτου πάνω στο πάτωμα, ένα φως που δεν είχε όμοιό του, και τις οπτασίες που χόρευαν επάνω στις ακτίνες του ενώ η μητέρα μου μου τραγουδούσε. Θυμάμαι, επίσης, τον πρωινό ήλιο λαμπερό πάνω από τους λόφους που την άνοιξη αποκτούσαν χίλια χρώματα και το γλυκό άρωμα των λουλουδιών που έφερνε μαζί του ο νοτιάς, κάνοντας τα δέντρα να τραγουδάνε.

«Αχ, Άιρα, πόλη από μάρμαρο και βήρυλλο,

πόσο πολλές είναι οι ομορφιές σου! Πόσο πολύ αγαπούσα τα ζεστά κι ευωδιαστά περιβόλια σου πέρα απ' τον γυάλινο ποταμό Νιθρά και τους καταρράκτες του μικρού Κρα που χυνόταν μέσα στην πράσινη κοιλάδα! Σ' εκείνα τα περιβόλια και σ' αυτήν την κοιλάδα, τα παιδιά έφτιαχναν στεφάνια το ένα για το άλλο και το σούρουπο ονειρευόμουν παράξενα όνειρα κάτω απ' τα δέντρα του βουνού, καθώς έβλεπα από κάτω μου ν' απλώνονται τα φώτα της πόλης και τα νερά του Νιθρά να καθρεφτίζουν μια κορδέλα αστεριών.

«Μέσα στην πόλη υπήρχαν παλάτια από μάρμαρο χίλιων αποχρώσεων, με χρυσούς θόλους και τοιχογραφίες, και μεγάλους κήπους με γαλάζιες λιμνούλες και κρυστάλλινα συντριβάνια. Έπαιζα μέσα στους κήπους και κολυμπούσα στις λιμνούλες κι άλλες φορές ξάπλωνα κι ονειροπολούσα ανάμεσα στα χλωμά λουλούδια, κάτω απ' τα δέντρα. Μερικές φορές, όταν έπεφτε ο ήλιος, έπαιρνα τον μακρύ ανηφορικό δρόμο μέχρι την ακρόπολη κι από' κει κοίταζα από ψηλά την Άιρα, τη μαγική πόλη από μάρμαρο και βήρυλλο, υπέροχη μέσα σ' ένα πέπλο χρυσωπής φωτιάς.

«Πόσο πολύ σ' έχω επιθυμήσει, Άιρα. Ήμουν τόσο μικρός όταν φύγαμε στην εξορία. Μα ο πατέρας μου ήταν ο βασιλιάς σου κι εγώ θα ξαναγυρίσω σε σένα, γιατί έτσι έχει ορίσει η Μοίρα. Σ' επτά χώρες σ' έχω γυρέψει και κάποια μέρα θα σε βρω και θα βασιλέψω στους δρόμους και τα παλάτια σου, και θα τραγουδάω για ανθρώπους που θα με καταλαβαίνουν και δεν θα με περιγελούν. Είμαι ο Ίρανος, που κάποτε ήμουν πρίγκιπας της Άιρα.

Εκείνη τη νύχτα οι κάτοικοι του Τελόθ έβαλαν τον ξένο να κοιμηθεί σ' ένα στάβλο και το πρωί ένας από τους άρχοντες της πόλης ήρθε και του είπε να πάει στο μαγαζί του Αθόκ του μπαλωματή και να γίνει τσιράκι του.

«Μα εγώ είμαι ο Ίρανος, ο τροβαδούρος», διαμαρτυρήθηκε. «Δεν μ' ευχαριστεί το επάγγελμα του μπαλωματή».

«Όλοι στο Τελόθ πρέπει να δουλεύουν», του είπε ο άρχοντας, «γιατί αυτός είναι ο νόμος».

«Γιατί θα πρέπει να δουλεύετε τόσο πολύ; Δεν σας αρκεί να ζήτε και να 'στε ευτυχισμένοι; Αν δουλεύετε μόνο για να μπορείτε να δουλεύετε ακόμα περισσότερο, τί ευχαρίστηση έχετε στη ζωή; Δουλεύετε για να ζήτε, αλλά δεν είναι μήπως η ζωή καμωμένη από ομορφιά και τραγούδια; Αν δεν ανέχεστε τραγουδιστές ανάμεσά σας, τότε ποιοι είναι οι καρποί των κόπων σας; Η δουλειά χωρίς τραγούδι μοιάζει μ' ένα ταξίδι μακρινό που τελειωμό δεν βρίσκει. Δεν είναι τότε ο θάνατος προτιμότερος;» Αλλά ο άρχοντας δεν έπαιρνε από τέτοια λόγια και μίλησε στον ξένο επιτιμητικά:

«Είσαι ένας άγνωστος νεαρός και δεν μ' αρέσει ούτε η φάτσα ούτε η φωνή σου. Τα όσα λες αποτελούν βλασφημία, γιατί οι θεοί του Τελόθ έχουν ορίσει πως η δουλειά είναι καλή. Οι θεοί μας έχουν τάξει μια παραμυθένια ζωή μετά το θάνατο, όπου όλα θα 'ναι μια ατέλειωτη ανάπαυση σε κρυστάλλινη παγερότητα και κανείς δεν θα χρειάζεται να κουράζει το μυαλό του με σκέψεις ή τα μάτια του με ομορφιές. Τράβα τώρα στον Αθόκ τον μπαλωματή ή φύγε απ' την πόλη μας πριν πέσει η νύχτα. Όλοι εδώ πρέπει να δουλεύ-

ουν, και το τραγούδι είναι μια ματαιότητα».

Έτσι, ο Ίρανος βγήκε από το στάβλο και διέσχισε τους στενούς πέτρινους δρόμους της πόλης, ανάμεσα στα θλιβερά τετράγωνα σπίτια από γρανίτη, ψάχνοντας να βρει κάτι πράσινο, γιατί όλα ήταν καμωμένα από πέτρα. Τα πρόσωπα ολονών ήταν συνοφρυωμένα, αλλά δίπλα σε μια πέτρινη αποβάθρα του νωθρού ποταμού Ζούρο καθόταν ένα αγόρι με θλιμμένα μάτια και παρατηρούσε τα πράσινα μπουμπουκιασμένα κλωνάρια που το νερό έφερνε μαζί του απ' τους λόφους. Το αγόρι γύρισε και του μίλησε.

«Εσύ δεν είσαι αυτός που οι άρχοντες λένε πως γυρεύει μια πόλη μακρινή σε μια πανέμορφη χώρα; Εγώ είμαι ο Ρομνόντ, κι αν κι έχω γεννηθεί εδώ στο Τελόθ, δεν είμαι γέρος στο μυαλό όπως οι κάτοικοι αυτής της γρανιτένιας πόλης και κάθε μέρα ονειρεύομαι ζεστά περιβόλια και μακρινές χώρες τραγουδιού κι ομορφιάς. Πέρα απ' τους λόφους της Καρθίας βρίσκεται το Οονάι, η πόλη των λαούτων και του χορού, που όσοι την αναφέρουν λένε πως είναι πανέμορφη μαζί και πονηρή. Εκεί θα πήγαινα κι εγώ αν ήμουν αρκετά μεγάλος για να βρω το δρόμο, κι εκεί πρέπει να πας κι εσύ αν σ' αρέσει να τραγουδάς κι οι άνθρωποι να σ' ακούνε. Ας αφήσουμε την πόλη του Τελόθ κι ας τραβήξουμε μαζί για τους ανοιξιάτικους λόφους. Εσύ θα με μάθεις πως να ταξιδεύω κι εγώ θ' ακούω τα τραγούδια σου κάθε σούρουπο, όταν τ' αστέρια ανάβουν ένα ένα, φέρνοντας όνειρα στα μυαλά των ονειροπόλων. Μπορεί ακόμα και το Οονάι, η πόλη των λαούτων και του χορού, να είναι η ίδια η Άιρα που ζητάς. Απ' ότι είπες, έχεις να βρεθείς στην πόλη σου

από μικρός κι ένα όνομα συχνά αλλάζει. Πάμε, λοιπόν, στο Οονάι, χρυσομάλλη Ίρανε, εκεί όπου οι άνθρωποι θ' αναγνωρίσουν τις αποθυμιές μας και θα μας καλοσωρίσουν σαν αδελφούς, χωρίς να περιγελούν τα όσα λέμε».

«Ας γίνει έτσι, μικρούλη», απάντησε ο Ίρανος. «Αν υπάρχει κάποιος σ' αυτή την πέτρινη πόλη που να ποθεί την ομορφιά, πρέπει να την αναζητήσει πέρα απ' τα βουνά. Δεν θα σ' αφήσω εδώ, δίπλα σ' αυτό το τεμπέλικο ποτάμι. Μη νομίζεις, όμως, πως η αγάπη κι η κατανόηση βρίσκονται λίγο πιο πέρα απ' τους λόφους της Καρθίας ή σ' οποιοδήποτε σημείο μπορείς να βρεις μετά από ταξίδι μιας μέρας ή κι ενός χρόνου. Άκου εμένα, που όταν ήμουν στην ηλικία σου κατοικούσα στην κοιλάδα του Νάρθου, δίπλα στον παγωμένο Ξάρι, όπου κανένας δεν είχε διάθεση για τα όνειρά μου. Έλεγα στον εαυτό μου πως όταν μεγάλωνα θα πήγαινα στην Ινάρα, στη νότια πλαγιά, κι εκεί θα τραγουδούσα σε χαμογελαστούς καμηλιέρηδες στο παζάρι. Μα όταν πήγα στην Ινάρα βρήκα όλους τους καμηλιέρηδες τύφλα στο μεθύσι και ανακάλυψα πως τα τραγούδια τους δεν έμοιαζαν με τα δικά μου. Έτσι, ταξίδεψα με μια μαούνα μέχρι το Γιαρέν, που τα τείχη του είναι φτιαγμένα από όνυχα. Οι στρατιώτες του Γιαρέν με κορόιδεψαν και με πέταξαν έξω, έτσι ώστε αναγκάστηκα να περιπλανηθώ σε άλλες πόλεις.

«Είδα το Στέθελος που βρίσκεται κάτω από τον μεγάλο καταρράκτη και το έλος πάνω στο οποίο κάποτε στεκόταν η Σαρνάθ. Πήγα στο Θράα, το Ιλαρνέκ και το Καντάθερον δίπλα στον ποταμό Άι και κατοίκησα για πολύ καιρό στην

Ολαθόη, στη χώρα του Λομάρ. Όμως, αν και μερικές φορές βρίσκονταν κάποιοι να μ' ακούσουν, πάντα ήταν λιγοστοί και ξέρω καλά πως το καλωσόρισμα θα με περιμένει μόνο στην Άιρα, την πόλη από μάρμαρο και βήρυλλο, όπου ο πατέρας μου κάποτε κυβερνούσε σαν βασιλιάς. Την Άιρα θα ψάχνουμε, λοιπόν, αν και καλό θα είναι να επισκεφτούμε το μακρινό Οονάι που ίσως πράγματι να είναι η Άιρα, αν και δεν το νομίζω. Η ομορφιά της Άιρα είναι πέρα από κάθε φαντασία και κανείς δεν μπορεί να την περιγράψει χωρίς γλυκιά ανατριχίλα, ενώ για το Οονάι οι καμηλιέρηδες μιλάνε μόνο ψιθυριστά και πονηρά».

Με το ηλιοβασίλεμμα, ο Ίρανος κι ο Ρόμνοντ βγήκαν απ' το Τελόθ και για πολύ καιρό περιπλανιόνταν ανάμεσα στους πράσινους λόφους και τα δροσερά δάση. Ο δρόμος ήταν δυσκολος και δυσδιάκριτος, και δεν φαίνονταν να πλησιάζουν το Οονάι, την πόλη των λαούτων και του χορού. Όμως το σούρουπο, καθώς τ' αστέρια έβγαιναν στον ουρανό, ο Ίρανος τραγούδαγε για την Άιρα και τις ομορφιές της κι ο Ρομνόντ τον άκουγε, έτσι που κι οι δυο ένιωθαν κάποια ευτυχία. Έτρωγαν άφθονα φρούτα και κόκκινα μούρα και δεν μετρούσαν το πέρασμα του χρόνου, αλλά πολλά χρόνια θα πρέπει να ήρθαν και να'φυγαν. Ο μικρός Ρομνόντ δεν ήταν πια τόσο μικρός και η φωνή του είχε χοντρύνει, αλλά ο Ίρανος έμενα πάντα ο ίδιος και στόλιζε τα ξανθά μαλλιά με αμπελόφυλλα και αρωματικά ρετσίνια που έβρισκε στα δάση. Έτσι ήρθε μια μέρα που ο Ρομνόντ φαινόταν μεγαλύτερος απ' ότι ο Ίρανος, αν κι ήταν ένα μικρό αγόρι όταν ο Ίρανος τον είχε βρει να κοιτάζει τα πράσινα μπουμπουκια-

σμένα κλαδιά που ο νωθρός Ζούρο παρέσερνε με τα νερά του.

Κάποια νύχτα, ενώ το φεγγάρι ήταν ολόγιομο, οι ταξιδιώτες έφτασαν στο φρύδι ενός βουνού και είδαν από κάτω τους τα μυριάδες φώτα του Οονάι. Οι χωρικοί τους είπαν πως πλησίαζαν, αλλά ο Ίρανος κατάλαβε πως αυτή δεν ήταν η γεννέτειρα του. Τα φώτα του Οονάι δεν έμοιαζνα μ' εκείνα της Άιρα. Ήταν έντονα και άγρια, ενώ τα φώτα της Άιρα έλαμπαν τόσο απαλά και μαγικά, όσο το φεγγαρόφωτο δίπλα στο παράθυρο που κάποτε η μητέρα του Ίρανου τον νανούριζε με τραγούδια. Ωστόσο, το Οονάι ήταν μια πόλη οργάνων και χορού. Έτσι, ο Ίρανος κι ο Ρόμνοντ κατέβηκαν την απότομη πλαγιά με την ελπίδα πως θα έβρισκαν ανθρώπους που θα τους άρεσαν τα τραγούδια και τα όνειρά τους. Όταν έφτασαν στην πόλη, είδαν γιορταστές στολισμένους με τριαντάφυλλα που πήγαιναν από σπίτι σε σπίτι και έβγαιναν σε παράθυρα και μπαλκόνια. Αυτοί άκουγαν τα τραγούδια του Ίρανου, του πέταγαν λουλούδια κι όταν τέλειωσε τον χειροκρότησαν. Για μια στιγμή, ο Ίρανος πίστευε ότι είχε βρει κάποιους που ένιωθαν όπως αυτός, αν κι η πόλη τους δεν είχε ούτε το ένα εκατοστό της ομορφιάς της Άιρα.

Όταν ήρθε το ξημέρωμα, ο Ίρανος κοίταξε γύρω του με απόγνωση, γιατί οι θόλοι του Οονάι δεν ήταν χρυσοί στο φως του ήλιου αλλά γκρίζοι και θλιβεροί. Οι κάτοικοι του Οονάι ήταν χλωμοί από το ξενύχτι και νωθροί από το κρασί, τελείως ανόμοιοι με τους ακτινοβόλους κάτοικους της Άιρα. Μα επειδή ο λαός του είχε πετάξει λουλούδια και είχε χειροκροτήσει τα τραγούδια

του, ο Ίρανος έμεινε στην πόλη και μαζί του κι ο Ρομνόντ που του άρεσαν οι γιορτασμοί της πόλης και φορούσε στα σκούρα μαλλιά του τριαντάφυλλα και μυρτιές. Συχνά τη νύχτα ο Ίρανος τραγουδούσε στους ξενύχτηδες, αλλά εκείνος ήταν πάντα όπως πριν, στεφανωμένος μόνο με τα φύλλα των άγριων βουνίσιων αμπελιών κι αναπολώντας τους μαρμάρινους δρόμους της Άιρα και τον γυάλινο Νιθρά. Τραγούδησε μέσα στις στολισμένες αίθουσες του μονάρχη, πάνω σ' ένα κρυστάλλινο βάθρο στο πάτωμα που ήταν ένας τεράστιος καθρέφτης, και καθώς τραγουδούσε έφερνε στις καρδιές των ακροατών του εικόνες μέχρι που φαινόταν πως το ίδιο το πάτωμα αντανακλούσε παλιά, πανέμορφα και μισοξεχασμένα πράγματα αντί για τους κοκκινισμένους απ' το πολύ πιοτό γιορταστές που τον έραιναν με λουλούδια. Ο βασιλιάς του είπε να πετάξει το κουρελιασμένο ρούχο του και τον έντυξε με χρυσοκέντητα μεταξένια ρούχα, του φόρεσε δαχτυλίδια από πράσινο νεφρίτη και βραχιόλια από ελεφαντόδοντο και του πρόσφερε ένα δωμάτιο με γύψινη οροφή και ταπετσαριές, κι ένα κρεβάτι από σκαλιστό ξύλο με ουρανό και παπλώματα από βελούδο κεντημένα με λουλούδια. Έτσι κατοικούσε ο Ίρανος στο Οονάι, την πόλη των λαούτων και του χορού.

Δεν είναι γνωστό πόσο καιρό έμεινε ο Ίρανος εκεί, αλλά κάποια μέρα ο βασιλιάς έφερε στο παλάτι κάποιες άγριες χορεύτριες από την έρημο του Λιράν και μελαμψούς αυλητές από το Ντρίνεν της ανατολής και μετά απ' αυτό οι γιορταστές δεν πετούσαν τα λουλούδια τόσο πολύ στον Ίρανο όσο στις χορεύτριες και τους αυλη-

τές. Με κάθε μέρα που περνούσε, ο Ρομνόντ που ήταν ένα μικρό αγόρι στο γρανιτένιο Τελόθ γινόταν όλο και πιο βραχνός και κόκκινος απ' το κρασί, μέχρι που ονειρευόταν όλο και λιγότερο κι άκουγε με λιγότερη ευχαρίστηση τα τραγούδια του Ίρανου. Αν κι ο Ίρανος ένιωθε βαθιά θλίψη, δεν έπαυε να τραγουδά, και κάθε βράδυ επανάλαμβανε τα όνειρά του για την Άιρα, την πόλη από μάρμαρο και βήρυλλο. Ύστερα, κάποια νύχτα, ο κοκκινισμένος και χοντρός πια Ρομνόντ πέθανε μέσα στα μετάξια του ντιβανιού του καθώς ροχάλιζε, ενώ ο Ίρανος, χλωμός και λεπτός, έπαιζε για τον εαυτό του σε μια απόμακρη γωνιά. Αφού ο Ίρανος έκλαψε πάνω απ' τον τάφο του και τον έρανε με πράσινα μπουμπουκιασμένα κλωνάρια όπως αυτά που αγαπούσε κάποτε, πέταξε τα μετάξια και τα στολίδια του και έφυγε ξεχασμένος από το Οονάι, την πόλη των λαούτων και του χορού, ντυμένος μόνο στο κουρελιασμένο πορφυρό ρούχο με το οποίο είχε έρθει και στολισμένος με καινούργια αμπελόφυλλα από τα βουνά.

Περιπλανήθηκε μέσα στο ηλιοβασίλεμμα, ψάχνοντας ακόμα τη χώρα που είχε γεννηθεί και κάποιους που να τον καταλαβαίνουν και να εκτιμούν τα όνειρα και τα τραγούδια του. Σε όλες τις πόλεις της Κιντάθρια και στις χώρες πέρα απ' την έρημο του Μπναζίκ, εύθυμα παιδιά γελούσαν με τα απαρχαιωμένα τραγούδια του. Όμως, ο Ίρανος έμενε πάντα νέος και φορούσε στεφάνια πάνω στο χρυσό κεφάλι του ενώ τραγουδούσε για την Άιρα.

Έτσι μια νύχτα έφτασε στο χαμηλό καλύβι ενός γέροντα βοσκού, καμπούρη και βρομιάρη,

που κρατούσε το κοπάδι του σ' ένα πέτρινο μαντρί κοντά σ' έναν βάλτο με κινούμενη άμμο. Ο Ίρανος μίλησε και σ' αυτόν όπως και σε τόσους άλλους.

«Μήπως ξέρεις πού μπορώ να βρω την Άιρα, την πόλη από μάρμαρο και βήρυλλο, εκεί όπου κυλάει ο γυάλινος Νιθρά και οι καταρράχτες του Κρα τραγουδούν μέσα από πράσινες κοιλάδες και δασωμένους λόφους;»

Ο βοσκός ακούγοντάς τον, τον κοίταξε παράξενα για ώρα πολλή, λες και θυμόταν κάτι πολύ μακρινό. Παρατηρούσε το πρόσωπο του άγνωστου νέου, τα ξανθά μαλλιά του και το στεφάνι από αμπελόφυλλα. Τελικά, ο γέρος απάντησε:

«Ξένε, έχω πράγματι ακούσει γι' αυτήν την Άιρα και τ' άλλα ονόματα που ανέφερες, αλλά έρχονται στο μυαλό μου μέσα απ' την έρημο πολλών χρόνων. Τα είχα ακούσει στη νιότη μου από τα χείλια ενός παιδικού μου φίλου, το γιο ενός ζητιάνου που ήταν παραδομένος σε αλλόκοτα όνειρα κι έφτιαχνε ιστορίες για το φεγγάρι, τα λουλούδια και το νοτιά. Εμείς τον κοροϊδεύαμε γιατί τον ξέραμε από τη μέρα που είχε γεννηθεί, αν κι αυτός θεωρούσε τον εαυτό του γιο βασιλιά. Ήταν όμορφος σαν κι εσένα, αλλά γεμάτος τρέλα. Το έσκασε, όσο ακόμα ήταν μικρός, για να βρει κάποιους που να 'ναι πρόθυμοι ν' ακούσουν τα τραγούδια του και τα όνειρά του. Πόσο συχνά μου είχε τραγουδήσει για χώρες που δεν υπήρξαν ποτέ και πράγματα ανύπαρκτα! Πιο πολύ μιλούσε για την Άιρα και για τον ποταμό Νιθρά και τους καταρράκτες του μικρού Κρα. Έλεγε πως κάποτε κατοικούσε εκεί σαν πρίγκηπας, αν κι εμείς τον ξέραμε από γεννησιμιού του. Όχι

πως υπήρξαν ποτέ μαρμάρινη πόλη που να την έλεγαν Άιρα ή κάποιοι που να τους αρέσουν τα παράξενα τραγούδια, παρά μόνο μέσα στα όνειρα του παλιού παιδικού μου φίλου, του Ίρανου, που έχει πια χαθεί».

Και μέσα στο δειλινό, καθώς τ' αστέρια έβγαιναν ένα ένα και το φεγγάρι έριχνε πάνω στο βάλτο μια ακτινοβολία σαν αυτήν που ένα παιδί βλέπει την ώρα που το νανουρίζουν δίπλα σ' ένα παράθυρο, ένας γέρος κατευθύνθηκε προς την κινούμενη άμμο του βάλτου. Φορούσε ένα κουρελιασμένο πορφυρό ρούχο κι ένα στεφάνι από μαραμένα αμπελόφυλλα και κοιτούσε μπροστά του λες κι έβλεπε τους χρυσούς θόλους μιας πανέμορφης πόλης που οι κάτοικοί της μπορούν να καταλάβουν τα όνειρα.

Εκείνη τη νύχτα, έσβυσε κάτι απ' την νιότη και την ομορφιά του αρχαίου κόσμου.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ

Ρόμπερτ Χάουαρντ	Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΚΩΛΗΚΑ
Τανίθ Λι	ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ
Μίκαελ Μούρκοκ	ΕΝΩ ΟΙ ΘΕΟΙ ΓΕΛΟΥΝ
Τζόρτζ Μακντόναλντ	ΦΩΤΟΓΕΝΝΗΤΟΣ ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ
Λόρδος Ντάνσανι	ΤΟ ΑΠΑΡΤΟ ΚΑΣΤΡΟ
Φίλιπ Λάβκραφτ	Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΙΡΑΝΟΥ

Ιστορίες από βελούδο, γεμάτες θλιμμένη ομορφιά, μαβιά δειλινά, πικρή αγάπη και γλυκό μίσος, όχι λιγότερο συναρπαστικές από τις πρώτες, αλλά με κονίστρα την ανθρώπινη ψυχή...

Ιστορίες από ατσάλι, γεμάτες δράση, αγωνία και την αέναη πάλη του ανθρώπου για επιβίωση μέσα σε κάθε είδους κινδύνους και αντιξοότητες...

Ελάτε για άλλη μια περιπλάνηση στο μαγευτικό κόσμο της φαντασίας... Εκεί που κάθε όνειρο, αλλά και κάθε εφιάλτης, μπορεί να γίνει πραγματικότητα.

Δρχ.